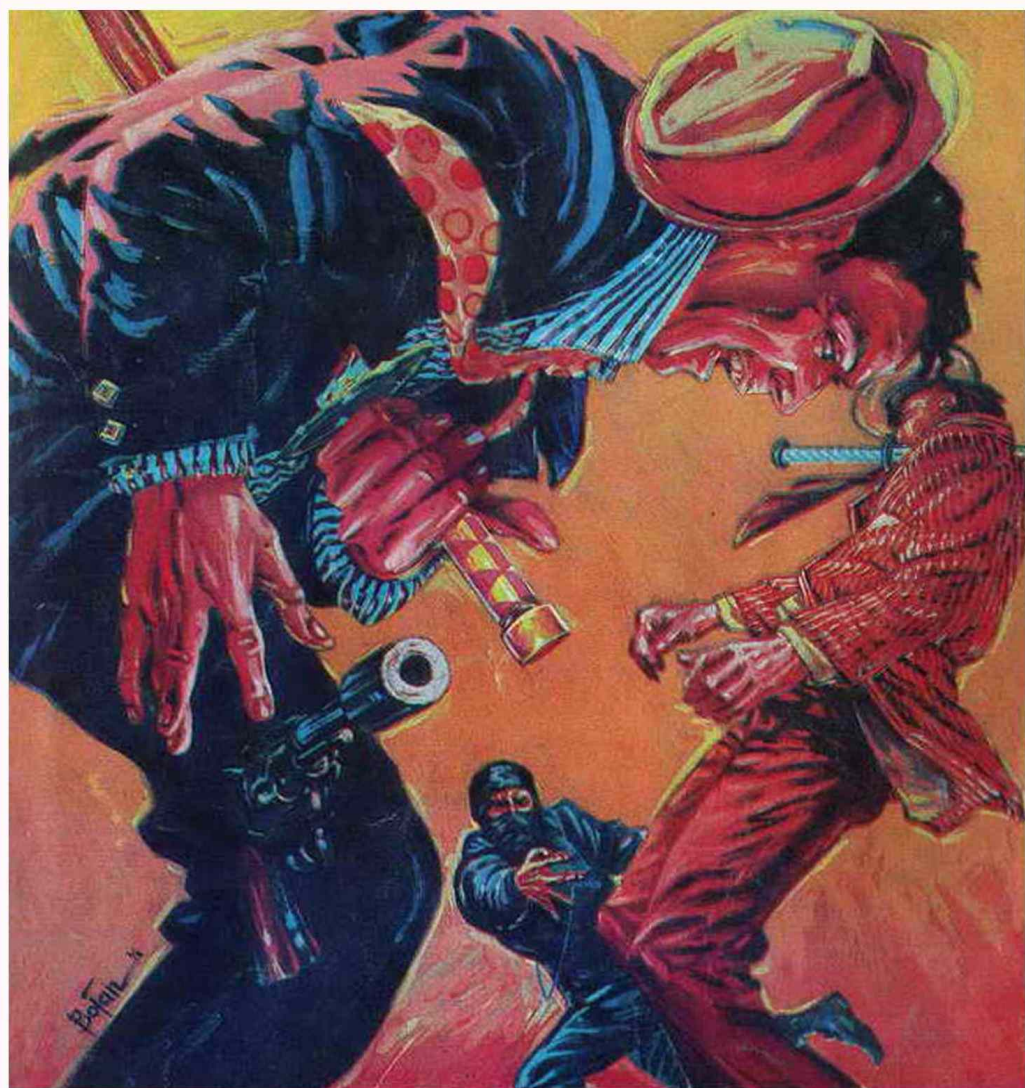

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 18

CENA 50 DINARA

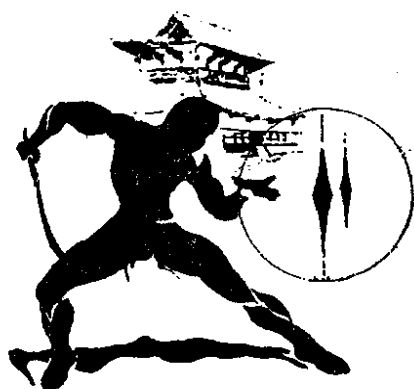
NINĐA

DO PAKLA I DALJE

Derek Finegan

DO PAKLA I DALJE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
DO PAKLA I DALJE

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« Čačak

©DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA 18 — VAN-
REDNO IZDANJE — NOVEMBAR 1984. godine. Cena 50 dinara.
Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Ma-
tijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Izda-
vački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Ve-
ra Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Mi-
ljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milova-
nović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Te-
lefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731.
Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

DO PAKLA I DALJE

Zaliv San Francisco nije uvek onako privlačan kako to žele da dočaraju propagandni turistički filmovi, razglednice i priče onih koji su do njega doprli prvi i poslednji put u životu, štedeći i poslednji cent. Ako ne pazite kuda lutate, može vas veoma neprijatno iznenaditi nepregledna gomila ružnih skadišta, asfalt nagrižen točkovima teških kamiona, niz zarđalih dizalica koje svoje tupe njuške zarivaju u mračne dubine brodova svih zastava, izvlačeći iz njih gomile tereita koji je retko kada namenjen stanovnicima lučkog dela grada.

Ovde nećete naći ni traga od blistavog peska, dugih, čistih plaža posutih suncobranima, među kojima graciozno šetaju lepotice u minijaturnim kostimima i nasmejani, mišćavi momci koji su, koliko maločas, doplivali na svojim daskama preko okeanskih

talasa. Okean je crn, sumnjivo miran pod raznobojnim slojevima prolivene nafte, smrdljiv od otpadaka koji se godinama slažu oko kamenih blokova, keja, nagriženih vetrovima i solju.

Možda je i bolje što voda nije bistra i prozirna kao nekoliko milja dalje, jer upravo tu dno krije tragove zločina izvršenih pre stotinu godina ili prošle noći, kosti utonule u prljavi mulj dna ili neprepoznatljive ostatke oko kojih se leno otimaju proždrljive ribe. U San Francisku je lepo živeti, ali se u San Francisku veoma lako i umire, na jedan od onih hiljadu načina do kojih je došlo iskustvo stotinak nacija sa raznih krajeva sveta okupljenih u nekom od kvartova tog ljudskog mravinjaka...

Mladić koji je piljio u crnu vodu između teških telesina prljavih preookeanskih brodova

nije razmišljao o tome. Uostalom, tamo gde se najbrže umire niko ne misli o smrti; pitajte vojnike koji su nekako preživeli rat, pitajte plaćene ubice koje su od smrti stvorile sebi zanat. Ili bilo koga drugog; svejedno koga...

Prsti mladića prebirali su po žicama gitare i on se smeškao u lakoj omaglici koju je stvarao alkohol u praznom želucu. Njemu je sve oko njega bilo lepo, jer je bio mlad i jer je konačno stigao do San Franciska, grada o kojem mnogi maštaju na sličan način. Nekoliko dolara u džepu obezbeđivalo mu je naredni obrok. Dalje od toga nije ni želeo da misli. Dva viskija, maločas popijena u mornarskoj krčmi, na trenutak su udaljila pomisao o gladi i on je maštao, otvorenih očiju; o pesmama koje će stvoriti i pevati u ovom gradu, o ljudima koji će ga slušati sa obožavanjem, o gomilama dolara koje će se, gotovo same od sebe, sliti u njegove džepove.

— Halo!

Čovek koji se spustio na oggradu pored njega bio je izrazito visok, širokih ramena i uskih kukova, sa mišićavim rukama koje su visile iz prekratkih rukava izbledele košulje. Mladić se trže, ali bez straha: lice čoveka pored njega bilo je grubo, ali on još uvek nije umeo da pročitati opasnost koja se krije iza takvih lica.

— Halo! — odgovorio je sa osmehom. Prsti su mu i dalje

prebirali po žicama dok je pogledom ispitivao lice pod kratkom, svetlom kosom, široke vilice buldoga, pljosnati nos, hladne, tanke usne. Pod kosmatim obrvama skrivale su se oči koje su gorele od pritajenog gneva i mladić hitro skrete pogled sa njih.

— Sviraš? — reče čovek. Glas mu je bio dubok i kao grmljavina se kotrljao iz širokih grudi, ali se i u njemu osećao gnev koji taj čovek nije umeo, ili nije želeo, da potisne.

— Aha... sviram...

— Dobra gitara.

— I nije nešto naročito — sleže mladić ramenima, zabacujući dugu kosu sa lica. — Platim sam je svega petnaest dolara gore u Hanfordu... polovnu...

— Je li?

— Aha.

— Svejedno, dobra gitara. I ja sam nekada imao takvu, onda kada... imao sam takvu, znaš... Kažu da sam dobro svirao...

— Je li? — mladić se osmehivao. — Ne sviraš više?

Krupni čovek bez reči odmahnu glavom:

— Ne... ne... otkako... ne, ne sviram više...

— Šteta.

— Aha. Šteta.

Nekoliko minuta su ćutali, pogleda uprtih prema horizontu, uživajući u suncu koje im je grejalo leđa. Jutro je bilo vlažno i sveže, ali će sunce uskoro zasjati svom snagom donoseći

malo topline onima koji noć nisu proveli pod krovom.

Čovek besno pljunu među gomilu otpadaka nekoliko stopa dalje. Zubi mu zaškrgutaše i mladić se trže.

— Šta je bilo?

Odgovori mu samo tiha psovka, kroz stisnute zube i zato možda još strašnija. Na licu čoveka pojaviše se krupne graške znoja.

— Ništa nije u redu, boga mu! — dahtao je drugi. — Prokletstvo... prokleti doktori...

— Bolestan?

— Idi do đavola! To te se ne tiče! I prestani da zvečiš tim žicama... nerviraš me...

— U redu, u redu... mislio sam da ti se dopada...

Čovek skliznu sa ograde, još uvek čvrsto stisnutih vilica. U sitnim očima sada mu se jasno čitala mržnja, ali mladić još uvek nije umeo da je vidi, iako se i njegovo otvoreno lice malo smračilo.

— Pa, idem ja — reče oprezno skliznuvši sa ograde korak dalje od svog sagovornika. Iznenadeno se trgao kada ga je ogromna šaka, kao kleštima, uhvatila za nadlakticu, suviše zbunjeno da bi i pokušao da se oslobodi.

— Nikuda ti ne ideš, do đavola! Ima da sediš tu...

— Zašto? Ja...

— Zaveži! Daj ovamo tu gitaru...

Mladić odmahnu glavom, stavljajući ruku sa gitarom za leđa.

— Slušaj, ovo je sve što imam... i potrebna mi je...

— Gitaru! — čelični prsti sada su stiskali svom snagom i mladić preblede.

— Imam nekoliko dolara... ako misliš da ti trebaju više nego meni, evo... daću ti ih...

— Tvoje prljave pare mi ne trebaju!

Žice neskladno odjeknuše u trenutku kada je otrgao gitaru iz mladićeve ruke. Ovaj uplašeno ustaknu jedan korak, zbunjeno se osvrćući oko sebe. Međutim kej je bio prazan; niko ga ko bi mogao da mu pomogne i on steže pesnice u nemogućnom gnevu.

Kao da njega više i nema tu, krupni čovek naže se nad gitaru, ispitujući je pogledom. Tanke usne bile su mu raširene u osmeh kada je ponovo pogledao u mladića.

— Nekad sam svirao najbolje u čitavom prokletom okrugu Bernz — reče veselo. — Ženskice su kao lude letele za mnom, časna reč! Nisam morao čak ni da zviznem...

Mladić nategnu lice u osmeh. Možda je još uvek bilo izgleda da se ovo reši na miran način.

— U redu — reče pomirljivo. — Ako hoćeš malo da sviraš, ja nemam ništa protiv. Zašto nisi odmah rekao...

Začutao je i progutao pljuvačku, jer je tek tada shvatio da čovek pred njim nikada više neće svirati na gitari. Na levoj šaci imao je samo dva prsta, dva zgrčena i unakažena kratka pa-

trljka jedva dovoljna da se između njih drži cigareta.

— Uh — reče drhtavim glasom. — Izvini, ja... ovaj...

— Šta buljiš? — režao je drugi. — Ne dopadaju ti se, a? I ne treba da ti se dopadaju, dubre balavo... Hteo bi da znaš gde su moji prsti, a?

Mladić ustuknu jedan korak, upola spreman da zaboravi gitaru i prepusti je tom užasno snažnom čoveku grubog lica protiv koga nije imao nikakvog izgleda.

— Čuo si za Vijetnam? — sipao je ovaj užurbano reči koje su se jedva razumljivo cedile kroz stisnute zube. — Vijetnam? Prokleta džungla na drugoj strani ovog okeana? Mora da si čuo, boga mu, svi su čuli za to proketo mesto? Nisi bio tamo, zar ne? Nisi, a?

— N-n-ne... bio sam još...

— Koliko imaš godina? Osmnaest? Dvadeset? Ni ja nisam bio ništa stariji od tebe, a opet sam išao! I niko me nije ni pitao da li to želim, prokletstvo. A ti si išao u neku finu školu i nije te bilo briga što Di Kobler krvavi svoju zadnjicu po džungli da bi tebi bilo lepo...

Mladić se pomirljivo nasmeši, pružajući ruku prema gitari.

— Zao mi je, mister Kobler, zaista. Ja...

— Mister Kobler? Ja za tebe nisam gospodin, dubre studentsko... Ti se jedan od onih koji su bili protiv rata, je li? Nosio si ulicama transparente, a? I tražio da nas vrate kući... da dovolimo tim prokletim crvenim

da dođu ovamo i sve nas pokolju, a? Muka mi je kad te pogledam.

— Nisam... nisam, časna reč. Rekoh, bio sam još mali kada... kada...

— Zaveži!

— Ovaj... mogu li da dobijem svoju gitaru?

Čovek po imenu Kobler pogleda ga s nerazumevanjem. Bio je već zaboravio na instrument u svojoj ruci, tako da je morao da pogleda naniže da bi se setio gitare. Usne mu se razvukoše u kriv, leden osmeh.

— Gitaru? Naravno da možeš da dobiješ svoju gitaru, može... .

Od svih predmeta koje je čovek stvorio da bi ih koristio ili uživao u njima, gitara je možda najmanje podesna kao smrtonosno oružje. Lako i krhko drvo najčešće strada ako se njime zada neoprezan udarac, ali Koblerova ogromna snaga i godina-nagomilavani bes o tome nisu vodili računa.

Sem toga, on udarac nije zado pljoštimize i odozgo. Munjevitim pokretom bukvalno je zario vrat gitare mladiću u stomak, unoseći u to čitavu težinu svog tela. Vrat gitare je prsnuo uzduž, ali je to veliku ranu učinilo samo još groznijom. Mladić nije dospeo ni da krikne; silina udarca odbacila ga je sa keja, u prljavu, crnu vodu, posutu otpacima izbačenih sa stotinu brodova koji su pristajali na tom mestu.

Čovek po imenu Kobler nekoliko trenutaka je buljio u telo koje je brzo nestalo u mastiljavoj vodi.

— Eto ti tvoje proklete gitare! — dobacio je i okrenuo se na peti. Krenuo je dalje, mirnim, dugim korakom, kao da mu nije stalo hoće li ga neko videti ili ne, ali su njegove sitne svetle oči pažljivo istraživale prostor oko sebe. Onaj čovek tako, za volanom kamiona parkiranog na ulazu u magacin; on je mogao sve ovo da vidi...

Kobler zastade nekoliko koraka pred kamionom, zureći u lice iza zaprljanog vetrobrana. Čovek se s nelagodnošću vrteo na svom sedištu, a onda obori pogled i poče nešto da čačka oko volana.

S ledenim osmehom na licu Kobler produži svoj put. Ne, ovaj momak će čutati. Od njega mu ne pretili nikakva opasnost...

Koraćao je ipak nešto brže, ali se nijednom nije osvrnuo, sa rukama zavučenim u džepove...

*
* *

Ejken s naporom odvoji pogled od okeana izbrazdanog beličastim tragovima mnoštva brodova koji su ulazili kroz Zlatna vrata ili izlazili kroz njih, okrećući pramac na sever ili na jug. Orbanova kancelarija nalazila se na najvišem spratu nove dvanaestospratnice iznad zaliva. To

je govorilo da mu posao ne ide najbolje, jer uspešni advokati svoje prostorije imaju u gradskom jezgru, gde je zakup četiri ili pet puta skuplji, ali su zato i klijenti deset ili dvadeset puta bogatiji od Orbanovih suseda koji, bolje ili lošije, žive samo od onoga što im donese njihov sopstveni rad u nekoj od obližnjih fabrika.

— Dakle? — reče spuštajući se s mukom u naizgled krhku fotelju od kože i metala, koja je s lakoćom podnosila njegovih dvesta deset funti.

Orban je zamišljeno preturao listove podebljeg dosijea koji je Ejken gotovo sat ranije spustio na njegov pisaci sto.

— Ne znam, Lu — reče sa uzdahom, zavalivši se u udobnu fotelju. — Stvarno ne znam šta da ti kažem...

Ejken naglim pokretom isprazni čašu i vrati je na niski stočić pored sebe. Led nežno zazvecka u posudi dok je ponovo punio viskijem ne baš najbolje marke. Ne, Orbanu posao zaista nije išao baš najbolje.

— Zbog čega, Majk?

— Dovoljno dugo si studirao prava — osmehnu se ovaj — da bi znao koliko je tvoje pitanje glupo.

— Ne zavitlavaj — progunda Ejken. — Vrlo dobro znaš koliko sam ja studirao... da zaista nešto znam ne bih ni dolazio kod tebe, zar ne?

Orban zamišljeno klimnu glavom i Ejken se u mislima vratio ne tako davno vreme njihovih

zajedničkih studentskih dana. Začudo, Majk se nije mnogo promenio, ako se ne računa onih nekoliko jedva vidljivih bora na čelu i elegantno odelo umesto izlizanih farmerki i džempera navučenog na golo telo. »Još uvek je vitak«, pomisli Ejken, s gađenjem zagledajući svoj ogromni stomak koji mu je gotovo dodirivao butine dok je sedeo. »A ja...« Ne, u njegovoj pojavi ostalo je malo od nekadašnjeg Lua Ejkena kome su proricali veliku karijeru u profesionalnom fudbalu i koji je mesto na fakultetu i sve ostalo dobio samo zahvaljujući svom talentu. Niko od njega nije ni tražio da uči ili polaže ispite; posao mu je bio da igra za ekipu fakulteta i donosi joj prvo mesto tri godine uzastopno. Čist amaterizam, ako se ne računa onih desetak ulaznica mesečno koje je prodavao bogatim ljubiteljima te žustre i grube igre po ceni od stotinu do dvesta dolara. Ali je sve bilo čisto pred propisima i Lu Ejken je ostao »amater« sve do one večeri u Berkliju, kada je protivnički četvrt-bek svom težinom pao na njegovu ispruženu, napetu nogu. Niko, naravno, nije mogao dokazati da je to bilo namerno, ali je samo Ejken, u magli iznenadnog bola, uspeo da nazre trijumfalni pogled ispod vizira kacine. Nikada nikome nije to pomenuo i njegovo tada mršavo lice ostalo je nepokretno čak i kada je kompletna protivnička ekipa, sa svojim četvrt-

bekom na čelu, dan kasnije došla da ga obiđe u bolnici.

Ali je njegova karijera bila završena i to iste one večeri kada je u Berkli došao i menadžer losanđeleskih »Džajentsa« da ga angažuje kao profesionalca. Da, i on je bio u bolnici, potapšao ga po ramenu i rekao da će sve biti u redu. »Iduće sezone, kad ta neugodna mala povreda prođe, naravno, momak. Ne brini ništa, mi računamo na tebe, sinko«. Izgubio se, međutim, sumnjivo brzo, a Lu je već znao zbog čega: rendgenski snimak levog kolena je čak i laiku jasno govorio da ono nikada više neće moći da podnese icle ozbiljnije opterećenje.

I Orban je došao u bolnicu, ali tek nedelju dana kasnije, kada su svi već zaboravili Ejkana: i trener, i drugovi iz ekipe, i onih nekoliko devojaka koje je oduševljavao na zelenom travnjaku. Prvi posetilac posle puna tri dana. Tri dana ozbiljnog razmišljanja.

Osmehivao se uzdržano kao i uvek. Kao i sada.

— Nisam došao da bih ti rekao da sam ti to rekao, Lu.

— Znam da nisi, Majk. Ipak, hvala ti što si došao.

Orban se obazreo po sobi. Gomila cveća na stolu, lagano je venula.

— Sic transit gloria mundi — osmehnulo se i spustio na stolicu. — Zašto ne narediš da ti izbace ovo đubre, Lu? Nisi više zvezda... a ovo suviše podseća na mrtvačnicu.

— Upravo sam došao do sličnog zaključka. I to cveće mi je pomoglo, znaš. U razmišljanju.

— Najzad.

Strelica nije pogodila cilj. Lu Ejken je bolje od svih drugih znao koliko je Orban u pravu. On jednostavno nije dovoljno razmišljao. O sebi i o drugima, o svetu oko sebe.

— I?

— Želeo bi da znaš šta sam zaključio?

— Tako nešto. Nastavljaš studije?

— Mislio sam da si pametniji. Fakultet za mene više neće biti besplatan, Majk. Niti će biti onih lepih šarenih papirića koje budalama dajem za par stotina dolara. A profesori, oni će jedva dočekati da vide pred sobom jednog od onih momaka koji se, šetkajući u trenerkama po hodnicima, nisu udostojavali ni glavom da im klimnu.

— Da, da... — zamišljeno je rekao tada Orban. — Ali, ti si borac, Lu. Ne dozvoli da te to zaustavi...

— Ne. Ovaj me fakultet, uostalom, nikada nije ni privlačio.

— Šta onda misliš da radiš, do đavola?

— Vojska.

Orban ga je ćutke gledao nekoliko minuta, a onda se iscepio.

— Mislio sam da ti je onaj četvrt-bek seo na nogu, ne na glavu, Lu...

— Šta ti, do đavola, imaš protiv vojske? Pristojna organizacija, a ne plaća loše. S malo sre-

će, mogu da postanem i oficir...

— S tim kolenom? Teško.

Nije poslušao Orbana, iako je već tada duboko u sebi osećao da je ovaj u pravu. Čak i da nije bilo Vijetnama, koju godinu kasnije. I svega ostalog...

Orban je ustao i, sa rukama u džepovima, zastao kraj prozora. Piljio je u okean kao i Ejkan nekoliko trenutaka ranije.

— Momak koji je radio tu hemijsku analizu — reče ne okrećući se — šta je s njim?

— Mrtav je, Majk.

— To nije dobro.

— Zašto, do đavola? Analiza je analiza, svaki sposoban hemičar to može da ponovi, zar ne?

— Kako ćeš da dođeš do te materije, Lu? I ko ti garantuje da će sada biti istog sastava?

— Zašto ne bi bila? — trže se Ejken. — Misliš da...

— Vidim da nisi imao posla sa sudovima, Lu, naročito kada su u pitanju ovakve stvari. Svaku činjenicu koju imaš moramo da proverimo deset puta, i onda još jednom. A čak ni tada ne smemo biti sigurni da nam protivnički advokati neće iskopati neku sitnu grešku zbog koje će sve otići do đavola. A imaće najbolje advokate koje novac može da kupi na Zapadnoj obali, Lu. Nemojmo se zavaravati...

— Čekaj, do đavola... prihvataš li ili ne?

— Samo pod jednim uslovom: da ovih nekoliko listova hartije, koje si mi doneo, predstavljaju kratak sadržaj onoga što će u

dosijeu biti za jedno godinu dana...

Ejken zinu.

— Godinu dana? Ti si šašav, Majk!

— Godinu dana. I to je optimistička procena. Pesimista bi rekao tri ili četiri.

Ejken s naporom izvuče svoje ogromno telo iz fotelje. Stao je pored Orbana, teško dišući od potiskivanog gneva.

— Majk... da nije to slučajno fini način da svom starom drugu kažeš kako ne želiš da prihvatiš slučaj?

Osmeh na mršavom licu advokata bio je suv i hladan.

— Ne, Lu. Samo pokušavam da ti dokažem da ne možeš da izvedeš na optuženičku klupu jedan veliki koncern, američku armiju i možda i državu samo na osnovu nekoliko listova hartije u kojima glavni dokaz predstavlja izjava mrtvog čoveka o analizi urađenoj u nekoj primitivnoj laboratoriji na drugom kraju sveta. A naročito kada je u pitanju sredstvo koje milion farmera svake godine koriste kao herbicid...

Ejken mlitavo klimnu glavom.

— Godinu dana... Prokletstvo, Majk, pa nama je potrebna prava istraga — i gomila para!

— Najzad si shvatio — osmešno se Orban stavljaajući mu ruku na rame. — Stvari tako stoje, Lu. Čak i tada naši izgledi biće minimalni. Protivnik je, da upotrebim sportski izraz, u ovom trenutku suviše jak za naš tim. Ti nemaš tih para, naravno?

— Ne, nemama. Sve što imam je tri hiljade dolara koje je skupilo udruženje veterana u Ouklendu. Prokleta malo, znam, ali — to ti je sve, Majk!

Orban okrete leđa prozoru i zamišljeno se ushoda po nevelikoj prostoriji.

— Hmm... idealno bi bilo kada bismo u igru mogli da uključimo neki veliki list koji bi uzgred finansirao akciju... ali nam, bar u ovom trenutku, publicitet može više odmoći nego pomoći. Ostavili bismo im suviše vremena da prikriju sve tragove pre nego što suđenje zaista počne, Lu. Ako išta želimo da postignemo, udarac mora biti iznenadan. I brz. Jedino tako smemo da se nadamo da će popustiti neka od slabijih karika u njihovom lancu. Ako takvih uopšte ima...

— Šta ti je, Majk? Mi ovde imamo fabriku hemikalija, a ne Mafiju!

— Koncern — suvo ga ispravi Orban. — Bojim se da ćeš brzo shvatiti kako tu nema neke velike razlike, Lu. I jedni i drugi koriste slična sredstva. Logično, jer im je i cilj isti: za što manje vremena doći do što više para.

Ejken opsova. Bila je to psotka umornog i razočaranog čoveka, gorka psotka kakva već godinama nije prešla preko njegovih usana.

— Ti baš umeš da ohrabriš ekipu pred finalni meč, Majk — progundā. — Ali, neka ti bude... Šta misliš da preduzmeš?

— Još ne znam... ostavi me da razmislim dva ili tri dana. Srećom — on se tužno osmehnu — nemam trenutno drugih poslova, znaš... pokušaću da pripremim nekakav plan za tvoje veterane, Lu, a posle toga ćemo razgovarati. U redu?

— U redu! — klimnu Ejken glavom. — Idem, Majk. Hvala ti...

— Ne zahvaljuj mi još. Lako se može dogoditi da se pokajemo. Obojica. I poželimo da se nikada nismo ni mešali u tu prokletu stvar. Narandžastu ili ne...

— Zašto?

Orban je oklevao nekoliko trenutaka, ali mu je glas bio čvrst kada je odgovorio.

— Njima nije mnogo stalo do naših života, Lu. Lako, veoma lako, moglo bi se dogoditi da se obojica nademo na dnu zaliva, sa po sto funti cementa na nogama...

*
* *

— Bili ste nekada u Japanu, mister Dileni?

— Četrdeset pete... Ne dugo, na žalost.

— Ah — tipično japansko sleganje ramenima, malo sklopljene oči koje pokazuju da se tu zasita ne može ništa učiniti. Dileni s nelagodnošću razvuče usne u osmeh, ispitujući pažljivo Osegaijevo lice. Ne da mu je to lice nešto govorilo, ali njegov no-

vinarski instikt držao se jednog od pravila poziva — tražiti istinu na licu i u gestovima, čitati između redova.

— Japan danas nije Japan iz 1945! — produžio je Osegai savršenim engleskim jezikom.

— Japan danas nije ono što mene zanima, mister Osegai — strpljivo ponovi Dileni. — Želim da doznam više o Japanu pre 1945. Mnogo pre.

— Ah, istorija.

— Jedan njen deo.

Dileni je suviše dobro poznavao Japance da bi insistirao na nastavku razgovora. On i njegov domaćin su narednih nekoliko minuta ćutke srkutali dobar čaj iz krhkih porculanskih šoljica, očigledno velike vrednosti. »Mora da je ovo njegov pribor za čaj«, pomisli Dileni. »Ma kako dobar i skup bio, hotel ne nudi ovakve stvari svojim posetiocima«.

— Istorijska — reče Osegai kao da je razgovor prekinut samo trenutak ranije. — Mogu vam na vesti nekoliko knjiga u kojima biste našli to što vas zanima, mister Dileni.

— Hvala, mister Osegai. Mislim da sve takve knjige već imam.

— Neke od njih, koliko znam, nisu prevedene na engleski.

— Ne usuđujem se da govorim japanski — osmehnu se Dileni — ali prilično dobro mogu da čitam na njemu.

— Oh. Oprostite.

Mršavo, isposničko lice pod potpuno belom kosom nije poka-

zivalo nikakav izraz, ali je Dileni zapazio da oči nemirno kolutaju iza debelih stakala naočara. Osegai se osećao nelagodno i bio je utoliko više zbunjen što je to otkrio pred ovim Zapadnjakom, nasrtljivijim i gore vaspitanim od tradicionalno nasrtljivih i nevaspitanih Amerikanaca.

— Zbog čega onda mislite — produži Osegai — da bih vam ja mogao pomoći, mister Dileni? Te knjige su pisali autoriteti, a ja sam samo... hm predavač istorije. I to ne naročito dobar, bojim se.

— Najbolji na Univerzitetu u Kjotu. I verovatno u čitavom Japanu.

Osegai se malo ispravi na svom tatamiju i Dileni je znao da je vreme odugovlačenja prošlo. Iscerio se u sebi, znajući koliko njegova upornost vredi Osegaija. Ali, dobar novinar ne bira sredstva, a Dileni je bio prokleto dobar novinar.

— Hvala, mister Dileni. Koja vas oblast istorije Japana zanima?

— Ninđe.

Osegaijeve usne razvukle su se u bled osmeh, ali Dileniju nije promakao trzaj zenica uveličanih naočarima.

— Onda naš razgovor neće trajati dugo, na žalost. Ono što istorija zna o nindama nije mnogo, mister Dileni. Jedna od mnogih legendi srednjovekovnog Japana, mnogo pre nego što su vaši brodovi onako neučtivo zakucali na vrata japanskih luka.

— Sve to već znam, mister Osegai. Mislim da sam pročitao sve što je ikada napisano o njima, u Japanu ili bilo gde drugde. Sada bih želeo nešto više od toga: razgovor sa jednim nindom.

»Čovek sa Zapada sada bi prsnuo od smeha i odmahnuo rukom«, mislio je Dileni napeto posmatrajući Osegaija. »Japanska etiketa ne dozvoljava... tako nešto. Osegai će biti vrlo fini i vrlo uporan u svom odbijanju da mi bilo šta konkretno kaže. Ali, imam još adut u rukavu...«

— Bojim se da ste stekli pogrešan utisak o mojim znanjima — počeo Osegai sa finim smeškom na licu. — Spiritizam, prizivanje duhova, kako kažu, mnogo je razvijeniji ovde, u San Francisku, nego igde drugde. U Japanu je nešto slično praktično nepoznato, mister Dileni, što znači da vam zaista ne mogu pomoći prizivanjem duha nekog ninde s kojim biste mogli da razgovarate.

»Stari lisac«, mislio je Dileni, posmatrajući Osegaija kroz obojene kapke. »Da vidimo šta će reći na ovo što sledi...«

— Mister Osegai... vi ste do rata živeli u Kagošimi, zar ne?

— Da. Vidim da znate dosta o meni, mister Dileni...

— I vaš otac je živio u Kagošimi?

— I njegov pre njega. Naša porodica ima tamo posed od šesnaestog veka. Po vašem računanju vremena, naravno. Bojim se, međutim, da...

— Mister Osegai — prekide ga Dileni ledenim glasom — da li je tačno da je vaš otac u Kagošimi do rata vodio školu ninducua?

»Ovo ga nije iznenadilo«, zaključujući Dileni posmatrajući nepokretno lice Japanca. »Naravno, nešto slično je očekivao, čim sam pomenuo Kagošimu. Ipak zanima me šta će odgovoriti...«

— Školu ninducua? Mesto gde se obučavaju buduće ninđe? Mister Dileni, zaboga! Odajem priznanje vašem trudu utrošenom da pribavite informacije o mojoj porodici i meni, ali je ovaj podatak koji ste upravo pomenu li, nešto... pa, nešto što zaista nema nikakve veze sa nama...

— Da li se ta škola zvala »Čas pred izlazak sunca«, mister Osegai? Mislim da sam dobro preveo njen japanski naziv...

— »Čas pred izlazak sunca«? Takve škole nije bilo u Kagošimi, mister Dileni. Niti bilo gde drugde u Japanu, koliko znam.

— Šta se dogodilo sa vašim ocem, mister Osegai?

— Gle — osmehnu se suvo Japanac — ima nečeg što ne znate o mojoj porodici? Ili je to samo vaš trik da izvučete još nešto od mene? Smrt mog oca ne predstavlja nikakvu tajnu, mister Dileni; poginuo je kao oficir japanske armije u borbama oko Sajpana.

— Nestao — ispravi ga Dileni hladnokrvno.

— Zar to nije jedno te isto? — sleže Osegai ramenima. — Mog oca više nema. Nikada se nije vratio sa Sajpana.

— Pogledajte ovo, mister Osegai — sa proračunatom sporošću Dileni je iz svoje tašne izvlačio dva lista hartije, dve fotokopije sastavljene običnom kancelarijskom spajalicom. — Ovo prvo je izjava japanskog vojnika Kobajashi Nomure, jednog od naših malobrojnih zarobljenika u borbama za Sajpan; drugo je njen prevod na engleski. Dosta korektan prevod, moram reći, s obzirom na uslove u kojima je rađen, još u jeku okršaja po ostrvu.

— Zanimljivo — reče Osegai klimajući glavom dok je očima prelazio po japanskom tekstu. — Veoma zanimljivo... gle, počinje se i ime moga oca...

— Da. To je razlog što sam vas potražio kada sam doznao da ćete biti na kongresu u San Francisku. Verovatno bih vas poseitio i u Japanu da toga nije bilo.

— Pretpostavljam da nije bilo lako doći do ovih hartija...

»Opet odugovlači«, pomisli Dileni. »Pokušava da dobije u vremenu i razmisli postoji li još kakav sličan dokument. Zna da ono što drži u rukama, samo za sebe, ne znači mnogo...«

— Ne, nije bilo lako — sleže ramenima. — Arhive obaveštajnih jedinica armije iz drugog svetskog rata još nisu dostupne javnosti. Ali, načina uvek ima...

— Da. Načina uvek ima, mister Dileni, ali bojim se da ove hartije ne znače ništa; one samo tvrde da je Nomura, kada je zarobljen, bio u potpunom nervnom rastrojstvu, premoren, izgladneo i bolestan od malarije.

Ljudi u takvom stanju su skloni da... hmm... drukčije gledaju na stvari oko sebe.

— Nomura je veoma tačno naveo brojeve svih japanskih jedinica u tom delu ostrva, imena njihovih komandanata i podatke o položajima. Ne svedoči li i ime vašeg oca o tome, pukovnika Osegaija?

— Da, moj otac je poginuo kao pukovnik, to je tačno — klimnu Osegai glavom. — Međutim, ovo što se navodi o njemu ne može biti tačno... na Nomuru su očigledno uticale legende koje je od nekog čuo u detinjstvu.

— Meni izjava zvuči veoma uverljivo, mister Osegai, naročito kada se uporedi sa podacima do kojih su došli obaveštajci naših jedinica na Sajpanu. Japanci, vaši vojnici, borili su se fantastično, do poslednjeg metka, iako danima nisu praktično ništa jeli. Nomura nudi veoma prihvatljivo objašnjenje: strah od nindži koji su bili među njima, spremni da odmah kazne strašnom smrću svakog ko ustukne. Misli da ih je bilo pet do šest, ali nešto sasvim pouzdano tvrdi: da su sve ninde bile pod neposrednom komandom vašeg oca i da nisu pri male naredjenja čak ni od generala, komandanta ostrva. Šta kažete na to?

— Bojim se da ipak ne poznajete dovoljno Japan, mister Dileni. Naši ljudi se uvek bore do kraja, fanatično, kako vi to kažete. Predaja je užasna sramota za japanskog vojnika, što objašnjava i tako mali broj zaroblje-

nika. Nomura je bio izuzetak, jadni čovek, i mora da se zbog toga užasno osećao; to bi mogao biti jedan od razloga njegovog rastrojstva, mister Dileni. Odišta, šta se dogodilo s njim?

Dileni se hladno osmehnu.

— Nešto što samo potvrđuje njegovu izjavu. Nađen je mrtav sledećeg jutra po zarobljavanju, pre nego što je stigao da svoju izjavu proširi ili dopuni detaljima.

— Nađen mrtav? Ukoliko se ne varam, to je formula koju koristi policija kod vas kada pro nađe ubijeno lice?

— Da, upravo tako. Nomura je nađen mrtav, usred logora jedne naše jedinice, okruženog jakim stražama. Podsećam vas da su se borbe još uvek vodile po ostrvu i da su svi bili jako opreznji. Ipak, neko se uvukao kroz straže, mačem ili nečim drugim potpuno rasporio Nomuru, odsekao mu jezik i ostavio ga pred šatorom američkog komandanta jedinice. To nešto znači, zar ne?

Tih, grleni smeh. Ako je Dileni pokušao da šokira Osegaija tim groznim detaljima, u tome svakako nije uspeo. Japanac je mirno srknuo još jedan gutljaj čaja.

— Po vašoj teoriji, mister Dileni, Nomuru je ubio ninda?

— Tačno.

— Zvuči prihvatljivo. Čak veoma prihvatljivo — ali samo sa vaše tačke gledišta. Svaki Japanac bi se na tako nešto samo nasmejao, kao ja maločas. Nađam

se da shvatate zašto, mister Dileni: nindži — više nema!

— Vi zaista verujete u to, mister Osegai? A šta je onda ovo?

Mali metalni predmet koji se na volšeban način stvorio u Dilenijevoj ruci bešumno je preleteo put do sagovornika. Osegai ga nije, međutim, prihvatio u ruku; spustio je pogled, proučavajući ono što je sada ležalo pred njegovim skrštenim nogama. Dileni ga je oštro motrio, ali se izraz na licu Japanca ni ovoga puta nije promenio.

— Da, mister Dileni — rekao je, i dalje ne dotičući malu čeličnu zvezdu blistavih, oštarih ivica. — To je jedno od davnašnjih oružja ninda. Šuriken, tako se zove. Ne vidim, međutim, šta to dokazuje: takvih predmeta ima i po muzejima, i to ne samo u Japanu...

— Ovaj muzejski predmet — reče Dileni, leđeno se osmehujući — izvučen je iz jednog mrtvog tela, nađenog u Zalivu, pre nešto više od mesec dana. Kao što vidite, ninde još uvek ubijaju, mister Osegai... i to ne samo u Japanu...

*
* *

Trejsi Vedžvud Emeri još jednom zamišljeno pređe pogledom preko nekoliko uredno otkucanih redova na hartiji sa zaglavljem koncerna ECP, osmehnuvši se kratkom upozorenju u vrhu strane: STROGO POVERLJIVO, stajalo je tu, kao na nekom vojnom

ili državnom dokumentu. Gotovo je zaboravio na Kortnija koji je opušteno stajao pred njim, nastojeći da izgleda kako mu čekanje ne pada teško.

— Oh, Kortni... oprostite što sam vas ostavio da stojite. Slobodni ste... Hvala što ste mi ovo doneli — on nemarno odbaci hartiju među hrpu sličnih listova razbacanih po velikom pisacem stolu na koji još uvek nije mogao da se navikne.

Nije mu promaklo kako se advokat uvređeno ukočio, ali ga je to samo zabavljalo. Taj Kortni je ionako postajao previše drzak za njegov ukus; bilo je krajnje vreme da shvati ko je ovde gazda.

— Molio bih vas — počeo Kortni prigušenim glasom — da taj papir sklonite u sef. On nosi oznaku »strogo poverljivo«, ako niste primetili...

— Primetio sam — osmehnu se Emeri. — Ko ga je uvrstio u tu kategoriju? Vi?

— Da. To je uobičajena praksa, mister Emeri.

— Onda prekinite s njom — reče Emeri sa osmehom, zavalivši se u fotelji i skrštivši prste iza glave. — Prekinite s njom, Kortni! Koliko ja znam, ECP nema šta da krije od javnosti; takve etikete mogle bi samo da izazovu nečiju radoznalost. Novinari jedva čekaju da otkriju neku novu »zaveru krupnog kapitala«. A imam dovoljno problema i bez njih, Kortni.

— Vašem ocu se to ne bi dopalo! — U Kortnijevom glasu

osećalo se nešto nalik na pret-nju.

— Moj otac, kao što vrlo do-bro znate, Kortni, pati od bla-gog oblika paranoje. Jadni čovek, toliko dugo se borio da stvori ovo što je ECP danas da nije ni kakvo čudo što vidi opasnost po svoju imovinu na svakom kora-ku. I opasnost po sebe... naj-zad, vi ste angažovali onu bandu revolveraša koja se pod firmom telohranitelja ukrcala na njegovu jahtu, zar ne?

— Da, ali je to bio izričit za-htev gospodina Emerija. Ja...

— U redu, u redu — pomirlji-vo reče Emeri mlađi. — Znam da ste savestan službenik, Kortni, ali imam utisak da vas je otac malo zarazio svojom paranojom. Meni telohranitelji, recimo, nisu potrebni, ali ako se moj otac be-zbednije oseća pored njih, ne-mam ništa protiv. Da li sam bio jasan, Kortni?

— Potpuno — advokat se laga-no nakloni, ali se izraz na njego-vom uskom, lisičjem licu nije umirivao. — Znači li to da ćete od sada vi određivati koji će do kumenti biti označeni sa »pover-ljivo« i »strogo poverljivo«?

— To znači da ćete čim izade-te iz ove prostorije izdati nare-đenje da se ukloni onaj dripac razbojničkog lica koji već dani-ma prati svaki moj korak! — la-gano i sa uživanjem reče Emeri. — A što se tiče dokumenata... nijedan od njih neće nositi nika-kvu blesavu oznaku, sem »hitno« i »vrlo hitno«. Ovo je industrija, a ne CIA! Zaista nemamo ništa

da krijemo. Ili... ili možda ima-mo, Kortni?

— Ne... koliko ja znam...

— Pravi advokat! — nasmeja se Emeri. — U redu, hvala, Kor-tni. Nadam se da ćete i sa mnom sarađivati bar isto onako dobro kao sa mojim ocem. Do viđenja.

Advokat je i dalje nepomično stajao.

— Imate još nešto da mi ka-žete? — nestrpljivo reče Emeri, prevrćući debelu ukoričenu fasci-klu koja je ležala na stolu pred njim.

— Hteo sam samo da vas pod-setim... armija koristi jedan deo naših proizvoda, mister Emeri. Oni insistiraju da svi podaci o njima ostanu poverljivi...

— Opet paranoja! — uzdahnu Emeri. — Prokletstvo, Kortni, is-ti taj herbicid već godinama se izvozi na Istok i njegov sastav može se naći u svakom pristoi-nijem priručniku. To je isto kao kada bismo od Rusa pokušali da sakrijemo hemijsku formulu vo-de, do đavola! U redu, ako ti bukvan u uniformama zahteva-ju, onda neka im bude! Štaviše, naredite da se upozorenja od sa-da kucaju crvenom bojom i je-dno dva ili tri puta podvuku, znam da armija uživa u tome. Ali samo na njihovim dokumen-tima i nigde drugde. Do viđenja, Kortni... i nemojte mi govoriti da se to mom ocu ne bi dopa-lo... to znam bolje od vas.

Zagnjurio je glavu među har-tije sve dok se vrata raskošno uređene kancelarije nisu zatvo-rila za Kortnijem, a onda podi-

gao pogled i široko se osmehnuo. Visok, krupan čovek od nekih dvadeset sedam ili osam godina, otvorenog lica i oštih plavih očiju, koje su odavale upornost i inteligenciju. Ustao je zviždućući, sa rukama zavučenim duboko u džepove elegantnog odelu poslovnog čoveka kome dobro ide, prišao je prozoru i zagledao se u okean. Legenda je tvrdila da se sa južnog prozora tih oda-ja na samom vrhu nebodera u poslovnoj četvrti mogu videti fabrike koncerna ECP razbacane po okolini San Matea, ali mladi Trejsi Vedžvud Emeri još nije-dnom to nije pokušao da prove-ri u ovih mesec dana po iznena-dnom povlačenju njegovog oca sa položaja predsednika uprav-nog odbora. Pogled na oblake smoga u tom pravcu, uostalom, nije bio naročito privlačan; oke-an je bio mnogo čistiji i lepši.

Vratio se do pisaćeg stola i još jednom, malo namršten, pro-čitao list hartije nad kojim se uobraženo kočio natpis »strogo poverljivo«.

»Udruženje veterana vijetnam-skog rata u Ouklendu«, stajalo je tu, »sakupilo je novac s na-merom da angažuje advokata ko-ji bi podigao optužbu protiv ECP zbog isporuke hemijskih sredsta-va koja su izazvala bolest mno-gih pripadnika armije tokom vi-jetnamskog rata. Koliko smo us-peli da doznamo, zahtevaće kru-pne odštete od ECP, eventualno od armije ili vlade SAD. Vođa grupe je izvesni Luis Ejken, bi-

vši oficir, trenutno vlasnik loka-la »Vundid Ni« u Ouklendu. Da-lje mere se preduzimaju«.

— Dalje mere se preduzimaju — naglas ponovi Emeri, sa osme-hom na licu. Prstom potraži ta-ster interfona.

— Mis Lidli — reče — dajte mi Kortnija, molim vas...

Nestrpljivo je lupkao prstima po hartiji, čekajući da sa druge strane čuje Kortnijev glas.

— Emeri ovde — reče kada se ovaj konačno javi. — Onaj doku-ment od maločas. Šta znači ona rečenica na kraju: »Dalje mere se preduzimaju?«

— Ništa posebno, sem da na-ši ljudi prate sve što se zbiva. Moramo uvek biti u toku, mister Emeri.

— Je li? Nisam znao da naš personal obuhvata i detektive, Kortni. Oni to rade po vašem nalogu, pretpostavljam?

— Svakako.

— Znači li to da nečeg ipak ima u toj optužbi?

Kratko oklevanje.

— Ja nisam stručnjak za he-miju, mister Emeri. Moj posao je da vodim računa o pravnoj strani čitavog slučaja. Takvo je-dno suđenje moglo bi da znači mnogo lošeg publiciteta za ECP, a loš publicitet...

— Znači loše poslove — za-vrši Emeri sa osmehom. — Zn-am, Kortni, moj poštovani otac tu frazu često koristi. Vrlo do-bro. Pobrintie se da neko od ljudi iz naše laboratorije, Erskin, na primer, čini mi se da se tako

zove, do sutra dostavi meni izveštaj o stručnoj strani tog pitanja. Hteo bih da znam ima li čega u toj optužbi naših veterana...

— U redu, mister Emeri. Do sutra, onda. U koje vreme? Posle deset nećete biti u zgradi...

— A ko vam je to, do đavola, rekao? — traže se Emeri.

Glas advokata ponovo je bio uvređen:

— Sve informacije o kretanju ključnih ljudi ECP slivaju se kod mene, mister Emeri. Praksa vašeg oca bila je da...

— Onda u vaš podsetnik, ili kako to već, zovete, pribeležite da se i sa tom praksom prekine! Ako imam poslovni sastanak, moja sekretarica zna gde se nalazim, ali moj privatni život ostaje samo moj, do đavola!

— Ali, u slučaju nečeg hitnog...

— Najgore što se može desiti jeste da neka od onih smrdljivih fabrika kraj San Matea odleti u vazduh... a u tom slučaju ja sam poslednji koji tu nešto može da učini... Razgovaraćemo o ovome još, Kortni, ali za sada povucite ta vaša njuškala od veterana. Mislite li o tome šta će se dogoditi ako to neko provali? Kakav bi tek tada bio publicitet, a?

Cereći se, Emeri prekide vezu sa Kortnijem i ponovo pritisnu taster interfona.

— Mis Lidli... dođite na trenutak kod mene... hvala.

Do grla zakopčana bela bluza i ozbiljna crna suknja nisu uspe-

le da umanje privlačnost raskošnog, zrelog tela pod njima. Mis Lidli je zaista znala da hoda, naizgled ukočeno i dostojanstveno, ali je svaki njen pokret suptilno izazivao. I pored hladnog pogleda i oštih crta lica efikasne sekretarice sa blokom i olovkom u rukama.

— Mis Lidli... da li je tačno da izveštavate Kortniju o svakom mom pokretu?

— Da, mister Emeri.

I dalje maska savršene sekretarice, ni trenutka oklevanja, »Da, mister Emeri«, kao i na svako rutinsko pitanje u toku radnog vremena...

— Tu praksu je uveo moj otac, zar ne?

— Da, mister Emeri.

— U redu. Nemam ništa protiv da Kortniju, ili svakom drugom koga to zanima, kažete gde se nalazim i s kim, ako je u pitanju poslovni sastanak. Ali samo ako neko to zahteva, inače ne; Kortni je već obavešten o tome. Sastanak koji ste mi zakazali za sutra potpuno je privatn, kao što znate; nadam se da će to ubuduće ostati stvar koju ćemo znati samo nas dvoje. Hvala vam, mis Lidli...

— U redu, mister Emeri. — okrenula se dostojanstveno, kao kraljica i zakoračila prema vratima.

— Trenutak, mis Lidli! — zadržala je Emeri.

— Da?

— Ona prostorija tamo — Emeri je pokazao prema vratima na

bočnom zidu, skrivenim skupom zavesom — čemu ona služi?

— Vaš otac tamo se povlačio kada je želeo da se odmori...

Da li se to varao, ili je savršena sekretarica na trenutak pokazala malo nesigurnosti?

— Sam?

— Pa... ne uvek sam...

— O? — podiže Emeri obrve.
— Sa nekom ženom onda?

— Da — na trenutak je oborila pogled i Emeri vide kako joj se grudi ubrzano dižu i spuštaju. I ne samo to: pod tankom bluzom nazirale su se njene oštre bradavice. Da li je moguće da...?

— Sa strane ili naše interne snage? — nasmeja se Emeri.

— I jedno i drugo...

— Gle, gle! To mi zvuči kao da je promet bio prilično veliki. Mis Lidli... oprostite mi, ovo je potpuno privatno i ne morate mi odgovoriti ako ne želite. Da li ste i vi... mislim, odlazili u tu prostoriju?

Žena je najpre naglo pocrvenela, a onda pobledela i zanijhalala se na nogama. Blok i olovka ispadoše na tepih iz opuštenih prstiju. Emeri u poslednjem trenutku uspe da obiđe sto i prihvati je na ruke, zbunjeno se ogledajući oko sebe. Poneo je prema fotelji kraj stola kada je iznenada osetio da mu se njene ruke obavljaju oko vrata. Disala je ubrzano, zatvorenih očiju, vlažeći jezikom sočne usne. Kao nekim čudom, bluza joj je sada bila raskopčana na grudima otkri-

vajući mermernu lepotu ispod tanke, prozirne čipke.

Odmahnuvši glavom, Emeri je pusti na noge i odmače se jedan korak. Gotovo se nasmejao začuđenom izrazu njenog lica.

— Matori jarac ima ukusa, nema šta — reče mirno. — Na žalost, mis Lidli, njegov sin ne voli seks u radno vreme. Možete ići... i hvala još jednom.

Presekla ga je pogledom i besno se okrenula vratima, izazivački njišući kukovima. On sa odobravanjem klimnu glavom. Mis Lidli je umela da hoda, nema šta...

Sa uzdahom se vratio za pisaćim sto, nastavljajući ono što mu se ponekad činilo Sizifovim poslom: da uđe u sve detalje ogromne mreže koncerna, razapete ne samo po San Francisku i fabrikama oko San Matea, nego i po čitavom svetu, gde god se pojavi jedan od gotovo hiljadu raznih proizvoda sa upadljivom oznakom ECP, »Emery Chemical Products«...

*
* *

Nalakćen na šank, Kobler je leno srkutao vodnjikavu kafu, bacajući čežnjive poglede prema dugom nizu šarenih etiketa na flašama iza barmenovih leđa. Ono osećanje snage, trijumfa nadmoćnosti od pre jednog sata, kada je sreo onog glupana sa gitarom, već je prolazilo i on je osećao prazninu i gađenje. I jetra, pro-

kleta, ponovo je počinjala da ga boli. Gutalj dobrog viskija sada bi bio bolji od svakog leka...

Osvrnuo se oko sebe tražeći neko poznato lice, ali u ovo doba nije bilo nijednog od drugara. Pre podne nikada nije zabavno u mornarskim krčmama; nekoliko mamurnih tipova, dve ili tri premorene drolje koje razmišljaju da i same krenu na spavanje. nije mu sada do njih, do đavola, iako odavno nije imao ženu.

Ona dva tipa tamo u separeu. ...Hm, mnogo su bolje obučeni od ostalih... možda bi jedan od njih pristao da se odvoji od petice ili desetice za žednog momka koji je ostao bez para...

Gotovo je zakoračio prema njima kada je shvatio da se u separeu događa nešto neobično. Upozorio ga je izraz na licu momka koji je sedeo licem prema njemu: takav izraz viđao je često, i u Vijetnamu i drugde...

Lice čoveka koji zna da će... umreti!

Čovek koji je sedeo preko puta njega načinio je samo jedan pokret desnom rukom, tako brzo da Kobler nije bio siguran da je uopšte i pomerio ruku. Onaj drugi ostao je prikovan za drvenu pregradu, iako se nije videlo nikakvo oružje; čak su mu i ruke ostale nepomične na stolu, pored čaše iz koje je trenutak ranije pio. Jedino je njegovo lice zadržalo izraz straha, sada zauvek ukočen u maski smrti.

Ubica se mirno ispravio na noge i u dva koraka našao na

izlazu. Kobler je uspeo jedino da zapazi da je jako visok, gotovo kao on, sa brzim, majčim kretnjama. Kosa mu je bila crna i ne suviše duga, odeća jednostavna, ali sa dosta ukusa. Lice nije uspeo da mu vidi.

Neko kraj njega naglo uvuče vazduh kao da se sprema da krikne, ali je Koblerov mozak radio izuzetno brzo.

— Pst! — tiho je šapnuo devojci kraj sebe, pogledavši je bolje tek sada. Niska, sa dugom crnom kosom i tenom Meksikanke. Ogromne crne oči bile su joj raširene od straha, pune usne poluotvorene. Ipak, nije pustila ni glasa od sebe.

— Dva viskija! — naruči Kobler sigurnim glasom. Još uvek niko u lokalu nije primetio da se dogodilo nešto neobično, i to je valjalo iskoristiti. Barmen gurnu čašu preko šanka i ne gledajući u njih.

Devojka upitno pogleda Koblera i on joj se osmehnu, ćutke podižući svoju čašu. Slegavši ramenima i ona otpi gutljaj viskija. Najzad, šta je se to sve ticalo.

Kobler se naže nad nju, lagano joj obuhvatajući nežna ramena.

— Uskoro će neko primetiti — promrmlja — a onda će doći do gužve. To je prilika za nas...

Klimnula je glavom i oprezno se osvrnula oko sebe, ne obraćajući pažnju na Koblerov pogled koji je sada klizio po njegovom telu. Tanka haljina otkrivala je pune i teške grudi nad

uskim strukom ispod koga su ponovo počinjali raskošni kukovi i lepo građene noge. Bila je mnogo niža od njega, ali zaista lepo građena. Već prvi gutljaj viskija umirio je Koblerov bol i vratio mu misli na želju za ženom. Boga mu, mnogo je vremena prošlo od one crnkinje na keju koja je hladno i poslovno učinila ono što je tražio. Ne da mu je to donelo neko veliko olakšanje, ali ipak...

— Hej, ljudi... pa ovaj je mrtav! — dreknuo neko.

Kobler se munjevit^o osvrte oko sebe. Svi su skočili na noge, zagledani u lokvu krvi koja se lagano širila ispod stola u separeu, natapajući prljavi daščani pod. Dve žene zavrištaše.

Psujući kroz zube, barmen zao biđe šank i oprezno se izdaleka naže nad mrtvaca; prednji deo njegove odeće sada se sjajio, potpuno natopljen krvlju. »Ma čime da je udarac zadat«, zaključí Kobler, »rana mora da je strašna«.

Nagnuvši se preko šanka, on bez napora dohvati fioku pod njim i prsti mu se sklopiše oko suškave gomile novčanica. Gurnuo ih je u džep pantalona i odmah ustao, povukavši devojk^u za ruku. Niko nije obratio pažnju na njih kada su izašli, svi su još uvek kao fascinirani buljili u krv koja se tako iznenada stvorila pod njihovim nogama.

Devojka je trčkarala kraj njega, trudeći se da u cipelama sa visokom petom sledi njegove ogromne korake. Otrgla mu je ru-

ku tek kada su zaokrenuli u susednu poprečnu ulicu.

— Pusti me — reče zadihano. — Idi do đavola, kuda žurimo? Barmen neće zaviriti u fioku bar još pola sata. Koliko si digao?

— Pojma nemam — grleno se nasmeja Kobler, osvrćući se oko sebe. — Sad ću da pogledam...

Skrenuli su u prazni ulaz stare zgrade, oprezno zaobilazeći razbacano đubre.

— Sitno — sa žaljenjem reče devojka, pljunuvši kao muškarac, kroz zube. — Hemfri, barmen, on svu krupnu lovu odmah sklanja u posebnu kutiju. Tu su samo petice i desetice...

— Ipak, ima više od sto dolara — osmehnu se Kobler. — Nije loše za početnika.

— Nisi to nikada do sada radio? — radoznalo upita devojka. — Časna reč, mislila sam da su takvi tipovi izumrli sa dinosaurusima... Je li, a moj deo?

— Kakav, do đavola, tvoj deo? — nasmeja se Kobler. — Treba da mi kažeš hvala za onaj viski koji si popila. Ali, ako hoćeš da zaradiš nešto od ove love, onda je Di Kobler momak za tebe, lutko. Šta kažeš na to, a?

— Suviše si veliki za mene — reče ona, ali je osmeh na njenom još uvek svežem licu govorio drukčije. — Nije ti valja Di pravo ime?

— Nije, do đavola. Dimitri... zamisli kakvo proklet^o ime. Kao da sam Rus.

— Dimitri... to nije loše ime. A nisi Rus?

— Ma kakav Rus... deda mi je bio Rus, a moji šašavi roditelji dali su mi ime po njemu, nadajući se nasledstvu. Matori im je pokazao šipak, sve je dao na ženske još pre nego što su shvatili da od nasledstva nema ništa. A ti?

— Ja sam Mardži — sleže ona ramenima. — Je li, gde si ostavio te prste?

— To te se ne tiče — prommla Kobler, gurajući unakaženu ruku u džep. — Ono što tebi treba je u redu, ne brini.

Ona se nasmeja kratkim, grlenim smehom, pripijajući se uz Koblera...

— Dakle — reče — kuda me vodiš?

— Imaš stan?

— Aha. Ali tamo ne vodim mušterije, znaš...

— Mora da živiš u finom kraju. Do đavola, neću da plaćam još deset dolara za neku prljavu sobu. Ako hoćeš kod tebe, u redu, ako ne... ima drugih, zar ne?

— Stani!

Zaustavila se tako naglo da je Kobler gotovo naleteo na nju, ali njegovi refleksi, izvežbani u ratu i uličnim tučama, reagovali su odmah. Povukao je u stranu i pritisnuo uza zid, dalje od pitanje kojom će za trenutak poleteti kiša revolverskih metaka.

»Usred dana«, pomisli Kobler, potiskujući devojkicu korak po korak unazad. »Pa ovaj grad postaje sve luđi!«

Tri čoveka sa revolverima u rukama hladnokrvno su stajala

pred jednim. Vodio se razgovor, žustar razgovor, i to se videlo na njihovim licima, dok se krug iz kojeg su se hitro uklanjali slučajni prolaznici sve više širio.

Ali... čovek koji je potpuno mirno stajao pred trojicom revolveraša...

— To je on! — šapnula je i devojkica. — Tip iz lokala... ubica!

— Prokletstvo, u pravu si! — složi se Kobler. — Mora da su ga presreli prijatelji ubijenog... Boga mu, mnogo bih dao da doznam o čemu se radi. Mora da je u pitanju velika lova, čim se obračunavaju ovako; nasred ulice. Neko je do sada svakako već pozvao policiju...

Iako iskusan borac, Kobler je kasnije imao muke da u svom sećanju rekonstruiše tih nekoliko sekundi obračuna na ulici. Istina, sve je počelo na uobičajen način: revolveraši su podigli svoje oružje, ali nijedan nije uspeo da ispali hitac... njihovog protivnika bukvalno je nestalo, pretvorio se u uništavajući vihor koji je u deliću sekunde zadao tri jedva vidljiva udarca: desnom rukom, levom nogom, desnom rukom...

Tri tela pala su na prljavi pločnik u trenutku kada su negde u blizini zaurale policijske sirene. Prekasno... čovek koji se na čudesan način oslobodio trojice ubica lakim korakom, bez mnogo žurbe, već je nestajao u uskom prolazu između dveju zgrada. Iskusno Koblerovo oko odmah je zaključilo da policija

neće mnogo doznati od pobeđene strane: već i sam položaj njihovih tela na tlu svedočio je da su primljeni udarci bili ne samo brzi, nego i smrtonosni.

Kao i onaj koji je nekoliko minuta ranije video u krčmi...

— Hajde! — povukao je devojku za ruku. — Policija neće naći krivca, pa će početi da kupe sve unaokolo. Nisam raspoložen da provedem noć u policijskoj stanici, boga mu!

— Ja još manje! — nasmejala se ona. — Slušaj, Di... ko je bio onaj čovek?

— Ne znam, do đavola. I šteta što ne znam... momak zna znanje, moram ti reći. Ortak kakav se samo poželeti može. Jesi li mu videla lice?

— Samo nakratko... ništa posebno, lice kao i svako drugo. Ali, jesi li primetio kako hoda? Kao... kao...

— Kao tigar — složi se Kobler. — Čekaj, mala, kuda me to vučeš?

— Hteo si u moju sobu? — nasmeja se ona. — Ovuda...

Ustrčali su uz škripave drvene stepenice na začelju zgrade koje su ih odvele na dugu verandu sa čitavim nizom vrata. Mardži je zastala pred poslednjim vratima, iskopala ključ iz minijaturne tašne i otključala ih.

— Upadaj — reče prigušeno. — I dobro došao...

Iznenadujuće čista, minijaturna prostorija iznenadila ga je ukusom i urednošću. Bilo je tu sve što jedan stan treba da ima: kuhinja sa svim uređajima u jed-

nom; kupatilo iza prozračne najlonske zavese u drugom uglu. Pravo pred njim stajao je nizak trosed koji se lako mogao pretvoriti u široku bračnu postelju.

— Ovde spavaš? — rekao je on osvrćući se oko sebe. — Zgodno mesto.

— Rekla sam ti da ovde muškarci ne dolaze — osmehnula se. — Kupatilo je tamo, ako želiš...

— Ne želim — odgovorio je promuklo. — Dođi...

Odmahnula je glavom i ustuknula jedan korak, iako joj je na licu i dalje lebdeo osmeh.

— Polako. Ne moraš biti grub, Di... znaš kako je, ovako sitna devojka kao ja mora da vodi računa o sebi.

Nasmejao se i on promuklo, dok su mu prsti desne ruke hitro otkopčavali košulju mokru od znoja i petljali oko opasača.

— Ne brini... biću nežan.

Okrenula se da zbaci prekrivač sa troseda, a onda, ne gledajući u njega, nestala iza zavese kupatila. Kao opčinjen, Kobler je gledao u nejasne obrise njenog vitkog, krhkog tela, slušajući šum vode.

Izašla je potpuno naga, sa onim istim osmehom na usnama. Ne, nije se prevario; imala je krupne, pune grudi koje su se izvrsno slagale sa vitkim strukom i isto tako punim kukovima.

— Ogroman si — prošaputala je privijajući se uz njega. — Bićeš nežan, važi?

Zajecala je i zarila mu zube u rame, kada je grubo prodro u nju, ali su ga njene ruke sve čvršće privlačile sebi. Kobler je duboko udahnuo, u nastojanju da spreči poznati nailazak bola koji je lagano rastao u njegovoj utrobi.

Ali nije uspeo. Zastenjao je i pao sa nje, grčeci se od bola.

— Di! — kao iz daljine je čuo uplašeni glas devojke. — Di, šta se dogodilo?

— Viskija — procedio je kroz čvrsto stisnute zube. — imaš li viskija...?

*
* *
*

Lu Ejken je zamišljeno sedeo za svojim stalnim stolom u lokalu »Vundid Ni«. Ime je bilo zagonetka za gotovo sve osim njega i njegovog bivšeg ortaka i ratnog druga iz Vijetnama, narednika Roberta E. Vokera...

Robert E. Voker... malo ko je slutio da se iza tog imena krije Robert Beli Konj, Indijanac koji je odrastao u jednom od poslednjih rezervata u državi Arizona, kao potomak plemena masakriranog u čuvenom zločinu kod mesta Vundid Ni, Ranjeno koleno. A »Ranjeno koleno« bio je pravi naziv i za drugu polovinu lokala koja je pripadala Ejkenu. Cerili su se jedan drugom kada su došli na tu ideju i ostali su čvrsti na sva prebacivanja poznanika. Ko je lud da dolazi da pije na mesto sa ta-

kvim imenom, govorili su, ali uzalud.

»Mada to gostima nije smetalo«, razmišljao je Ejken ispijajući već četvrtu flašu ledenog piva, »bar ne onima koji dolaze kod mene«.

Visoka i nekada lepa žena u jednostavnoj odeći, na čijem su se umornom licu još zapažali znaci nekadašnje lepote, prilazila mu je sporim, takođe umornim korakom. On se uspravi, pridržavajući se jednom rukom za stolicu.

— Zdravo, Marla... bila si kod Boba?

Ona se spusti na stolicu, klimajući glavom. U očima joj zablistаше suze.

— Loše, a? — tiho reče on.

— Sve gore. Lu... u pitanju su još samo dani. On... užasno se muči, Lu!

— Znam... stezao je šake pod stolom da bi zaustavio njihovo drhtanje. Njegov ortak, njegov prijatelj, Robert Beli Konj, umirao je u obližnjoj bolnici od raka jetre. Za njega više nije bilo pomoći, ali je Ejken čvrsto odlučio da će za njegovu smrt neko platiti...

— Žao mi je, Marla... mogu li u nečemu da ti pomognem?

Ona se nasmeši kroz suze.

— Upravo sam zato i došla, Lu... jutros je sa poštom stiglo i ovo... — Ona preko stola gurnu uski koverat koji on zamišljeno dohvati, i ne pokušavajući da ga otvori.

— Da, pa šta?

— Unutra je ček na dve stotine dolara, Lu. Tvoj ček.

Ejken odmahnu glavom.

— Nije moj, Marla, već Bobov. Njegov deo za prošlu sedmicu.

— Ti kao da si zaboravio ko vam je vodio knjigovodstvo? Dve stotine dolara nikako ne može biti Bobov deo za bilo koju sedmicu u ovo doba godine.

— Do đavola — blago se pobuni on — valjda ja znam bolje od tebe koliko je »Vundid Ni« zaradio prošle nedelje! Sem toga...

— Sem toga, Bobu pare više neće pomoći — čvrsto reče žena. — Hvala ti, Lu, ali meni i Timiju toliko zaista nije potrebno. Tu je i Bobova penzija, ne zaboravi.

— Svejedno — tvrdoglavo reče on vraćajući joj koverat. — Ovo je Bobovo, kažem ti. Uzmi, Marla. Kupi nešto Timiju. Zaista, gde je on?

— Ostavila sam ga u kolima, napolju.

— Samog?

— Nema opasnosti da će ga neko ukrasti — blede se osmehnu žena. — U redu, Lu, ako insistiraš... idem sada.

— Otpратиću te — on se ponovo s naporom diže. — Gledaću popodne da obidem Boba, ako stignem.

— Nemoj ići. Ne prepoznaje više nikoga, Lu...

— Ipak ću otići...

Napolju je sunce peklo i on skupi oči, gledajući za ženom koja je obilazila stari crni »ševro-

let«. Ali nije oklevao, čvrstim korakom je prišao zadnjem delu kola i zagledao se kroz otvoreni prozor unutra.

— Halo, Timi — reče srdačno. — Kako je?

Četvorogodišnji dečak gledao ga je tupo sa zadnjeg sedišta, ogromnim očima u kojima nije bilo nikakvog izraza. U prekratkim, debelim ručicama besmisleno je premetao ogromnu crvenu zvečku. Nogu nije imao; umesto njih iz pantalonica su se pružala dva nezgrapna, debela pipka sa tragovima prstiju na njima. Iako naviknut na taj prizor, Ejken proguta pljuvačku, psujući u sebi. Neko će platiti i za ovo, boga mu...

— Hvala ti, Lu — dopre ženin glas spreda. — Idem sada... ako se nešto dogodi, javiću ti...

Mahnulo je rukom i sačekao da kola izađu sa parkinga, a onda je lagano obrisao znoj sa čela. Osetio je da mu kolena drhte i lagano se okrenuo s namerom da se vrati u lokal.

— Mister Ejken?

— Da, ja sam.

Zastao je, procenjujući pogledom čoveka koji ga je tako naglo zaustavio na samom ulazu. Visok, širokih ramena, skladno građen, sa pokretima koji su odavali brzinu i snagu. Otvoreno lice, iskrene oči, oštro lice ispod kratke crne kose. Jednostavna odeća nije odavala mnogo o svom vlasniku i Ejken ne uspe da ga stavi ni u jednu kategoriju ljudi koje je poznavao.

— Želeo bih da razgovaram sa vama. Moje ime je Eldridž, Lesli Eldridž.

— O čemu?

— Zar ne mislite da je bolje da uđemo unutra — osmeh je Eldridžovo lice iznenada učinio mnogo mladim. — Ovde je prevruće.

Progundavši nešto, Ejken se vrati do svog stola. Sem, kono-bar, već je donosio dve flaše ledenog piva.

— Pivo, mister... Eldridž?

— Vrlo rado. Tužan prizor, zar ne?

Ejken se trže.

— Govorite o mom lokalu?

— Ne — osmehnu se njegov gost. — Lokal nije loš... govorim o dečaku koga ste maločas videli, malom Timiju.

— Vi ga znate? I njegovog oca, Boba Vokera?

— Samo po čuvenju. Znam čak i njegovo pravo ime, ako vam to nešto znači... kao i to gde se sada nalazi i u kakvom je stanju. Štaviše, znam i kako se sve to dogodilo...

— Dobro ste obavešteni, očigledno — promrmlja Ejken. — Pa?

— Mislio sam da će vama i vašim prijateljima biti potrebna pomoć.

— Na koje prijatelje mislite? Imam mnogo prijatelja.

— Prijatelja nikada nije previše — osmehnu se mladić, sa uživanjem otpijajući gutljaj piva. — Ali ovoga puta govorim o vašim prijateljima veteranima. I o »narandžastom agensu«.

— Bili ste u Vijetnamu? — sumnjičavo upita Ejken. — Izgledate mi suviše mladi za to.

— Bio sam, srećom ne tamo, gde i vaš prijatelj Voker i mnogi drugi, tako da nisam osetio nikakve posledice. Bob ima rak jetre, zar ne?

— Tačno. Vi verujete da je to posledica upotrebe »narandžastog agensa«?

— Da. I to, i deformiteti kod malog Timija. Slučajno se ponešto razumem u hemiju. Koliko sam uspeo da doznam, planirate da pokrenete postupak protiv proizvođača tog agensa?

— Da.

— To će ići veoma teško, Ejkene. Još uvek je veoma malo lekara spremnih da se zakunu da su sve te bolesti kod veterana posledica primene hemijskih defolijanata korišćenih u Vijetnamu. A ni protivnik neće štedeti ni truda ni novaca da dokaže suprotno; u tome su mnogo jači od vas. Kompanije o kojima je reč godišnje obrću milijarde dolara. Braniće se svim mogućim sredstvima, uključujući i prljavu.

— Zbog čega vas sve to zanima, mister Eldridž?

— Teško pitanje — osmehnu se mladić. — Recimo, želim da pravda konačno trijumfuje. Vi mi, naravno, nećete poverovati, jer mislite da takvih ljudi više nema. Ali, ima ih. I vi ste jedan od nas, Ejken. Mogu li da vas zovem Lu, vi mene slobodno zovite Les, ako vam se tako više dopada.

Ejken se promuklo nasmeja. Mladić mu je bio simpatičan, ne samo zbog tako ubedljivog i vatrenog govora.

— U redu, Les. Kako misliš da nam pomogneš? Ali, pre toga, ko si i čime se baviš?

— To je dugačka priča — sleže ramenima njegov sagovornik. — Recimo, čovek koji ima sredstava i načina da vam pomogne. Na bilo koji način.

— Novac?

— Čak i novac, mada mislim da su vam u ovom času od novca potrebniiji sposobni hemičari i naučnici koji bi pronašli čvrste dokaze o dejstvu »narandžastog agensa«. I ljudi koji imaju drskosti i hrabrosti da prodru u sefove hemijskih koncerna i iz njih izvuku poverljive materijale o tom otrovu. A to sam ja, Lu...

Ejken je zamišljeno mahao glavom.

— Čudna ponuda. Izvini što ovo kažem, Les, ali stvari tako stoje... nekako nisam navikao da se neko pojavljuje i nudi pomoć, i to kakvu pomoć, tek tako, kao dobra vila u priči... Ljubav za pravodm, a?

— Moji motivi, najzad, nisu važni — sleže Eldridž ramenima. — Najbolje da o njima uopšte ne govorimo, zar ne? Ali vam moja pomoć može dobro doći...

— Trebalo bi ipak da se posavetujem sa momcima...

— Ne — čvrsto reče Eldridž. — To je jedini uslov koji postavljam. Što manje ljudi zna o meni, to bolje.

— Policija?

— Ne plašim se policije, ali mi nije ni stalo da čačka po mojoj prošlosti. Nije potrebno da to znaju ni tvoji prijatelji, Lu, sem nekoliko izuzetaka. Majk Orban, na primer. On je sposoban i pošten advokat, a takve ptice su sve ređe. Na žalost...

— Znaate da on radi za nas?

— Znam dosta o vašem poduhvatu, mnogo više nego što vi mislite. Budi oprezan, Lu, jer za to znaju i oni koji to još uvek ne bi smeli da znaju...

— Ko?

— Reći ću ti za sada samo jedno ime, ali se čuvaj tog čoveka. Kortni, još jedan advokat, ali sušta suprotnost Orbanu. Radi za koncern ECP, jednog od proizvođača »narandžastog agensa«.

— Do đavola, bar advokata se nikada nisam plašio — zagunda Ejken. — Oni su opasni samo na sudu...

Eldridž se uspravi, stavljaajući jedan komad belog kartona na sto.

— Ovo je telefon na kojem me možeš naći, ako odlučite da me pozovete u pomoć. Hvala na piću, Lu.

Zastao je na trenutak i osmehnulo se Ejkenu.

— Što se tiče Kortnija... on nije običan, bezopasan advokat. Kortni je i ubica, Lu. Hladnokrvni ubica...

*

* *

Natan Dileni bio je neobično zadovoljan sobom. Bilo je i ja-

kih razloga za to: Dileni je bio jedan od najboljih novinara na Zapadnoj obali i njegovi napisi redovno su se pojavljivali u dugom nizu velikih i manjih listova i časopisa, veoma često otkrivajući mnoštvo nepoznatih podataka o stvarima za koje čitaoci obično misle da nisu naročito privlačne. Naravno, iza svega toga krio se naporan rad samog Dilenija, ali i vešte ekipe saradnika koja je umela da prodre i do najstrože čuvanih tajni, ne birajući sredstva, ali je svu slavu odnosio Dileni, a uz slavu i lavovski deo novca stečenog svojim pisanjem.

Komadić čelika, koji je na volšeban način nestao iz policijskih arhiva, naveo ga je na razmišljanje o ubici koji koristi nevakadašnja oružja i ne ostavlja nikakvih tragova za sobom, što su u poslednje vreme osetili mnogi sitniji i krupniji banditi na Zapadnoj obali. Policija, kao i obično, nije ničim povezala nekoliko neobičnih ubistava, podvodeći ih pod uobičajenu formulu »obračun među gangsterima«, ali je Dilenijev nos dobrog reportera namirisao tu nešto sumnjivo. Veze koje je imao u podzemlju javljale su o pravoj panici među šefovima bandi i o neverovatnim merama predostrožnosti koje oni preduzimaju, nešto što policiji u tom delu Amerike nije uspelo da postigne već više od dvadeset godina.

A sada se činilo da ima objašnjenje svih tih neobičnih ubistava i veoma jasan trag. Taj

trag, međutim, vodio je daleko od Zapadne obale, u pravcu Japana...

Zadovoljno se iscerivši, Dileni odloži praznu čašu na stočić pored fotelje u kojoj je sedeo, prelazeći pogledom preko čitavog niza uređaja koji su činili centar obezbeđenja hotela.

— Još ništa, a? — reče veselo.

Murgatrojd, hotelski detektiv, jedan iz ogromne mase ljudi koji su uvek nešto dugovali Dileniju, sleže ramenima.

— Tvoj Japanac se učutao — progovori piskavim glasom koji nimalo nije odgovarao njegovoj krupnoj, dežmekastoj pojavi. — Mora da je legao da spava.

— U ovo doba? Jesi li siguran da su ovi tvoji mikrofoni ispravni?

Dobacivši mu uvređen pogled, Murgatrojd pomeri regler na stolu pred sobom. Do Dilenijevih ušiju dopre šuštanje u kojem se jedva mogao naslutiti šum saobraćaja koji je dopirao sa ulice.

— Mikrofoni su ispravni — progunda — ali je on vrlo tih čovek.

— Šteta što nemaš kamere u njegovom apartmanu...

— Sam si kriv za to — sleže detektiv ramenima. — Da si me na vreme upozorio, Osegai ne bi dobio ovaj apartman, već drugi i sad bismo imali i televizijski program. Ne mnogo zabavan priznajem, sem ako mu u posetu ne dođe neka lokalna gejša...

Iako mislim da je suviše mator za takve poduhvate.

— Ne potcenjuj Japance — odmahnu Dileni glavom — oni su veoma vitalna rasa... Nego, šta ako je ipak izašao?

— Ne kažem da nije izašao! — isceri se Murgatrojd. — Tvrđim samo da nije izašao na vrata apartmana i prošao ovim hodnikom. — Pokazivao je u pravcu ekrana na kojem se video jedan dugi hotelski hodnik, zahvaljujući vešto postavljenoj kameri koja je dozvoljavala da se zapazi svaki pokret u njemu.

Dileni se promeškolji u fotelji, bacajući pogled na sat.

— Ovo već predugo traje — promumlja. — Uskoro treba da krenem...

— Ne znam ni zašto čučiš ovde. Umem i sam da pođem za tvojim prijateljem ako neku da krene, a ako zatraži telefonsku vezu njegov razgovor će biti snimljen. Dosadno ti je, a? Slušaj, u apartmanu 47B je jedna starleta... dete ne voli da se oblači, bar dok je pod krovom. Hoćeš malo da pogledaš?

— Još mi reci da je sasvim slučajno dobila baš taj apartman! — isceri se Dileni. — Hvala, Pat, ali mi trenutno nije do ženskog mesa... Postoji li neki način da proverimo da li je Osegai u svom apartmanu?

— Da, nekoliko. Možemo ga pozvati telefonom ili poslati nekog od posluge da zazvoni na vratima; jedini problem je dobar izgovor...

— Pozovi ga — odlučno reče Dileni ustajući sa svog mesta — ali tako da misli da poziv dolazi iz grada... javiću se ja, kao da imam još nešto da ga pitam.

Slegnuvši ramenima, Murgatrojd podiže slušalicu i izdade nekoliko uputstava tihim glasom. Trenutak kasnije iz zvučnika dopre oštra zvonjava telefona u Osegaijevom apartmanu.

Jednom, drugi, treći put... ali se sem toga nije čuo nikakav šum...

— Boga mu — isceri se detektiv — tvoja ptičica je nekud umakla, Nat. Proklet bio... kuda je uspeo da izađe?

— Ili to... ili je mrtav — Dileni proguta pljuvačku. — Do sada se morao javiti...

— Hoćeš da pogledamo u apartmanu?

Dileni je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Ne — odmahnu na kraju glavom. — Sigurno je izašao, mada ne znam kako... A ako je mrtav, onda od njega više nema koristi, nimalo mi se ne žuri da doznam za njegovu smrt... Idem, Pate. Ti ćeš mi, naravno, javiti kada se vratio i sve drugo što zapaziš?

— Ako ne zaboravim — Murgatrojdove oči potuljeno blesnuše.

— Ako ne... oh, izvini!

Cereći se, Dileni iz džepa izvuce nekoliko novčanica i spusti ih na sto pred detektiva koji ih je pohlepno gledao, kao da se uzdržava da ih odmah ne zgrabi.

— Suviše voliš pare, Pate — klimao je Dileni glavom. — Na tvom mestu to može da bude veoma opasno... pre ili kasnije pašće ti na pamet da izvučeš lov u ucenjivanjem nekog od hotelskih gostiju. One male starlete, na primer...

— Ona nema lov — odmahnu Murgatrojd rukom. — Ali, ako se uda za nekog ozbiljnog parajliju, to će biti već druga stvar... onda će i želeti i moći da plati da na svetlo dana ne izađu neke fotografije koje sam snimio pre dva dana. Mala je strašna u akciji, moram ti reći... Gledao sam i profesionalke lošije od nje.

— Opasan je to sport, Pate — reče Dileni već sa vrata. — Čuvaj dobro svoju malu arhivu, u San Francisku ima mnogo razdoznalih ušiju...

Sa rukama u džepovima, Dileni zastade pod veličanstvenom arkadom na ulazu hotela, davši glavom znak portiru da mu taksi nije potreban. S gađenjem odbaci cigaretu i odluči da nekoliko blokova pređe pešice: suviše dugo je sedeo i popušio previše u poslednjih nekoliko sati.

Hodao je lagano, oborene glave, izbegavajući ljude koji su mu dolazili u susret nagonom dugogodišnjeg stanovnika velikog grada. Njihova lica nikada ga nisu privlačila; Natan Dileni svoju pažnju obraćao je samo na bogate i moćne, one koje ste na ulici veoma retko mogli sreći.

— Mister Dileni?

— Da? — trže se reporter iz razmišljanja. — Ja sam...

Pred njim je stajao mladić sa japanskim licem, ljubazno se smešeći. Savršena slika mladog poslovnog čoveka, sve do crnog nesesera u opuštenoj levoj ruci.

— Moji prijatelji žele da razgovaraju sa vama, mister Dileni. Stvar je prilično važna...

Dilenijev mozak radio je fantastičnom brzinom. Ovaj neobični susret na ulici... da li je moguće da ga je režirao Osegai? Odlučio je da odugovlači, naveden na to neobičnim predosećanjem koje je često uspevalo da ga izvuče iz nimalo bezazlenih situacija.

— Vaši prijatelji? Smem li da znam ko su oni?

Ispod oka je pogledao oko sebe. Da... na nekoliko koraka levo od njega stajala su parkirana velika crna kola. Vozač je sedeo ukočeno i gledao pravo pred sebe, ali je Dileni imao utisak da on prati sve što se zbiva na pločniku.

Mladi Japanac pred njim srdajčno se osmehnu, pokazujući pravilne zube, ali u tom trenutku kraj njega prođe debeljko u pohabanoj odeći, nespretno ga gurnuvši na Dilenija. Izgubivši ravnotežu, mladić se na trenutak pridržao za Dilenijevo rame.

— Oh... oprostite, mister Dileni. Bio sam jako neoprezan...

— O čemu se radi? — reče Dileni, ali mu je glas zazvučao kao da dolazi iz velike daljine. Odmahnuo je glavom, želeći da

rastera maglu koja mu se iznenada navukla na oči. »Prokletstvo«, prolete mu kroz glavu, »šta se to događa sa mnom«?

— Izvolite ovamo, mister Dileni — srdačno reče Japanac, prihvatajući ga pod ruku.

Reporter je želeo da se odupre, ali udovi jednostavno više nisu slušali komande mozga i on pokorno dopusti da ga mladić odvede do kola čija su se vrata spremno otvorila. Klonuo je na zadnje sedište i sklopio oči, jedva osetivši da su kola naglo krenula sa svog mesta.

Došao je sebi, činilo mu se, samo trenutak kasnije, ali to svakako nije bilo tačno, jer je otkrio da leži na tvrdoj neudobnoj postelji u nekoj mračnoj prostoriji. S mukom se uspravio, osećajući vrtoglavicu. Usta su mu bila suva, jezik odebljao. Opipao je oko sebe još uvek ukočenim rukama i shvatio da su mu skinuli sako i kravatu, tako da je ležao samo u košulji.

Svetlo iznenada planu i on nagonski prinese ruke očima da bi ih zaštitio.

— Dobro došli, mister Dileni — reče neki tihi glas sa stranim naglaskom.

Reporter podiže glavu, nastojeći da nazre nešto kroz crvene krugove koji su mu igrali pred očima.

— Evo, popijte ovo — reče isti glas. — Odmah će vam biti bolje...

Čaša koju je osetio pod prsima bila je ledeno hladna i on

zahvalno iskapi njen sadržaj. Prekasno se setio da to možda nije trebalo da čini, ali... u čaši je bio viski. Dobar viski.

Dileni spusti čašu na stočič kraj postelje i obazre se oko sebe. Goli beli zidovi male prostorije u kojoj se nalazila još samo jedna jedina stolica. Na stolici je sedeo onaj isti mladi Japanac koji ga je i doveo ovamo.

— Ko ste vi? — promuklo reče. — Šta hoćete od mene?

— Ono što vi obično tražite od drugih — ljubazno se osmehnu mladić. — Informacije...

Dileni se oseti na malo sigurnijem tlu. Čovek od koga neko želi informacije obično ostaje živ... bar neko vreme.

On zamišljeno zaklima glavom:

— Tako sam nešto i mislio... mogu li da dobijem još jednu čašu viskija?

— Kada završimo razgovor, mister Dileni. Bojim se da sredstvo koje smo vam dali ne dopušta alkohol u većim količinama za tako kratko vreme. Moglo bi vam škoditi, a to svakako ne želimo.

Iscerivši se, Dileni baci pogled na ručni sat.

— Oho... ovde sam već šest sati?

— Otprilike. Na žalost, nismo imali pouzdane podatke o vama kako bismo preciznije odredili potrebnu količinu droge. Ipak, nadam se da se sada bolje osećate?

Dileni ga je gledao suženim očima, opipavajući levo rame.

Droga... to se moglo dogoditi samo u trenutku kada se mladić pridržao za njega na ulici.

— Vešto, veoma vešto — progundā. — U redu... šta mogu da učinim za vas?

— Moje poslodavce zanima istraga koju vodite, mister Dileni. Svi njeni detalji, sve što se do sada uspeli da otkrijete, predmeti i hartije do kojih ste došli.

— Istraga? Trebalo bi da znate da ja u svakom trenutku vodim najmanje tri istrage... iako mislim da to nije pravi termin.

— Termin nije važan. Nas zanima istraga koja je u vezi sa Japanom.

— Ahh... ninda, dakle?

— Da, mister Dileni.

Reporter se isceri:

— Stari momak Osegai očigledno nije protivnik za potcenjivanje. Ko bi to rekao za jednog profesora istorije, a?

— Profesor Osegai nema veje sa ovim, mister Dileni, iako mi to verovatno nećete poverovati. Molim vas, da predemo na stvar: šta ste do sada doznali o nindi?

— O nindi? Gle, gle? Dakle, jedan ipak postoji, ovde u Americi?

— To vi tvrdite, ne ja — osmehnu se mladić. — Moj posao je da tu tvrdnju proverim. Profesoru Osegai ste pokazali jedan šuriken... kako ste došli do njega?

— Trenutak — Dileni podiže ruku — da se najpre razumemo... Moj cilj je da napravim

intervju sa jednim nindom. Prema tome, sve što preduzimate da biste ga zaštitili zaista nije nimalo potrebno... ja garantujem da će njegovo ime i sve ostalo ostati potpuna tajna za moje čitaoce!

— Da ga zaštitimo? — mladić podiže obrve. — Bojim se da se radi o nesporazumu... ako taj ninda zaista postoji, a lično to smatram malo verovatnim, naš posao neće biti da ga stitimo...

— Nego?

— Da ga likvidiramo, mister Dileni!

*
* *
*

— Moraćete malo da sačekate, mister Ridž; mister Emeri je trenutno zauzet...

— Oh.

Čovek koga smo upoznali pod imenom Leslie Eldridž toplo se osmehnu Emerijevoj sekretarici, mis Lidli.

— Mislim da sam na vreme zakazao sastanak?

— Da, mister Ridž, ali je iskrsao jedan hitan posao... mister Emeri se izvinjava i nada se da to neće trajati dugo. Izvolite, sedite... Želite da vas nečim poslužim?

— Hvala — osmehnu se Leslie. — Srećom, čekanje mi neće teško pasti... u ovakvom društvu...

Zadovoljni osmeh na trenutak izmeni ozbiljne crte lica savršene sekretarice i ona se još više

ispravi na svom mestu, isturajući impresivne grudi. Lesli je sa zadovoljstvom posmatrao lepo građeno telo, iako mu se nije dopao izraz u očima te žene, hladan i proračunat. Oči žene koja ne bira sredstva da postigne ono što želi.

Vrata na suprotnoj strani prostorije iznenada se otvoriše, sa očiglednom namerom da iznenade posetioca, ali su čula Leslija Eldridža za takvo nešto bila previše oštra. Čuo je korake još daleko u hodniku, i pored mekog tepiha. Čovek nije toliko žurio dok je dolazio. Njegova nagla pojava trebalo je da stvori utisak čoveka koji nekuda hita za veoma važnim poslom.

— Dobar dan, mis Lidli — dobio je pridošlica poslovno. — Mister Emeri je tu?

— Trenutno ne može da vas primi. I ovaj džentlmen čeka, mister Kortni.

— Oh, Pa šta mogu, pričekaju — sleže Kortni ramenima, ali Lesli nije mogao da se otrgne utisku da njih dvoje igraju dobro uvežbanu predstavu namenjenju njemu.

Ispod oka je proučavao Kortnija, iako mu je njegov lik bio poznat: niskog rasta, dugih, dlakavih ruku i malo povijenih ramena. Naočari nisu uspevale da priкриju ledeni pogled očiju, a urođenu surovost otkrivale su i tanke, bezbojne usne na licu oštarih crta.

— Vi ste... okrete se on Lesliju kao da ga je tek tada pri-

metio. — Ah, oprostite... Kortni, pravni savetnik koncerna.

— Moje ime je Ridž! — lako se nakloni Lesli.

Kortni baci pogled na sat.

— Kako stvari stoje, mister Ridž, vi i ja moraćemo malo duže da čekamo. Kako bi bilo da pređemo u susednu prostoriju, tamo je i bar. A možda ću čak i ja moći da vam pomognem, pre nego što mister Emeri bude našao vremena da vas primi?

— Sasvim moguće — osmehnu se Lesli, krenuvši za Kortnijem. — Vidite, u pitanju je problem koji ima i svoje pravne konsekvence, da se tako izrazim. Možda je čak i bolje da najpre govorim sa vama, kao sa stručnjakom.

— Apsolutno, apsolutno — složi se Kortni trljajući ruke.

Prostorija u kojoj su se našli predstavljala je neku vrstu malog kluba za posetioce, sa nekoliko razbacanih fotelja, televizora i malim barom u uglu kojem je Kortni prišao živahnim korakom. Lesli se oprezno osvrte oko sebe: prostorije ovakve vrste uvek su imale skrivenih mikrofona ili kamera. Velike kompanije nisu ravnodušne prema onome što njihovi poslovni prijatelji govore kada misle da ih niko ne sluša.

I ne samo to. Na prvom koraku Lesli je osetio snažno predošćanje opasnosti, ono što Japanci svojim suptilnim jezikom nazivaju haragei. Spadao je u ljude kod kojih je to osećanje bilo razvijeno do krajnjih granica,

nimalo slučajno. Bila je to posledica dugih i napornih vežbi, zahvaljujući kojima je postao ono što je u ovom trenutku bio, zagonetni stanovnik San Franciska o kome niko nije znao gotovo ništa.

— Viski? Džin? Konjak? — ljubazno je pitao Kortni pred pravom izložbom flaša sa skupim etiketama. — Sedite, mister Ridž, sedite...

— Hvala, konjak je u redu! — osmehnu se Leslie spuštajući se u fotelju licem okrenut prema vratima.

Njegovo oko pratilo je jedva primetnu liniju na zidu pored bara. Hmm... tu se, izgleda, nalazio tajni prolaz, nešto što je vredelo znati. Uostalom, i pre nego što je došao ovamo, znao je da je Kortni čovek koji ništa ne prepušta slučaju.

Mala igra između Kortnija i se kretarice sada mu je bila potpuno jasna: na njen signal Kortni je stigao kako bi sprečio ili bar odložio njegov razgovor sa Emerijem.

Zašto? Da li je moguće da Kortni zna nešto više o njemu? Ili je to samo uobičajena predostrožnost uigrane ekipe, koja mnogo poslova vodi iza leđa mladog i neiskusnog predsednika upravnog odbora koji se tek uhodava na novoj dužnosti?

Iako to nije bio njegov stil, Leslie odlučio da krene pravo prema cilju. Zanimalo ga je kakva će biti Kortnijeva reakcija kada shvati da Leslie radi za udruženje vijetnamskih veterana.

— Dakle, mister Ridž?

— Kako rekoh — počeo Leslie prijatnim glasom — stvar može imati i svojih pravnih zapleta... Vidite, mister Kortni, ja sam pisac...

— Vrlo zanimljivo! — klimnu Kortni glavom. — Bojim se da mi, poslovni ljudi, ne pratimo dovoljno zbivanja u književnosti... pretpostavljam da je to jedini razlog što mi je i vaše ime promaklo... A zanima vas?

— Zanima me jedan od vaših herbicida, mister Kortni. Onaj koji je američka armija u Vijetnamu koristila kao sredstvo za uništavanje vegetacije, nastojeći tako da spreči infiltraciju komunističkih snaga kroz džunglu. Mi slimo da su ga u to vreme nazivali »narandžasti agens«.

— »Narandžasti agens«! — klimnu glavom. — Hmm... to jeste stručno pitanje, ali ne za pravika. Možda bi bilo bolje da razgovarate sa nekim od naših tehnologa?

— Moguće — složi se Leslie — ali to može da prička. Vidite, postoje ljudi, dosta ozbiljni naučnici, koji tvrde da je taj »narandžasti agens« kod pripadnika naše, australijske i novozelandske armije, izazvao neke neželjene posledice. Pominju se nervne bolesti, rak, deformacije kod njihovih potomaka. Pretpostavljam da se nešto slično događa i u Vijetnamu, ali — on sleže ramenima — do takvih podataka, sasvim razumljivo, veoma je teško doći...

Kortni je usrdno klimao glavom, ali su mu se usne stisle u tanku, jedva primetnu liniju. Prstima je tobože nemarno dobovao po drvenom šanku.

— I vi, Ridž, želite da napišete knjigu o tome?

— Još ne znam šta će ispasti — osmehnu se Lesli. Njegovom oštrom oku nije promakao pokret prsta koji se na trenutak zadržao ispod drvene ploče bara. Tu se svakako nalazilo zvono koje će za koji trenutak u prostoriju dozvati još neke ljude.

Ljude koji svakako ne žele ništa dobro posetiocu upravne zgrade koncerna ECP...

Kortni se sada više nije žurio. Posmatrao je Leslija gotovo nezainteresovano, ne trudeći se da održava razgovor. Videlo se da čeka dolazak svojih ljudi.

Šumovi iza tajnih vrata na vreme su upozorili Leslija i on je spustio čašu koju je držao u ruci i malo se pomerio u svojoj fotelji.

Jedan po jedan, iza bara su se pojavila tri čoveka, čije su zverske njuške odavale njihov pravi poziv, poziv plaćenih ubica. Kortni se ledeno osmehnuo.

— Odvešćete našeg gosta u Centar — reče puneći sebi čašu viskijem. — Požurite... zbog njega sam izgubio već suviše vremena...

»Profesionalci«, mislio je Lesli, procenjujući pogledom njihovu brzinu i veštinu. »Ne očekuju na ročiti otpor, ali mi ipak prilaze sa tri strane, za svaki slučaj... ipak, nisu mi dorašli...«

— Hajde, momak! — reče prvi, spuštajući ruku Lesliju na rame. — Nećemo da stvaramo probleme mister Kortniju, zar ne?

Pokret kojim je Lesli, još uvek sedeći, odbacio njegovu ruku delovao je vrlo bezazleno, gotovo kao u šali, ali je gangster ustuknuo glasno jauknuvši i stežući iznenada utrnulu ruku. Samo do bri poznavaoči akupresure mogli su znati kakve posledice ima dobro usmeren udarac u jedan od nervnih završetaka ljudske šake.

Druga dvojica su, ipak, reagovali dosta brzo, pri čemu je onaj dalji bio i za nijansu inteligentniji od svog partnera. Desna ruka poletela mu je pod sako i prsti su se sklopili oko drške revolvera, ali prekasno. Onaj drugi, koji se svom težinom bacio na Leslija, već je leteo prema njemu, odbačen udarcem nogu koje su iz sedećeg položaja delovale kao snažna čelična opruga. Obojica su se, uz tup udar, srozali niz zid i ostali da leže, nepokretni.

Kao da se ništa nije dogodilo, Lesli se zavalio u fotelji, prekrstivši nogu preko noge i dohvati čašu. Nazdravio je Kortniju, podsmešljivo gledajući zaprepasćeno advokatovo lice.

— Je li ovo doček koji priređujete svim posetiocima? — upita veselo, prateći ispod oka pokrete prvog napadača koji je levicom još uvek stezao povređenu ruku, tiho psujući kroz zube.

To neće trajati još dugo. Poznavao je ovakve tipove: ni ovaj

neće oklevati da potegne oružje čim pomisli da je Leslie zaboravio na njega. Uostalom, Kortniju je bila potrebna bolja lekcija od ovoga što je do sada video...

I da ga haragei nije upozorio, Leslie bi stigao da reaguje, jer je pokušaj bio spor, smešno spor. Sa osmehom na licu Leslie je okrenuo glavu, gledajućiubicu pravou oči. Ovaj je na trenutak zastao sa revolverom u ruci, zbunjen hladnokrvnim ponašanjem čoveka u koga je bila uperena smrtonosna cev.

— Pucaj, Đuk, boga mu! — kreštavo povika Kortni. — Šta čekaš?

Oči ubice malo se skupiše, u očekivanju praska i trzaja koji će uslediti čim pritisne okidač... sada!

Duga čaša od tankog stakla bila je gotovo nevidljiva kada je poletela iz Lesliejeve ruke, ali je njena brzina bila fantastična. Okrugli otvor se kao nož zario u Đukovo grlo, delić sekunde pre nego što mu se prst zgrčio na okidaču. Pucanj je odjeknuo, ali je zazvučao prigušeno; bio je to poslednji refleksni trzaj čoveka koji je umirao na skupocenom tepihu, pokrivši smrtonosno oružje svojim telom.

Leslie zavrte glavom.

— Za ovakve se obično kaže da će im čaša doći glave! — reče prekorno. — Vaš prijatelj, mister Kortni, svakako nije očekivao da će mu se ovako nešto dogoditi... a ni vi, kako mi se čini? Ili možda želite da pokušate i sami?

Kortni je stajao leđima pribijen uz policu sa flašama. Niz pobledelo lice slivao mu se znoj.

— Ko... ko si ti? — uspe da promuca.

— Zar vam nisam rekao? — tobože se začudi Leslie. — Čovek koji trži informacije o »naranđastom agensu«.

On baci pogled na sat:

— Šta mislite, Kortni, da li će sada Emeri naći vremena da me primi?

Ljubazno klimnuvši glavom, on izađe iz prostorije i vrati se hodnikom do Emerijevih vrata. Nije mu promakao začuđeni pogled kojim ga je dočekala sekretarica.

— Sve je u redu! — reče s vedrim osmehom. — Ništa strašno³ se nije dogodilo, jedino je Đuk imao malu nezgodu... Da li je mister Emeri slobodan? Budite ljubazni, pritisnite taj taster pred vama i pitajte ga... Da, taj tu, gospodice. Hvala...

U sebi je hitro proračunavao malo je verovatno da će Kortni imati u blizini više od trojice — četvorice iz svoje ekipe ubica, a posle male predstave koju im je maločas priredio, neće smeti ništa da započne sa manje od petorice. To je značilo da ih mora pozvati, a takvi momci u ovo doba dana još spavaju... Proračun se svodio na to da će imati sasvim dovoljno vremena za razgovor sa Emerijem.

Mladić koji mu je sa širokim osmehom na licu pošao u susret nije se slagao sa Lesliejevom predstavom o čoveku koji zapoveda

ljudima kakvi su Kortni i njemu slični. Ipak, Lesli je uspeo da prikrije svoje iznenađenje.

— Moje ime je Ridž! — rekao je, stežući topli i čvrsti dlan mladog Emerija. — Vi ste Emeri?

— Trejsi Veždvd Emeri! — osmehnu se mladić, vodeći ga prema fotelji. — Mlađi.

— Ah, to onda objašnjava stvar. Moram priznati da ste me na trenutak zbunili, jer moje informacije govore o mnogo starijem Emeriju na čelu koncerna ECP.

Sve više mu se dopadalo iskreno i otvoreno lice mladića, koji se veselo nasmejao na njegove reči.

— Da, moj otac je do pre četiri nedelje vodio sve poslove, ali je tada, prilično iznenađeno, rešio da se povuče u zasluženu penziju. Koliko znam, trenutno se nalazi negde na Tihom okeanu i mogu vam reći da mu od srca zavidim. Šta mogu da učinim za vas, mister Ridž... ali, molim vas, budite kratki, jer imam zakazan dosta važan sastanak. Vi ste... ovaj... malo zakasnili, zar ne? Želite nešto za piće?

— Hvala! — osmehnu se Lesli. — Upravo dolazim iz bara, gde se vaš mister Kortni pobrinuo za mene. Međutim, kada sam pre petnaestak minuta došao, vaša sekretarica mi je rekla da ste zauzeti...

Emerijevo lice na trenutak se smrači i on baci oštar pogled prema interfonu. Međutim, odmah se predomislio.

— Da, bio je to... hm, telefonski razgovor. Ja vama treba da se izvinim...

— Nije mi smetalo čekanje, jer sam imao priliku da upoznam mister Kortnija i njegove pomoćnike! — odlučio Lesli da bude otvoren. Sve što je do ovoga trenutka video svedočilo je da mlađi Emeri ne zna za prljave poslove koje Kortni vodi iza njegovih leđa. — Vidite — produži — stekao sam utisak da on nije želeo da nas dvojica obavimo ovaj razgovor...

Emeri skupi obrve:

— Kako to?

— Na njegov poziv pojavila su se, iza tajnih vrata u baru, tri tipa od kojih nijedan svako ne pripada pravnoj službi. Pokušali su da me spreče da doprem do vas...

Iznenađenje na licu mladića nije moglo biti odglumljeno.

— Kortni? Učinio je takvo nešto bez mog znanja? I šta se potom dogodilo?

— Bojim se da je jedan od te trojice stradao. Potegao je revolver na mene.

— Neverovatno!

Emeri je zurio u Leslija, a na licu su se jasno mogle pročitati njegove misli. Sumnjičavo je proučavao svog sagovornika.

— Njegovo telo je svakako još uvek tamo — osmehnu se Lesli. — Možemo otići zajedno da to pogledamo, ako želite...

— Da! — energično klimnu Emeri glavom. — Da, tako je...

Kao vihor prohujao je pored iznenađene sekretarice. Lesli za-

stade da joj u prolazu namigne, jednim prezrivim pogledom.

Vrata bara odleteše u stranu pred Emerijem. Kortni, udobno smešten u fotelji u kojoj je nešto ranije sedeo Lesli, iznenađeno podiže pogled.

— Mister Emeri? Čemu takva žurba?

Na Lesliejevom licu ne pomeri se nijedna crta dok je ostrim pogledom ispitivao prostoriju. Đukovog tela više nije bilo. Čak... ne bi se smeo zakleti, ali mu se činilo da ni tepih pod njegovim nogama više nije onaj koji se tu maločas nalazio.

Emerijeve vilice bile su stisnute kada se okrenuo Lesliju.

— Šta ovo treba da znači, mister Ridž... ili kako se već zovete?

*
* *

— Bojim se da si za ovakvo mesto suviše pristojno obučena, Sumiko — govorio je krupni mladić duge plave kose krhkoj devojci japanskog lica koja mu se zamišljeno osmehnu. Sedeli su za stolom jedne od mnogobrojnih krčmi u blizini luke, ispunjene gotovo do poslednjeg mesta, iako su ulične svetiljke tek počinjale da se pale.

— Šašav si, Pite! — reče ona toplim glasom u kome se nije osećalo nimalo japanskog naglasaka. — Zar bi više voleo da nosim onako nešto?

Neupadljivim pokretom glave pokazala je na par koji se upra-

vo smeštao za obližnji sto: krupnog muškarca grubog lica bez prstiju na levoj ruci i crnku u plamenocrvenoj haljini koja je isticala njeno raskošno telo.

Mladić koga je nazvala imenom Pit zadovoljno se iscerio:

— Što da ne? Istina, nisi građena kao ona, ali ti ona haljina ne bi loše stajala. I njoj je bar dva broja manja, zar ne?

— Otprilike! — složi se Sumiko, kružeći pogledom po lokalu. — Šta misliš — reče ozbiljnim glasom — da li će Lesli večeras doći?

— Treći dan treće sedmice u mesecu! — osmehnu se mladić. — I lokal »Tri vetra«... doći će ako bude mogao, to dobro znaš.

— Dugo ga nismo videli — uzdahnu ona. — Pite... misliš li da je slučaj što nas je na mesec dana poslao iz San Franciska?

— Lesli i slučaj? Zaboga, dete, vrlo dobro znaš da on »njegovog veličanstvo slučaj« ne priznaje?

— Onda je onako kako sam mislila: radio je nešto veoma opasno i želeo je da me ukloni.

— Naravno — osmehnu se Pit, dajući znak konobaru. — Ti ništa ne piješ, Sumiko?

— Nisam raspoložena. Ti slobodno naruči za sebe...

— Neću se nimalo ustručavati — sleže Pit ramenima. — Lesli je umeo da odabere mesto za sastanak... jedno od retkih mesta gde se može dobiti dobro austrijsko pivo!

Nekoliko stolova dalje, Kobler je smrknuto ćutao buljeći u već gotavo ispražnjenu čašu sa viskijem. Mardži se naže preko stola prema njemu.

— Hej, dečko! — prošaputa promuklo. — O čemu sanjaš?

— Idi do đavola! — progundajući on, ali se odmah pokaja. Kratki grč na njenom licu otkrio mu je da je uvređena. — Ništa važno — dodade u želji da ispravi svoju grešku.

Mardži ga zamišljeno pogleda kroz spuštene trepavice.

— Slušaj, Di — reče energično, malo spuštajući glas da je ne bi čuli za susednim stolovima — prilično znam o muškarcima, što se odmah vidi... nemoj da te muči ono što se juče dogodilo...

— Baš ti hvala što me podsećaš! — isceri se on. — Di Kobler... impotentan... gospode bože, što bi se moji drugari smejali kada bi to čuli!

Ona mu supsti ruku na ogromni dlan. — Pogrešno je što tako uopšte razmišljaš, Di... uopšte nije bilo tako. Sve je bilo u redu dok nisi osetio bolove. Trebalo je da odemo kod lekara.

— Prokleti doktor! — progundajući on odmahujući glavom. — Nijedan nije vredan da mu dam ni deset centi, boga mu... Znaš šta mi je rekao poslednji kod koga sam bio? Da mi je propala jetra i da ne smem da pijem više! Zamisli! A meni jedino viski umiruje bolove!

— Možda je ipak trebalo da ga poslušаш...

— Zaveži! Ako hoćeš da piješ, pij, ako si gladna, naručicu nešto za jelo, ali doktora neću da se igram, do đavola! Ne sa jeftinom meksikanskom droljom!

On obrisao znoj sa čela, besno iskapivši ostatak viskija, ali njoj nije promaklo kako mu se lice ponovo zgrčilo.

— Opet te boli — reče tiho.

— To je moja stvar!

Konobar gurnu pred njega čašu viskija i on je zahvalno sručio niz grlo, čekajući stisnutih zuba da ga bol prođe. Izbegavao je da pogleda u Mardži, iako devojka nije pokazivala da je uvređena njegovim rečima.

Ni ona, međutim, nije gledala u njega i on shvati da ona ukopčeno fiksira nešto iza njegovih leđa.

— Hej, Di — prošaputa. — Pogledaj!

Neobičnom paru za jednim od susednih stolova, krupnom plavom momku i maloj Japanki, prilazio je neobično poznat čovek. Kobleru je bio dovoljan samo jedan pogled da prepozna te hitre, tigrovske kretnje i uspravno držanje.

— Naš jučerašnji poznanik — isceri se. — Boga mu, trebalo je da stanemo uz šank... možda opet ponovi onaj isti trik, a?

— Ovoga puta ne — odmahnu Mardži glavom. — Pozdravlja se sa njima kao sa prijateljima...

— Tačno... pa, dolari ne padaju s neba svaki dan!

Ona mu se toplo osmehnu. — Više te ne boli, zar ne? Odmah postaneš drugi čovek, Di... čak

se ponekad i nasmešiš. I kladim se još nešto...

— Šta to, mala?

— Da bi u krevetu sada bio muškarac i po — reče ona promuklim glasom, dodirujući mu ruku.

On obliznu iznenada suve usne. — Dobila bi opkladu, mala — reče. — Tu bi opkladu sigurno dobila... idemo li?

Ona klimnu glavom.

— Usput možemo da kupimo nešto za jelo, zar ne?

— Aha! — Kobler je pokušavao da privuče pažnju konobara, ali je ovaj bio zauzet očigledno veoma važnim razgovorom sa tipom sumnjivog izgleda. Štaviše, učinilo mu se da glavom pokazuje prema njemu.

Ispod oka je motrio tipa koji mu se sada približavao, zaobilazeći stolove. Za svaki slučaj, malo je odmakao svoju stolicu, spreman da svakog trenutka skoči na noge. Mardži to nije promaklo, ali nije bilo vremena da odgovori na njen iznenađeni pogled, jer momak je već stajao pred njihovim stolom.

— Slobodno? — upitao je.

Kobler ga je procenjivao suženim očima. Video je već mnogo ovakvih lica: plaćeni batinaš, potrčko koji za male pare obavlja tuđe prljave poslove.

— Zavisi o čemu se radi — oprezno odgovori Kobler iako se tip već spuštao na slobodnu stolicu.

— O poslu — prošaputa ovaj, gledajući nekud preko Koblerovog ramena. — Potreban mi je

momak tvoje građe... a mislim da umeš da koristiš te ogromne ručerde. Jednog momka moramo naučiti pameti.

— Samo ti i ja? Koja lova?

— Ima nas još trojica, ukupno pet. Svakom po pedeset.

— Dvesta pedeset dolara da se sredi jedan čovek? — nasmejase Kobler. — Cene brzo skaču u San Francisku, nema šta. Ne, ortak, ne igraš...

— Zašto? — trže se drugi iznenađeno. — U pitanju je samo jedan čovek...

— Upravo zato. Nas dvojica mogli bismo da udesimo svakog momka naše visine... čim si zvao još trojicu, to govori da je u pitanju veoma opasan tip. Naoružan?

— Koliko znam, nije. Ipak, i ja imam gvožđe, ako zatreba...

— Di... nemoj... — umešase Mardži. — To nas se ne tiče...

Pridošlica je preseče ledenim pogledom.

— Ti čuti, sestro. U pravu si — ovo te se nimalo ne tiče. Momak i ja razgovaramo o poslu... Dakle?

— Ko je žrtva?

— Nemoj se odmah okrenuti... crnokosi koji sedi sa onim dugokosim plavušanom i malom Japanikom, treći sto iza tebe.

Kobler se glasno nasmeja.

— Tako sam nešto i pretpostavljao reče. — Ne, ne dolazi u obzir...

— Stotka?

— Stotka, pacove, mora da si odmah i dobio po sto dolara za

svakog... hteo si da me predeš, a? Kidaj!

Tip se uspravljao lagano, u očima mu se čitala mržnja.

— U redu, ortak — siktao je kroz zube. — U redu... ali nemoj da te još koji put sretnem u ovom kraju...

Koblerova desna šaka preteći se steže oko glomazne metalne pepeljare na stolu i tip odmah shvati signal. Izgubio se hitrim korakom u pravcu sporednih vrata koja je bučno zalupio za sobom.

— Dobro si učinio, Di — prošaputa Mardži. — Taj crnokosi momak je opasan, jako opasan... video si kako je sredio onu trojicu, a imali su revolve-re u rukama...

— Aha — smrknuto odgovori on, zadubljen u misli. — Ovde se igra neka krupna igra, devojčice... ne bi bilo loše da se ti malo raspitaš u kraju šta se događa. Tvoje prijateljsice to obično znaju...

— Zašto?

— Do đavola, postavljaš glupa pitanja! Ovih stotinak dolara neće većito trajati.

Ona obori pogled:

— Ja... ja lepo zarađujem, Di... novca nam neće nedostajati.

Brutalno je ščepao za ruku, tako da je gotovo jauknula od bola.

— Slušaj ti, mala! — proce-dio je kroz zube. — To nikada više da nisi rekla!.. Nijedna ženska neće izdržavati Di Koble-

ra tako što će dizati noge za deset dolara! Jasno?

Ona klimnu glavom, tako usrdno da joj duga kosa prekri lice. Kobler se uspravi bacajući nekoliko zgužvanih novčanica na sto.

— Idemo — reče grubo. — Baš da vidimo šta znaš u krevetu, boga mu...

Lesli Eldridž, nekoliko stolova dalje, zamišljeno je pratio pogledom neobični par. Njegovo pamćenje govorilo mu je da ih je negde već video, ali nije trenutno mogao da se seti gde... da Stajali su za šankom juče u lokal. Tamo gde se jednim udarcem obračunao sa čovekom koji ga je već danima pratio. Čudno... tada nije imao utisak da se njih dvoje poznaju, a sada su očigledno veoma intimni...

— I šta se onda dogodilo? — prekide Pit njegovo razmišljanje nestrpljivim glasom.

— Šta se moglo dogoditi? — osmehnu se Lesli. — Emeri mi, naravno, nije poverovao, iako sam imao utisak da i sam već sumnja kako mu se Kortni iza leđa bavi nimalo čistim poslovima. Okrenuo sam se i otišao, niko nije čak ni pokušao da me zadrži. Kortni je, međutim, bio spreman: dva njegova čoveka ne prestano me prate...

— I oni? — trže se Sumiko. — A onaj koga si juče... uklonio?

— To je posao koji nema veze sa ovim — odmahnu Lesli glavom. — Mnogo jednostavniji... umešao sam se u lokalnu bandu

preprodavaca droge i uklonio nekoliko najvažnijih karika u lancu.

— Od toga neće biti mnogo koristi! — zamišljeno reče Pit. — Ti momci su kao mačke, uvek se dočekaju na noge.

— Znam. To je bilo, kako da kažem, više da bih ostao u formi. A sada... vas dvoje biste bogli da krenete...

Sumiko se trže, ali njeno ljupko lice nije izgubilo dotadašnji izraz. Pokorno je spustila pogled. Osmehnuvši se, Lesli je pogladi po ruci.

— Nemoj da se ljutiš — reče tiho. — Ja ću uskoro doći za vama. Imam još jedan posao.

— Tip koji je maločas pokušao da vrbuje onog krupnog momka sa ženskom u crvenoj haljini?

— Tačno, Pite. Vidim da si i ti naučio da gledaš oko sebe.

— Kortnijev čovek?

— Najverovatnije.

— Hoćeš da ja ostanem s tobom? Sumiko može da pođe taksijem, Les. Do đavola, već sam se zaželela poštene borbe!

— Ovde neće biti poštene borbe, Pite. Kortni ih je svakako upozorio koliko sam opasan... postaviće mi zasedu.

— Divno! — obradova se Pit trljajući ruke. — Uvek sam uživao u tome da glupcima objašnjavam kako je tebe jednostavno nemoguće iznenaditi. Da odvedem Sumiko do taksija?

Lesli Eldridž se jedva primetnim pokretom odmače od stola. Snažni mišići zateguše mu se

pod tankom majicom i on duboko udahnu vazduh u mnogo puta proverenom ritualu pripreme za borbu.

— Ne — reče mirnim glasom — kasno je. Oni već dolaze, Pite...

*
* *

Lu Ejken s gađenjem odgurnu od sebe tanjir do maločas pun odličnih nemačkih kobasica koje je njegov kuvar Hadler tako dobro spremao.

»Do đavola«, pomisli, »zašto se sam sebi uvek zgadim tek kada se nažderem... kad sam gladan nikada i ne mislim o ovoj mojoj trbušini. Ako ne računam razmišljanje o tome čime da je napunim... a onda pivo... nikakvo čudo što sebi jedva uspevam i cipile da zavežem... vreme je da konačno prekinem sa žderanjem, boga mu...«

Zadubljen u misli, nije ni primetio da je ispraznio još jednu flašu piva. Podigao je pogled da bi iz navike proverio šta se događa u lokalu. Bilo je mnogo praznih stolova. Marla je bila u pravu, posao nije išao tako dobro kako je on to želeo...

Dobra žena, Marla. Prava žena za Boba... a, eto, uskoro će i ona ostati sama. Sa bogaljem od deteta koje nikada neće potračati, nikada poći u školu, ili naučiti da govori... Ali Marla je hrabra, nikada od nje čovek da čuje ni reči žalbe...

»Nimalo nalik onoj drolji od moje bivše žene«, pomisli sa gorčinom, paleći novu cigaretu. «Fi-bi je bila đubre... a najgore od svega je što sam ja to sve vreme znao i nisam želeo sebi da priznam. Bile su to dve paklene godine i nije mi jasno jedino zašto je nisam ubio... ili zašto ona nije ubila mene... na kraju čak nismo ni krili svoju mržnju. A onda je ona otišla sa dripcem iz Korpus Kristija, a ja... ja sam počeo da žderem...»

Pogled mu je privukao čovek u elegantnoj odeći poslovnog čoveka koji se pojavio na vratima lokala. Takvi gosti su bili retki. »Vundid Ni« je polako, ali sigurno snižavao standarde svojih posetilaca, postajući pribežište pijanica iz čitavog kraja i vozača teških kamiona koje su privlačile obilne porcije dobre hrane i niske cene. Ejkenu nije promaklo kada se novi gost obratio konobaru, a ovaj glavom pokazao u njegovom pravcu.

— Mister Ejken? — zapitao je čovek, skidajući svoj elegantni šešir. — Moje ime je Harison. Mogu li da sednem?

— Izvolite. O čemu se radi?

— Hvala.

Pažljivo zategavši nogavice svojih pantalona, čovek sede oprezno, kao da je stolica vrela.

— Vidite, mister Ejken — počeo poslovnim tonom — ja predstavljam grupu ljudi zainteresovanih za nekoliko lokala u ovom delu Ouklenda. Vaš, na primer, nalazi se na veoma pogodnom mestu, u blizini auto-puta...

Promena imena, malo bolje unutrašnje uređenje i dosta reklame mogli bi iz osnova izmeniti ovo što nas dvojica sada gledamo...

— Pa?

— Ja dolazim sa veoma konkretnom ponudom, mister Ejken — oprezno se nasmeši Harison. — Grupa o kojoj govorim spremna je da uloži određenu sumu u vaš lokal... pod izvesnim uslovima.

— Izvesni uslovi uvek postoje — krto se nasmeja Ejken. — Da ih čujem onda...

Harison spusti svoje negovane ruke na stolnjak i pažljivo se zagleda u njih.

— Bojim se da će vas uslovi malo iznenaditi — otezao je. — Vi saradujete sa lokalnom organizacijom vijetnamskih veterana, ako se ne varam?

— Tačno — klimnu Ejken glavom. Lagano je počinjao da shvata kuda cilja Harison i njegove glomazne šake stisnuše se u pesnice. Ipak, uspeo je da obuzda svoj bes.

— Jedan od uslova bio bi da potpuno prekinete sve veze sa njima, odnosno da ne učestvujete ni u kakvom njihovom poduhvatu. Verujem da vam to neće previše teško pasti, mister Ejken?

Ejken progunda nešto nerazgovetno; sa uživanjem razmišljajući o kakvoj kaši u koju bi za manje od minuta pretvorio Harisonovo uglađeno lice. Međutim, to još može da sačeka: bilo mu je potrebno da dozna nešto više o ljudima koji su ga poslali.

— I to je jedini uslov? — upita.

— Jedini bitan — zadovoljno se osmehnu Harison. — Ostali su čisto rutinski, neka vrsta obezbeđenja naše investicije, znate.

— Aha. Pretpostavljam da znate da ja nisam jedini vlasnik lokala. Morao bih da se posavetujem sa svojim ortakom, Vokerom.

— Ahh... tužno, vrlo tužno — sažaljivo klimnu glavom Harison. — Da, u principu, vi ste u pravu, mister Ejken. Međutim, kako sada stvari stoje, bojim se da ovakva ponuda vašem partneru ne bi značila ništa. Međutim, ni njegova porodica nije zaboravljena: spremni smo da ponudimo lepu sumu gospođi Voker za njen udeo u lokal. Verujem da bi i njoj to daleko više odgovaralo...

— Veoma zanimljivo — složi se Ejken. — A o kojoj sumi se radi, ako smem da pitam?

— Zašto da ne? Pet hiljada dolara.

— Pet hiljada dolara? — tiho ponovi Ejken. — Ko vas šalje, mister Harison?

Ugladeni čovek izbegavao je njegov pogled.

— Moji klijenti... hm... u ovom trenutku ne žele mnogo publiciteta. Uostalom, njihova imena vam ništa ne bi rekla.

— Tako sam i mislio — isceri se Ejken, osećajući kako neće moći još dugo da uzdržava nakupljeni gnev. — Da vidim da li sam vas dobro shvatio: potrebno je da prekinem svoje učešće u

istrazi oko »narandžastog agensa« i za nagradu dobijam pare da uredim ovaj lokal. Marla Voker dobija pet hiljada dolara za muža koji upravo umire zbog istog tog »narandžastog agensa«, je li tako? Lepo smišljeno, mister Harison, ali od toga neće biti ništa. Ništa, razumete li! I napolje iz mog lokala! Sledeći put ću vas propustiti kroz Hadlerovu mašinu za kobasice!

Harisonu kao da se nije žurilo. Lagano je ustao, obrisao šešir rukavom kao da se isprljao na stolu i zamišljeno klimnuo glavom, gledajući oko sebe.

— Lep lokal imate, mister Ejken — reče tiho. — Jako mi se dopada. Nadam se da ste ga osigurali? Znaate kako je... ova nemirna vremena. Na sve strane požari zbog, recimo, neispravnih električnih instalacija... ili bande siledžija na motorima koji tek tako, iz čista mira, upadnu u neki lokal i sve razlupaju. Da, da... nije nimalo prijatno biti vlasnik u takvoj situaciji...

— Napolje!

Harison se učtivo naklonio sa šeširom u ruci.

— Do viđenja, mister Ejken. Razmislite ipak o našoj ponudi... ja ili neko drugi javiće vam se kroz nekoliko dana. Mnogo sreće!

Ejkenu zavrbeše prsti, ali je veoma dobro znao da Harison na ovakav zadatak nije pošao sam i da negde u blizini vrebaju tipovi čiji će posao biti da kazne svaki napad na kurira organizacije koja mu šalje ovakvu

ponudu. Ograničio se, stoga, samo na to da prugunda nekoliko teških psovki, dok je napeto razmišljao o tome šta sada preduzeti.

»Majk Orban... trebalo bi ga što pre obavestiti o novom razvoju događaja...«

Telefon u Majkovom stanu zvonio je dugo, ali niko nije odgovarao. Baciivši pogled na sat, Ejken odlučio da ipak pozove kancelariju. Ovoga puta Orban je odmah odgovorio.

— Lu? — začudi se kad ču ko zove. — Nešto se dogodilo?

— Nešto zanimljivo! — odgovori mu Ejken. — Voleo bih što pre da te vidim...

— Hmm... znaš, dogovorio sam se sa Adelom da je nekud izvedem...

Ejken se nasmeja.

— Znam da lokal nije bogzna šta, ali zašto je ne bi doveo ovamo, a?

— Trenutak...

Orban je svakako šakom zaklonio slušalicu, tako da su do Ejkena doprli samo prigušeni glasovi, ali je i sama dužina tog razgovora odavala da Orbanova verenica nije naročito raspoložena da ode na mesto gde niko neće umeti da zapazi njenu garde-robu. Adela Vilkins nije se dopadala Ejkenu: suviše ga je podsećala na njegovu bivšu ženu ali je to Orbanu rekao samo jednom i njih dvojica su se umalo posvađali.

— U redu — reče najzad prigušeno advokat. — Stići ćemo za dvadesetak minuta.

— Hvala ti, Majk. Vidimo se...

Začudo, ponovo je osetio glad kada se vratio za svoj sto, ali je odbacio tu pomisao od sebe. Imao je previše posla, boga mu... treba razmišljati. I boriti se.

Duboko je udahnuo i zavalio se u stolicu, skupljajući mišiće. Da, to je ono što mu je sve ove godine nedostajalo — borba. I nešto što mnogo želi, neki cilj u životu za koji se vredi žrtvovati.

— Još jedno pivo, gazda? — reče konobar u prolazu.

— Viski.

— Oho?

— Zaveži! — nasmeja se Ejken. — I kaži tamo u šanku da sprema koktel, imaću neke prijatelje na večeri.

Orbanovo lice bilo je napeto kada su on i Adela ušli u lokal; kao da su se svađali svih onih dvadesetak minuta vožnje. Devojka se prezrivo osvrnula oko sebe, privlačeći rukom skut duge večernje haljine kao da se boji da će je negde isprljati. »Lepa je, đavolski lepa«, morao je priznati Ejken u sebi. »Ali hladna, kao led... a šta drugo možeš i očekivati od ženske koja je odrasla u porodici čiji su cilj uvek bile samo pare...«

— Dobro mi došli! — reče ustajući da ih smesti za svoj sto. — Kokteli će odmah stići, Majk, Adela... pretpostavljam da ćete ovde i večerati?

— Nećemo, Lu, hvala ti — blede se osmehnu Orban. — Hteli bismo da stignemo na još je-

dno mesto... ah, ovaj koktel je dobar!

Adela prezrivo nabra svoj ljupki nosić.

— Nije loš... ali treba jednom da probaš koktele kod »Bernlija«, to je tek nešto. Baš ću pitati njihovog barmena za recept, mada ne znam ko bi to ovde pio...

Njih dvojica se zagledaše i Orban sleže ramenima. Kokteli kod »Bernlija« nisu bili bolji, što su slučajno obojica znali. Bili su jedino dvostruko skuplji, jer se kod »Bernlija« nisu okupljali gosti sa tako plitkim džepovima kao kod »Vundid Nija«.

— Šta si hteo da mi ispričaš, Lu? — prekide Orban Adelino brbljanje.

Lagano i precizno, gotovo od reči do reči, Ejken ponovi svoj razgovor sa Harisonom, prateći pažljivo šta se zbiva na Orbanovom licu. Čudno, imao je utisak da ovaj nije naročito iznenađen.

— Tako nešto sam i očekivao — reče kao da želi da potvrdi Ejkenove misli. — Uobičajeni stil, Lu... u jednoj ruci dolar, u drugoj revolveri. Upozorio sam te da ti tipovi ne biraju sredstva. Izvini što pitam... ali, šta si odlučio?

Ejken se isceri.

— Tako me loše poznaješ?

— Da si samo ti u pitanju, ne bih ni razmišljao o tome. Ponuda je upućena i Bobu, odnosno Marli. Imaš li pravo da odlučuješ u njihovo ime?

— U ovom slučaju — da! — čvrsto reče Ejken. — I jedno i drugo bi se složili sa mnom, u to sam uveren.

— Borićeš se?

— Zaboga! — umeša se iznenada Adela koja je sve vreme s dosadom buljila u čašu, kao da ne sluša njihov razgovor. — Zbog čega ne obavestiš policiju, Lu? Pa to je čist kriminal!

— Policija tu ništa ne može, Adela! — blede se osmehnu advokt. — Uzeće od Lua izjavu, pribeležiti Harisonov opis i strpati sve to u arhivu u nadi da će jednog dana nekom zatrebati. A ako ti tipovi zaista nešto preduzmu, ponovo će doći da sastave zapisnik i uzmu izjave očevidaca. Stalna zaštita ne dolazi u obzir: policija je i bez toga već preopterećena...

— Već sam razmišljao o tome — osmehnu se Ejken. — Zamoću momke iz udruženja da mi pomognu. Ionako ih je dovoljno besposlenih unaokolo. Dvojica ili trojica će svakako pristati da mi prave društvo i paze na lokal. A kada ti momci stignu, mislim da će biti iznenađeni trikovima kojima su nas naučili tamo preko...

— Da — uzdahnu Orban — to je jedini izlaz, Lu... ali nemoj misliti da će oni preći preko poraza tek tako. Ako im prvi napad ne uspe, drugi će biti mnogo opasniji i bolje organizovan. Oni jednostavno moraju tako da rade, inače bi ljudi prestali da ih se plaše, znaš. Taktika zastrašivanja:

— Videćemo — promrmlja Ejen — videćemo... ima ljudi koje ne možeš tako lako da prepadneš. Kako tvoj posao?

Orban sleže ramenima:

— Još uvek sam u početnoj fazi. Nastojim da sastavim bar pregled poslova koje treba uraditi i odredim neku vrstu prioriteta. Onaj tvoj prijatelj, Eldridž, nije se više pojavljivao?

— Ne, nije. Možda se i predomislio.

— Po tvom pričanju, bar, ne bih rekao da je tog momka lako pokolebati. Svaki čovek biće nam potreban, Lu, ne zaboravi, ako želimo da nanesimo iole ozbiljniji udarac...

— Uh, kako to razgovarate! — strese se Adela. — Kao da je ovo džungla, a ne...

— Ali ovo i jeste džungla, devojčice — tiho reče Orban. — Možda čak i gora od one koju je Lu preživeo u Vijetnamu...

* *
*

Dileni se budio sporo, njegova svest imala je mnogo muke da izroni iz mračnih vrtloga strašnih snova u kojima se nad njim neprestano nadvijalo jedno potpuno crno lice. Ne lice, već crna maska od glatke svile sa uskim prerezima za oči iza kojih je bleštala crvena svetlost paklene vatre.

Ninda...

Dileni mamurno protrese glavom i oprezno spusti nogu na

pod, osećajući vrtoglavicu. »Opet su me drogirali«, pomisli, trljajući oči odebljalim prstima. »Prokletstvo, kao da ne veruju da ja o tom čoveku ne znam praktično ništa... sem onoga što se može naći u knjigama o Japanu i podatka iz policijske arhive o neobičnim i još nerazjašnjenim ubistvima...«

Nije se zavaravao razmišljanjem o pateri koja bi ga uskoro mogla osloboditi. Pre svega, niko verovatno nije ni zapazio kada je otet: ono na ulici bilo je tako vešto izvedeno da je sva ko morao pomisliti kako dva prijatelja jednostavno ulaze u kola koja ih čekaju. Sem toga, njegovi saradnici navikli su na Dilenijeve iznenadne nestanke. Ponekad niko nije znao gde se nalazi i po punih sedam dana, a onda bi im se iznenada javio iz Los Anđelesa, Tegusigalpe ili Teherana, svejedno, tražeći da za njega učine ovo ili ono.

Prema tome, ako želi da se oslobodii, moraće da se osloni samo na sopstvenu inteligenciju i veštinu...

Samo što ovoga puta izlaza još nigde nije video. Prostorija u kojoj se našao bila je prava zatvorska ćelija, bez prozora i sa čvrstim vratima. Kad god bi zatražio da ga izvedu u tailet, uz njega su bila dvojica ćutljivih Japanaca koji nisu razumeli ili nisu želeli da razumeju engleski. Istina, tailet je imao prozor, gotovo pod samom tavanicom, ali do sada nije uspeo da baci nijedan pogled kroz njega,

jer su njegovi čuvari uklonili vrata, nemo prisustvujući svemu što je činio. Zidovi ćelije bili su od betona; to je otkrio skinuvši nektom tanki sloj nabačene boje. Kroz njih se u svakom slučaju nije moglo, jer bi svaki takav pokušaj privukao pažnju čuvara koji je neprekidno sedeo na stolici ispred vrata.

»Ukratko«, razmišljao je Dileni, »ostaješ ovde, ortak, sve dok se ta žuta kopilad ne odluče da te oslobode... ili likvidiraju...«

Bacio je pogled na sat koji, srećom, nije trebalo navijati. Šest ujutru, za minut. Uskoro će čuti korake u hodniku i u ćeliju će po treći put ući onaj mlađi Japanac koji ga je i doveo u ovu prokletu rupu. Pretvaralo se to već u zamornu rutinu posle koje je obavezno sledila nova doza droge vešto ubrizgane u njegovu venu.

»Japanci su logična rasa«, ta pomisao neprestano mu se vraćala. »Možda je u tome moja jedina šansa da se izvučem iz ovog prokletog groba...«

Vrata su se bešumno otvorila i na njima se pojavio Japanac sa čašom u ruci.

— Popijte ovo, mister Dileni — rekao je. To je bio tradicionalni početak svakog njihovog razgovora.

— Hvala — progundao je ovaj, zahvalno isпивši ukusnu tečnost. Posle toga se odmah osećao bolje.

Čudno, tek tada mu je palo na pamet da sve ovo vreme ništa nije jeo, a, opet, nijednog trenutka nije osetio glad. Posle-

dica droge? Nije imao vremena da svoj ionako umorni mozak zamara tim novim problemom.

Japanac je stajao nekoliko koraka dalje, skrštenih ruku, kao statua. Dileniju je to smetalo, nije shvatio kako čovek satima može da stoji, a da ne načini praktično nikakav pokret.

— Možemo li da počnemo? — upitao je mladić i Dileni je skrušeno klimnuo glavom.

— Šta znate o nindama, mister Dileni?

Opet... morao je da ponovi istu stvar već šesti ili sedmi put, jer se Japanac neprestano vraćao na to pitanje. Negde u prošlosti svakako se nalazio mikrofon koji je snimao svaki razgovor; nadali su se verovatno da će, umoran od ponavljanja, dodati neku novu činjenicu ono me što je do sada rekao i tako upasti u zamku, priznajući da zna više nego što je odao. Ali je Dileni bio suviše lukav za takvo nešto; sve što je znao rekao je još prvi put i sada je mogao samo ponešto da propusti, a to nije bilo opasno.

— Ninda — počeo je umornim, ravnodušnim glasom — ninde se prvi put pominju u šestom veku, kada su kao špijuni pomagali princu Šotoku u borbi za vlast. An, a i drugi japanski feudalci koristili su ih za sve ono čime nisu želeli da se bave samuraji iz aristokratske klase »buši«: uhodjenjem, plaćenim ubistvima, trovanjem, terorističkim akcijama. Obučavani su u posebnim školama, čiji su kriteriju-

mi bili tako oštri da ih je završavao samo jedan od dvadeset ili trideset kandidata. Njihova obuka obuhvatala je potpuno upoznavanje ljudskog tela i njegove fiziologije, osnove hemije i psihologije, često i hipnozu, tako da su ih veoma dugo smatrali čarobnjacima koji imaju natprirodne moći. Pored toga, nindže su bile majstori u borbi svim vrstama oružja i obučeni da kao oružje koriste i naizgled potpuno bezazlene predmete. Da... uvek nose odeću od crne svile, koja im pomaže da postanu praktično nevidljivi, a glavno oružje im je katana, samurajski mač, koji u njihovim rukama predstavlja sigurnu smrt za svakog protivnika. Inače, nindža je pravi pokretni arsenal skrivenog oružja i drugih predmeta pomoću kojih može savladivati prepreke, peti se čak i uz glatke, vertikalne zidove i...

— U redu! — prekide ga Japanac. — Kako ste posumnjali da se jedan nindža nalazi u San Francisku?

— Među hartijama koje ste našli u mojoj tašni — strpljivo počeo Dileni — nalaze se kopije izveštaja o obdukciji četrnaest lica koja su u široj okolini grada izgubila život u poslednjih šest meseci. Svi oni ubijani su na do sada nepoznate načine: bilo strahovitim udarcima koji su im bukvalno mrvili lobanje ili neke druge vitalne organe, bilo oštrim sečivima kakva se na Zapadu ne izrađuju. Pronađeno je jedno jedino takvo oru-

žje: čelična zvezda oštih ivica izvučena iz tela nađenog u Zalivu. Raspitivao sam se kod stručnjaka i doznao da je to šuriken, jedno od omiljenih oružja nindža. To me je usmerilo na trag kojim sam do sada išao, sve do razgovora sa mister Osegajem, koga smatram za autoritet kada je reč o nindžama. Da, još nešto: sve pronađene žrtve bile su ili poznati zločinci i ubice, ili poštovani građani čiji su prljavi poslovi izbili na videlo tek posle njihove smrti.

— Robin Hud — tiho reče Japanac.

— Molim?

— Rekao sam da to podseća na vašu priču o Robinu Hudu — osmehnu se mladić. — Čovek koji pomaže slabima i sirotinji... samo što to nije odlika nindži. Oni rade za novac, mister Dileni. Imate li još nešto da dodate onome što ste rekli?

Dileni se malo ispravi na postelji. Dolazio je trenutak koji je očekivao...

— Imam — reče kratko, motreći na izraz lica svog sagovornika. Ako je ovaj i bio iznenađen, nije to pokazao.

— Šta?

— Mislim da bih mogao da vam pomognem da mu uđete u trag. Vidite, ja ovaj grad, ne zamerite, poznajem mnogo bolje od vas i dostupni su mi izvori podataka koji su za većinu potpuno zatvoreni. Imam i ekipu iskusnih ljudi koja prikuplja podatke za mene kad god je to potrebno. Razmislite... moja po-

nuda nije tako nezanimljiva, jer ima razloga da sarađujemo. I ja i vi želimo nindžu: ako udružimo snage, to ćemo daleko lakše postići.

— Predlog jeste zanimljiv, mister Dileni — klimnu Japanac glavo. — Ali... šta vi očekujete kao nagradu? Novac?

— Ne. Želeo sam članak o nindama, uz dokaze da oni još postoje, da su negde među nama. Ako to postignem, dobiću sasvim dovoljno novca, ne brinite...

— Vidite da se ne možemo sporazumeti — na mladom licu lebdeo je fini osmeh. — Nama nije stalo do publiciteta, mister Dileni, naprotiv. Želja nam je da se o nindama što manje zna, pa i o ovom otpadniku koji radi na svoju ruku. Njega ćemo uništiti, i to će biti kraj priče. Nikakvi napisi ne dolaze u obzir, mada priznajem da bi nam vaša pomoć dobro-došla...

— U redu! — Dileni se trudio da spase što se spasti moglo. — Nudim vam i dalje da radimo zajednički. U zamenu za moju slobodu.

— Ne, mister Dileni. Znamo vama već toliko mnogo da smo sa sigurnošću zaključili kako vi takvu tajnu ne biste mogli sačuvati. Instinkt novinara ili kako se to već zove kod vas. Žao mi je, mister Dileni...

Reporter lagano pređe rukom preko lica.

— Ubićete me? — reče drhtavim glasom.

— Odluka ne zavisi od mene — blagim glasom reče Japanac.

U ruci mu se stvorio Dileniju već dobro poznati mali špic. Nije ni pokušao da se odupre kada mu je mladić vrhom igle na trenutak dohvatio levu mišicu, ne trudeći se čak ni da mu zavrne rukav.

Trijumfalno se iscerio kada su se vrata zatvorila za mladićem, ali je i dalje ostao vrlo tih, nastojeći da se ne oda skrivenom mikrofону, iako to, verovatno, više nije bilo naročito opasno. Količina droge koju su mu davali morala je biti već preciznije određena i oni su sasvim tačno znali koliko će vremena spavati. Niko ga za to vreme neće prisluškivati, a malo je verovatno da će neko trošiti vreme na preslušavanje magnetofonske trake sa koje dopire samo njegovo mirno disanje.

Raskopčao je sako i smakao ga sa levog ramena, otkrivajući tako da mu je prednji deo košulje iscepan. Ostaci košulje bili su nagurani pod levi rukav sakoa i sada su iz njega ispali, natopljeni gustom tečnošću neprijatnog mirisa.

Dilenijev trik je uspeo. Ovoga puta igla mu se nije zarila pod kožu. Pred sobom je imao nekoliko sati vremena da nešto pokuša, nekoliko sati u kojima njegovi čuvari neće biti naročito oprezni, uvereni da čvrsto spava na svom ležaju.

Vrhom cipele odgurnuo je krevet pod krevet i načinio nekoliko brzih i tihih koraka po ćeliji, mašući rukama kako bi im povratio uobičajenu gipkost, nastojeći

da sve vreme mirno i duboko diše, kao da spava. Prišao je onda vratima i prislonio uho na njih, dugo osluškujući.

Iz hodnika nije dopirao ninkav šum, mada to nije moralo ništa da znači. Ti prokleti Japanci umeli su da sede tako nepokretno da bi čovek pomislio da su mrtvi...

Ipak, nešto je morao da rizikuje, ako je želeo da im umakne, jer nije imao više nikakvih iluzija o svojoj sudbini. Oni će ga ukloniti prvom prilikom, čim shvate da im više ništa novo ne može reći; ubiće ga mirno, bez gužve, sve vreme se ljubazno smeškajući i klimajući glavama...

Iz džepa sakoa izvukao je naliv-pero, obično naliv-pero nevinog izgleda, jedno od tri koja je uvek imao uz sebe. Nije privukao pažnju Japanaca kada su ga pretresali, kako je i očekivao. Oprezno je odvio poklopac i vratio ga u džep, a onda obavio ručke maramicom, pazeći da slučajno ne ispusti naliv-pero.

Duboko je uzdahnuo, zadržao dah i malo okrenuo glavu u stranu pre nego što je pritisnuo klip.

Vrh pera bio je uperen u bravu na vratima; drvo i metal zapistali su i zadimili kada je na njih pao tanak mlaz jake kiseline. Dilenijevog tajnog oružja kojim se do sada nikada nije služio. S mukom se uzdržavao od kašlja, iako su mu suze išle na oči u gustom oblaku smrdljivog dima.

U hodniku nikog nije bilo, jer bi do sada svakako reagovao na oblak dima koji se širio oko vrata. Povukao je klip natrag i pažljivo proverio da mu koja kap kiseline nije pala na odeću, a onda oprezno povukao vrata sebi.

Brava je popustila gotovo bez šuma i on promoli glavu u uski, mračni hodnik, na čijem se jednom kraju nalazio toalet, a na drugom teška metalna vrata koja još nije video otvorena. Stolica pred njegovim vratima bila je prazna. Stražar je, ipak napustio svoje mesto.

Nije oklevao ni trenutka, jer je njegov plan predvideo sve moguće varijante: ukoliko se pokaže da su vrata toliko debela da ih ne može otvoriti uz pomoć preostale kiseline, sakriće se u toaletu i pokušati da odale pronađe neki izlaz. Ako uspe da prođe kroz ta vrata, onda... onda će već videti...

Na prstima je pritrčao metalnim vratima i naslonio uho na njih. Još uvek nikakvog šuma, iako ni to nije moralo značiti ništa. Podigavši naliv-pero u desnoj ruci, on oprezno pritisnu glomaznu kvaku.

Vrata nisu bila zaključana!

I jezivo su škripala kada ih je odgurnuo, ali je sada ionako prošlo vreme šunjanja i privlačenja. Jedan od čuvara, oniski Japanac, okruglog lica, zapanjeno je buljio u njega, sa tek načetim sendvičem i šoljom čaja u rukama.

U dva skoka Dileni prelete malu prostoriju, uređenu kao trpezarija. Sreća je bila na njegovoj strani: utrčao je u mračno predsoblje na čijem su se kraju nalazila vrata stana, sa dobro poznatim debelim lancem.

Ali je Japanac već dolazio za njim, tihim, hitrim koracima, nepokretnog lica. U času kad Dileni smače lanac sa brave, on je već pružao ruke spremne na rvački zahvat koji će ga u deliću sekunde baciti na pod. Stisnuvši zube, Dileni podiže naličje, a prema njegovom licu i pritisnu klip.

Zalupio je vrata za sobom i sjurio se niz stepenište, teško dišući. Trebalo je što pre nestati odavde, ne samo zato što bi se mogao pojaviti još neki od Japanaca: užasni krici koji su dopirali iza zatvorenih vrata naveli su ga da stisne zube. Dileni nije voleo nasilje, ali ovoga puta nije imao drugog izbora...

Najzad, ulica... dobro poznato mirno predgrađe sa niskim stambenim zgradama i dugim nizovima parkiranih automobila. Nastojeći da ne žuri previše, Dileni pohita prema uglu, neprestano se osvrćući, kao da još uvek ne veruje da se ipak izvukao iz smrtonosne zamke...

*
* *

Kortniji ljudi, Leslie nimalo nije sumnjao da su to plaćenici

koncerna ECP, ovoga puta bili su mnogo oprezniji, svakako upozoreni sudbinom svojih drugova koji su ga prvi put napali. Došli su po dvojica sa svake strane, koristeći i sporedni prolaz koji je vodio u mračni prostor iza lokala. To je značilo da je najmanje jedan ostao napolju kako bi ih upozorio na iznenađni nailazak policije, iako se u ovoj četvrti toga nisu morali naročito bojati.

Ruke su im bile zavučene u džepove, ali je Leslie osećao da nose oružje. Naravno, neće ga upotrebiti u prepunom lokalu, ako na to ne budu primorani. Držao se klasičnog gambita, nateravši svoju žrtvu da pod pretnjom izađe napolje, u mrak, gde se na miru mogu obračunati s njim.

Dvojica bandita ostali su kod sporednih vrata, držeći Leslija na oku. Druga dvojica prilazili su laganim, pretećim korakom koji je odmah privukao pažnju prisutnih. Nekolicina gostiju sa slabijim živcima već je hitala prema vratima, nervozno se osvrćući.

Zavaljen u stolicu, Leslie je gledao pravo u njihova lica, osmehujući se, i to ih je na trenutak zbunilo. Zastali su i zgedali se, začuđeni što njihovo držanje ne uliva strah kao mnogo puta do tada, ali su, valjda ohrabrivši jedan drugog, produžili sve do Leslieevog stola.

— Prijatelju — reče bliži od te dvojice — izađi načas s nama. Treba nešto da porazgovaramo...

— Ja? — začudi se Lesli. — O čemu?

— Već ćeš čuti napolju! — tip glavom pokaza prema sporednim vratima. — Hajde, neću nikakvu gužvu.

— Ni ja — Lesli se i dalje osmehivao. — A šta ako neću da izađem?

Pokretom lakta tip upozori na svoju ruku uvučenu u džep.

— Ovde imam nešto što bi te moglo uveriti da se ne šalim! — reče zloslutno, nastojeći da imitira gangstere sa ekrana. — Dakle ideš ili ne ideš?

Izigravajući strah, Lesli žustro klimnu glavom, lagano se izvlačeći iza stola. I njemu je odgovalalo da obračun počne napolju, tamo gde neprecizno ispaljeni hici neće ugroziti ničiji život; još više zbog toga što će biti manje svedoka začuđenih njegovom neverovatnom brzinom i okretnošću. Oprezno zaobilazeći dvojicu ljudi u širokom luku, on, oklevajući, pođe prema vratima.

Pit napravi pokret kao da želi da ustane, ali ga onaj drugi zaustavi pokretom ruke.

— Sedi tu! — prosikta. — Bolje će biti da čuvaš to dete... ne bi valjda želeo da se nešto dogodi njenom lepom žutom licu!

Pit sede, jedva prikrivajući tri jumfalni osmeh. Momci će biti zadovoljni, ubeđeni da su još jednom uterali strah u kosti čoveku koji neće ni smeti da im se odupre. Biće samouvereni i

opušteni i time će samo olakšati Lesliju posao...

Ona dvojica na vratima povukli su se pred njim, ostavljajući prolaz otvoren i sada su ga svakako čekali nekoliko koraka dalje, u mraku. Lesli na trenutak sklopi oči izlazeći iz osvetljene prostorije; prava opasnost još uvek nije pretila, jer će ova četvorica poštovati ritual plaćenih ubica, ljudi koji uživaju u strahu svoje buduće žrtve.

— Dobro je. ne moraš dalje! — progovori jedan od one dvojice Lesliju za leđima. — Ti se zo veš Ridž, je li tako?

— Ne.

Prezriv, hladan smeh.

— To ti neće pomoći, ortak. Mi već znamo ko si. Imaš pozdrav od Kortnija.

— Ako već znaš, zbog čega me onda pitaš? — osmehnu se Lesli. — U redu, ja sam Ridž. Šta hoćete od mene?

— Rekoh ti već... imaš pozdrav od Kortnija.

— Hvala. Još nešto?

Četvoricu ubica ovaj razgovor je već zabavljao i do njegovih ušiju dopre prigušen smeh. Sada je već znao ko je vođa, onaj koji mu se i obratio u lokalu. Njemu će pripasti »čast« da izvrši egzekuciju; ostali su tu da mu se nađu pri ruci ako bude potrebno. A oni već veruju da to neće biti potrebno...

Četiri revolvera velikog kalibra u rukama dosta dobrih strelaca. Istina, bio je mrak, ali nijedan od njih nije bio dalje od pet-šest jardi i Leslijevu siluetu

jasno su videli u osvetljenom okviru staklenih vrata.

— U redu, momak — produži vođa. — Imaš li šta da poručiš mister Kortniju pre nego što te ohladimo?..

— Ništa — sleže Lesli ramenima. — Ne volim kurire. Ako budem imao šta da mu kažem, reći ću mu sam.

— Ha-ha-ha! — momci su se zaista sve bolje zabavljali, odujući u sebi priznanje čoveku koji ima hrabrosti da bude zajedljiv do poslednjeg trenutka.

Nešto se pomeri uz tamni zid lokala i Lesli načulji uši. Još jedan iz bande? Ali ne... njegov haragei govorio mu je da sa te strane ne pretila opasnost. Da onaj šašavi Tabasko Pit nije ipak odlučio da se umeša, iako je znao da to nimalo nije potrebno?

Krupni čovek koji se iznenada pojavio pred četvoricom ubica, zbunio ih je svojom brzinom. Dva udarca su pala pre nego što je ijedan od njih shvatio da se nešto događa. Stisnuvši zube, i Lesli se baci u akciju, jer su preostala dvojica već izvlačili revolvere iz džepova.

Odjeknuo je jedan jedini pucanj i Lesliejevo iskusno uho čulo je udar metka o ljudsko telo. Čovek koji je taj metak ispalio delić sekunde kasnije bio je pred njegovim nogama. Udarac bridom šake u vrat bukvalno mu je zdrobio kičmene pršljenove. Taj delić sekunde, međutim, bio je dovoljan četvrtom, vođi, da pokuša da umakne u mrak. Lesliejev udarac stigao ga je na dru-

gom koraku: skokom u visokom luku, vrhom palca desne noge zahvatio ga je iza uha. Nije bilo potrebno da se nagnje nad nepokretno telo; nijedna lobanja takvo nešto ne bi izdržala.

Onaj krupni čovek, koji je tako iznenada pritekao Leslieju u pomoć, njihao se na nogama, stežući levom rukom ranjeno rame. Svetlost koja je dopirala iz lokala na trenutak mu osvetli lice izobličeno od bola i Eldridž se iznenadi: sreli su se već treći put. Ovaj čovek je izašao sa crnkom u crvenoj haljini nešto pre nego što su banditi napali. Otkuda on opet u njegovoj blizini? Da li je to zasita sasvim slučajno?

— Ranjen si? — upita. — Pusti da pogledam...

— Nije to ništa, do đavola! — stenjao je čovek. — Metak je prošao kroz mišić...

— Trebalo bi ipak da te odvedem do lekara.

Ovaj odlučno odmahnu glavom. — Ne, prokletstvo... kažem ti da nije ništa!

— Ranu ipak treba pregledati! — odlučno reče Lesli. — Imaš li neki stan u blizini?

— Aha... kod Mardži... one crнке što je maločas bila sa mnom...

— Sačekaj tu jedan trenutak.

U dva skoka Lesli se vrati u lokal, ispunjen bleđim licima koja su gledala u njegovom pravcu. Prezrivo se osmehnulo: niko od njih nije imao dovoljno hrabrosti da izađe i vidi ko je to maločas pucao.

Pit je razumeo njegov znak i jedva primetno klimnuo glavom. Lesli se vrati napolje, a Pit i Sumiko pridružili su mu se trenutak kasnije.

— Moramo požuriti! — zabrinuto reče devojka. — Vlasnik je već zvao policiju...

— Kola su na ulici! — odgovorio je Lesli, vešto opipavajući rame ranjenika i tražeći mesto na kojem će tačno odmeren pritisak potpuno zaustaviti krvarenje. — Doteraj ih bliže, Pite... moramo skloniti ovog momka, pritakao mi je u pomoć u pravi čas.

— Ko je to? — radoznalo upita njegov drugar.

— O tome kasnije. Idi po kola!

Bili su već dva bloka dalje kada su kraj njih projurila dva policijska kola, besno urlajući sirenama. Lesli sa osmehom baci pogled na lice čoveka koji je sedeo kraj njega. Čudno, ono je još bilo izobličeno grčom bola, a leva ruka, bez prstiju, bila je pritisnuta na mesto mnogo niže od rane.

— Kuda sada? — upita. Biće dovoljno vremena da o tome razgovara i kasnije.

— Prva desno! — proštenja ranjenik. — Pa onda još jednom desno... I hvala... u ovakvom stanju ipak ne bih uspeo da umaknem pre nego što policija stigne. Prokletstvo, kako boli...

Sledeći njegova uputstva, Lesli i Pit ga s lakoćom poneše uz drevne stepenice. Nikoga, srećom, nije bilo u blizini, ali se jedna

vrata otvoriše širom, propuštajući mlaz svetlosti na verandu.

— Da! — bolno kriknu crnka poznata iz lokala. — Šta se dogodilo?

— Ništa strašno — ohrabri je Lesli osmehom. — Zatvorite samo odmah vrata, svedoci nam nisu potrebni. Vaš prijatelj je lakše ranjen, u rame.

Devojka odlučno zabaci kosu sa lica.

— Doneću tople vode, alkohola i nešto za previjanje — reče i užurba se oko jednog ormara u uglu.

Lesli zadovoljno klimnu glavom: »Hvala bogu, konačno jedna devojka koja ne vrišti i ne pada u nesvest kad vidi malo krvi.«

On i Pit pažljivo spustiše ranjenika na trosed, ali je on i dalje ležao zgrčen, pritiskujući rukama bolno mesto.

— Viskija! — dobaci promuklo. — Mardži, daj viskija...

Sumiko je već stizala sa flašom i čašom u ruci. Ruka ranjenika je drhtala, ali on veoma brzo sruči u grlo jednu čašu za drugom. Sumiko zabrinuto pogleda Leslija, ali joj on očima dade znak da mu to dozvoli.

— Ufff... — odahnu ranjenik sa olakšanjem nekoliko trenutaka kasnije. — Sad je već bolje...

— Nemoguće da rana toliko boli — reče Lesli. — Krvarenje je odavno prestalo. Još nešto nije u redu?

— Moja stvar! — progunda čovek, izbegavajući Leslijev po-

gled. — Marždi, prokletstvo, šta je s tom vodom i zavojima?

— Odmah, Di! — mala Mek-sikanka već je stizala sa posudom i nekoliko čistih krpa u rukama. — Ranu treba najpre očistiti, zar ne? — reče zabrinuto.

— Prepustite to meni! — Leslie je već uklanjao pokidane končice košulje koje je krv slepila za ivice rane. — Hmm... metak je ostao unutra, treba ga izvaditi, a to je posao za hirurga.

Nije mu promakao pogled koji su izmenili ranjenik i devojka. Oni, zbog nečeg, nisu želeli lekara koji je u obavezi da policiji prijavi svaku ranu od vatrenog oružja.

— Moja stvar — tvrdoglavo ponovi ranjenik! — Ti i ja smo kvit, momak: ja sam pomogao tebi i ti si pomogao meni i sada možeš mirno da ideš. Di Kobler ume da se brine o sebi...

Lesli se uspravi, ali nije pokazivao želju da ga posluša.

— Drago mi je, Di — reče. Iako sam sa onom četvoricom početnika mogao i bez tebe da izađem na kraj, ipak ti hvala. Moje ime je Eldridž, Lesli Eldridž. Ovo je Sumiko, a onaj grmalj tamo se obično zove Tabasko Pit. Eto, sad smo se upoznali, pa možemo da pređemo na ozbiljniji razgovor. Marždi, tamo je kupatilo? Opraću dobro ruke, a vi za to vreme dezinfikujte alkoholom ovaj nožić...

— Čekaj malo, ortak! — trže se Kobler. — Šta to hoćeš da uradiš?

— Da ti izvučem metak iz ramenta, šta bi drugo — osmehnu se Lesli. — Ne brini, nije mi ni prvi ni poslednji, a ni tebi neće biti loše... uz operaciju sleduje i najmanje pola flaše viskija. Šta kažeš na to, a?

*
* *

Trejsi Vedžvud Emeri rasejano je prevrtao u rukama list hartije na kojem ovoga puta nije stajalo nikakvo upozorenje o njegovoj poverljivoj sadržini. Bio je to, međutim, veoma važan dokument, koji je nosio potpis doktora Irvinga Helera, šefa istraživačke laboratorije koncerna ECP. Tri uredno otkucana kratka pasusa u kojima se osećala nemačka urednost doktora Helera. I ukupno dvadesetak rečenica iz kojih je izbijao pravedni gnev šefa laboratorije zbog besmislenih optužbi koje iznose totalno nekvalifikovana lica.

I kratak, i veoma jasan zaključak: ne, nijedan od proizvođa koncerna ne utiče na ljudsko zdravlje, što će potvrditi i vladina stručna komisija koja sve te proizvode odobrava za upotrebu. Sve do sada izneto važi i za preparat na bazi dioksina koji američka armija koristi kao sredstvo za defolijaciju pod nazivom »narandžasti agens«.

Emeri gnevno odbaci od sebe list, kao da ne želi njime da uprlja ruke. »Do pre neki dan«, mislio je, »bio bih spreman da

bez razmišljanja prihvatim ovu Helerovu izjavu. Ali sada...»

Pogladio je rukom debelu knjizurinu velikog formata, zvaničnu kopiju iste takve knjige u Helerovoj laboratoriji. U njoj su se nalazili svi rezultati ispitivanja uticaja »narandžastog agensa« na ljudsko telo, potvrđujući, na veoma opširan način, ono što je Heler jezgrovito izneo u svom memorandumu.

S jednom jedinom razlikom, i to veoma bitnom!

U laboratorijskim uslovima nikada nije korišćena koncentracija »narandžastog agensa« veća od one koja se u poljoprivredi već godinama koristi kao herbicid. I laboratorija i iskustvo farmera već su potvrdili da takva koncentracija zaista nije nimalo opasna, iako su neki stručnjaci izražavali sumnju da bi kumulativni efekti višegodišnje upotrebe ipak mogli dati iznenađujuće rezultate.

A američka armija u Vijetnamu je koristila koncentracije i do dvadeset puta veće od normalnih! I niko još nije ni pokušao da utvrdi kakve posledice to može imati na žive organizme!

Nemoguće je da Heler tako nešto ne pomene u svom izveštaju, bar kao mogućnost. U njegovu stručnost Emeri nije sumnjao, prema tome, ostajao je još samo jedan mogućan odgovor: i šef laboratorije imao je svoju ulogu u zaveri čiji je cilj bio da »narandžasti agens« privuče što manje pažnje u javnosti.

Vrata se naglo otvoriše i Emeri besno podiže pogled: naredio je mis Lidli da mu nikoga ne pušta, a ona... Međutim, čovek koji je sada zastao pred njim svakako je morao predstavljati izuzetak.

— Oče! — obradovano uzviknu on, skaćući sa mesta i obilazeći sto sa ispruženim rukama. — Kakvo iznenađenje! Paboga, bio sam ubeđen da si na drugom kraju sveta!

Emeri stariji, visok i koščat starac još uvek potpuno crne kose, ali zato jako izboranog lica, izbeže zagrljaj svog sina spuštanjem u fotelju za posetioce.

— Zatvori ta vrata — reče tiho. — I sedi, do đavola! Treba da razgovaramo?

— Nešto se dogodilo?

— Nije, do đavola, ali će se dogoditi ako nastaviš da praviš gluposti! — zareža otac. — Sva sreća da u ovoj firmi ima još pametnih ljudi... Kortni me je zamolio da hitno dođem i poslao avion po mene u Port Morzbi! Koji ti je đavo, Trejsi? Hoćeš da upropastiš sve što sam stvarao više od četrdeset godina?

— Kortni, a? — osmeh na Trejsijevom licu bio je leden. Lagano je obišao oko stola i seo na svoje mesto, privlačeći sebi svesku sa laboratorijskim izveštajima. — U stvari, možda je i bolje što si došao, oče. Krajnje je vreme da raščistimo neke stvari!

— Nema tu šta da se raščišćava, boga mu! Ostavićeš »narandžasti agens« na miru i tu stvar

potpuno prepustiti Kortniju. On već zna šta treba učiniti!

— Upravo to sam i hteo da raščistim, oče. Ko je gazda ovde, ja ili Kortni?

Odmahnuvši glavom, stariji Emeri ustade i energičnim korakom pređe put do poznatih bočnih vrata. Odgurnuo ih je i iznenađeno zastao na pragu.

— Šta je ovo, do đavola? Gde je moj bar i sve ostalo? Kakvi su ovo ormari?

Trejsi se prezrivo osmehnu, gledajući u još uvek uspravnu figuru svog oca.

— Novi predsednik upravnog odbora — reče mirno — ne dovodi ženske ovamo, pa je mislio da će prostor biti mnogo bolje iskorišćen za smeštaj dokumentacije o poslovanju. A ako želiš nešto za piće, pozovi tvoju dragu mis Lidli...

— Aha... rekla ti je već — išceri se Emeri zadovoljno. — Grešiš ako je ne probaš... mala zna sve što treba znati o seksu i još malo više od toga.

— Hvala — odmahnu Trejsi glavom. — Dakle?

— Šta dakle?

— Nisi mi odgovorio: ko je ovde gazda?

— Ako baš hoćeš da znaš — gazda sam još uvek ja! — ce-rekao se Emeri, vraćajući se u fotelju. — Onaj moj paket akcija još nije prebačen na tvoje ime, ako se ne varam...

Trejsi se osmehivao:

— A već sam počinjao da se čudim kakve su to administrativne prepreke oko prenosa koje

Kortni stalno pominje. To nije bilo slučajno, zar ne?

— Ja ništa ne radim slučajno. Hteo sam najpre da vidim kako ćeš se pokazati na novom mestu.

— Vrlo dobro — klimnu Trejsi glavom. — Upravni odbor će dobiti moju posmenu ostavku još u toku dana. Želim da imam sve u svojim rukama, ako sam na ovom položaju, inače...

— Polako, polako! — kreštavo se nasmeja Emeri. — Kad bi samo znao koliko sam ja puta hteo sve da pošaljem do đavola. Ne smeš da staneš pred prvom preprekom, Trejsi. Čini mi se da te nisam tako učio.

— Ja sam se učio sam! — hladno odvrati mladić. — Srećom, nisam završio tvoju školu.

— Poznajem tu tvoju školu: čista industrija, bolji uslovi rada za radnike, nikakvo zagađivanje okoline i druge gluposti. A profit? Profit više nikoga ne zanima, izgleda. Bojim se da akcionari neće biti zadovoljni godišnjim izveštajem tvog upravnog odbora, Trejsi.

— Ne, ako očekuju da podele debele dividende kao do sada — prezrivo odgovori Trejsi. — Ipak, ono što prime neće biti malo. EPC odlično posluje. I bez tebe.

— To znam. Kortni mi je poslao izveštaj avionom. Međutim, on se plaši da ne izgubimo jednog od najznačajnijih poslovnih partnera...

— Armiju? To nimalo ne bih požalio. Naš posao je da proizvedimo sredstva za povećanje

prinosu na poljima, ne otrove kojima će glupi generali ispravljati svoje greške.

Starac ga je napeto posmatrao nekoliko trenutaka, kao da želi da utvrdi koliko Trejsi govori ozbiljno, a onda se kratko nasmeja.

— Kad malo bolje razmislim, ta ideja o ostavci i nije tako loša... — reče zamišljeno. — Ali ne... neću ti dozvoliti da se tako jeftino izvučeš...

— Lukavi izraz tvog lica govori mi da opet spremaš neku prljavu podvalu...

— Nije lepo da tako govoriš sa svojim nemoćnim starim ocem! — podrugljivo se isceri Emeri. — Čistog biznisa nema već skoro sto godina, Trejsi, i što pre to shvatiš, utoliko bolje za tebe. Svi se moramo služiti i prljavim podvalama i prljavim ljudima...

— Kao što je Kortni i njegovi revolveraši?

— Zašto da ne?

— Zbog čega?

Starac diže oči prema nebu:

— Gospode bože, na koga je ovo dete ovako glupo?... Zar je moguće da ne znaš da se priprema optužba protiv koncerna?

— Znam. Pa?

— Ti momci koji su izigravali heroje po Vijetnamu i dopustili da ih potuče banda vašljivih neznalica hoće naš novac, Trejsi. Moj i tvog! Tražiće astronomska obeštećenja za svoje tobože narušeno zdravlje, boga mu! Da li ti uopšte znaš koliko ima takvih?

— Mnogo, verovatno — sleže Trejsi ramenima — Dve, tri hiljade...?

— Dve, tri hiljade? Četrdeset hiljada, dečko moj! Četrdeset hiljada, i to ne samo kod nas, već i u Australiji i na Novom Zelandu! Izračunaj sam, neka svaki zatraži samo po hiljadu dolara, koliko to iznosi?

— Pa šta? Koncern bi to mogao da podnese. I nekoliko puta veću sumu...

— Pa ti si lud! — dreknu starac, tresući se čitavim telom. — Potpuno lud! Šta bi na to rekli akcionari?

— To me nimalo ne zanima! — hladno odvrati Trejsi. — Oče, ako smo načinili grešku sa tim prokletim agensom, onda je ljudski da za nju i platimo. Najzad, od armije smo dobili lepih para za to, zar ne?

— Mi nismo načinili nikakvu grešku, do đavola! Armija je veoma dobro znala šta uzima od nas u to vreme! Upozorio sam onog prokletog poltrona Belfilda da... ali to nije važno. Važno je da zapamtiš ovo: mi smo isporučivali armiji jedan od naših proizvoda i nimalo nas više ne zanima kako je to ona posle koristila.

— I pored obaveze da je upozorimo da je štetan po ljudsko zdravlje u takvoj koncentraciji!

— To nije bila naša obaveza, jer je uputstvo za upotrebu jasno! To što se armija nije pridržavala propisane koncentracije, nas se nije ticalo ni tada, a ni sada...

— Trejsi se prezirivo nasmeja:
— Javnost će na to drukčije gledati, oče, ma šta tvoji advokati izjavljivali. A što se armije tiče, da li si razmišljao o mogućnosti da se oni izvuku, a da ECP ostane žrtveni jarac pred javnošću?

Stariji Emeri odmahnu glavom.

— Ne, ne bi se usudili da učine takvo nešto...

— Zašto? Ko je taj Belfild koga si maločas pomenuo? General Endru Belfild, nedavno penzionisan zbog one gužve u Gvatemali?

— To je taj. Ne brini, njega imam u rukama! — cerio se Emeri. — Dečko moj, to ti je ilustracija pravila da se bez prljavih poslova ne može... Da nije mog malog dosijea Belfild, opasnost da se armija izvuče na naš račun bila bi zaista realna. Ovako, ne.

Trejsi je odšetao do prozora, napeto razmišljajući. Čitav ovaj zaplet mu se sve manje dopadao. Ma koliko bilo očevo iskustvo, on je ipak bio star. Činilo mu se da potcenjuje opasnost situacije u kojoj se koncern našao, uveren u svoju moć. Taj Belfild je očigledno bio slaba tačka u lancu: armija ga je zbog jedne greške poslala u penziju, izvanredna prilika da mu na vrat natovare i odgovornost za upotrebu »narandžastog agensa«, optuživši pri tom i koncern EPC. Kako tako očigledna stvar ocu još nije pala na pamet?

— Oče... — zausti on, okrenuvši se prilici opuštenoj u udobnoj fotelji, kao da nema ni najmanje brige na svetu. Ali nije dovršio, jer su se vrata otvorila. Kortni je ušao bez kućanja.

— Sve je spremno, mister Emeri! — reče, ne gledajući u Trejsija.

— Vrlo dobro, Ede, vrlo dobro! — Emeri se živahno uspravo, trljajući ruke. — Možemo, dakle, odmah da krenemo?

— Da.

— Saradnik kakav se samo poželeti može! — oduševljeno izjavi Emeri, okrećući se Trejsiju. — Požalio mi se da ti ne umeš da ceniš njegove sposobnosti, Trejsi... mislim da si se tu grdno prevario!

— Ne sumnjam u gospodinove sposobnosti! — hladno reče Trejsi. — Problem je u tome što smatram da nam sposobnosti te vrste nisu potrebne u poslovanju. Batinaši i plaćene ubice spadaju u Mafiju, a ne u industriju!

— Moji asistenti nisu ubice! — uvređeno reče Kortni. — Mister Emeri, ukoliko i vi smatrate da je vaš sin u pravu, ja...

— Dosta, dosta! — podiže Emeri ruku. — Ima vremena da o tome razgovaramo kasnije. Trejsi, molio bih da se za sada uzdržiš od neosnovanih optužbi protiv Kortnijevih ljudi. Ede, da ne misliš da je suviše rano da odmah krenemo? Boga mu, tek je tri popodne...

— Tako je i planirano! — samouvereno reče advokat. — U ovo doba u lokalu nema gotovo nikoga; sem toga i oni verovatno slično rezonuju, ne očekuju ništa pre mraka.

— O čemu se radi? — umeša se Trejsi radoznalo. Razgovor koji se poveo bio mu je sve sumnjiviji.

— Uskoro ćeš doznati! — isceri se stariji Emeri. — Biće to još jedna praktična lekcija iz uspešnog poslovanja. Dve muve jednim udarcem, a, Kortni? Lekcija i za tog tvrdoglavog Ejkena i za mog neiskusnog sina!

Trejsi se vrati na svoje mesto, podozrivo motreći lica dvojice ljudi pred njim.

— Ejken? Ahh... vlasnik lokala koji je inicirao optužbu protiv nas? Bivši oficir?

— Taj — reče Emeri. — Odбио je našu poslovnu ponudu. Vreme je da mu pokažemo kako to nije bila šala. Je li tako, Ede?

— I ti ćeš lično krenuti sa Kortnijevim gangsterima? — zinu Trejsi.

— Naravno. Biće to prizor kakav odavno nisam video. Kao u stara vremena, je li, Ede? Samo, čini mi se da moj sinčić još nije shvatio da i on ide sa nama, he-he-he!

— Ja ne! — Trejsi odlučno odmahnu glavom.

— Želiš da tvoje fine ručice ostanu čiste, a? — cerio se Emeri. — Ede...

Ovaj poslušno klimnu glavom i izgubi se kroz vrata. Dva čoveka napeto su posmatrala je-

dan drugog nekoliko trenutaka.

Kortni se vratio minut kasnije, ali sada nije bio sam. Ispred njega je važno hodao grmalj u jeftinom kričavom odelu, sa debelim usnama iscerenim u neugodan osmeh. U ruci mu je bio veliki ružan revolver kratke cevi.

A ta cev bila je uperena pravo u grudi Trejsija Emerija.

— Nadam se da si sada shvatio kako sa mnom nema šale! — kikotao se Emeri. — Izlazi iza tog stola i kreći, boga mu!

*
* *

Lesli kradom baci pogled na Koblerovo lice. Otvrđle crte nisu otkrivale ništa, ali Lesliju nije promaklo da su snažne vilice stisnute čvršće, nego obično, a da zamagljene oči pokazuju mešavinu dva osećanja koja retko idu zajedno.

Bol i gnev...

»Možda ipak nije bilo mudro što sam ga odveo da vidi Boba Vokera u bolnici za veterane«, pomisli Lesli. »Prizor je zaista bio užasan: jadni ostaci nekada snažnog i zdravog čoveka koga je užasna bolest pretvorila u kostur mučen bolovima protiv kojih nikakva sredstva više ne pomažu... Ali drugačije nisam mogao; to je bio jedini način da Kobler shvati protiv koga se borimo i zašto...«

— Koja lova? — upitao je Kobler prethodne večeri kada mu

je Lesli ispričao o grupi veterana iz Ouklenda koja prikuplja dokaze protiv koncerna EPC zbog oštećenja izazvanih »narandžastim agensom«.

— Lova? — začudio se Lesli. — U stvari, može se dogoditi da svi dobiju obeštećenje od koncerna ili armije, ali oni to ne rade zbog para, Di. Žele da neko bude kažnjen zbog toga, zbog bolesti koja je ubila mnoge njihove drugove i izazvala deformitete kod njihove dece...

— Ne zanima me! — odmahnu Kobler glavom. I pored gotovo čitave flaše viskija koju je istresao umesto narkoze, pogled mu je bio bistar i ponašao se potpuno trezno. Stoički je podneo operaciju vađenja metka iz ramena; Leslijev doprinos bio je u tome što je sve to izveo brzo i vešto, bez ikakvih komplikacija.

I ostalo je na tome, tada, ali Kobler, začudo, nije odbio Leslijev poziv da posete Boba Vokera u bolnici... A pogled na čoveka koji je umirao u užasnim mukama morao je ostaviti utisak na njiga, bez obzira želeo to Kobler da prizna ili ne...

— Les...

— Molim.

— Vcker... u kom delu Vijećnima ga je to snašlo?

— Ne znam tačno. Pitaćemo Lua Ejkena, mislim da on zna bolje. Čini mi se kod Long-suje-na, u delti Mekonga. Zašto?

— Delta... boga mu, i ja sam bio tamo! Čekaj, iz aviona su zaprašivali džunglu nekim đub-

retom, samo smo mi to zvali »prašak za buve«.

— Bio si blizu?

— Prokleta blizu! — Koblerov glas zvučao je šuplje. — Nadisao sam se tog govnerskog praška bar pet puta. Mogu ti reći, Les, da tada nikome nije padalo na pamet da se buni: za nas je bila velika stvar što nestaje lišća iz džungle i što konačno možemo da vidimo šta se zbiva oko nas. Les... ne misliš valjda da je to bilo... ovo...?

— Prah je bio narandžaste boje?

— Aha...

Lesli je ćutao, nastojeći da izgleda kao da je svu pažnju koncentrisao na provlačenje kroz gust saobraćaj koji je u ovo doba dana bio usmeren u pravcu predgrađa. Kobler nije ni insistirao na razgovoru i u kolima zavlada tišina puna napetosti. Lesli se pritajeno osmehnulo. Po svemu se činilo da su veterani iz Ouklenda dobili značajno pojačanje...

Međutim, zabrinjavao ga je bol koji je Kobler povremeno osećao. Krupni čovek nije nikome dozvoljavao da ga ispituje o tome, ali, kada se poveže sa tek otkrivenom činjenicom da se i Kobler borio u blizini Long-suje-na... to je moglo značiti da i on...

— Hej! — uskliknu Kobler iznenada. — Vidi ti to!

Prekorevši sebe zbog trenutka nedozvoljenog opuštanja, Lesli je hitrim pogledom ispitao okolinu. Njihov iznajmljeni »paka-

rd« kretao se niz rampu koja je sa auto-puta vodila prema Ejkenovom lokalu, niskoj kvadratnoj građevini podignutoj u blizini benzinske pumpe. Drugih zgrada u blizini nije bilo i svud una okolo pružala se gola poljana posuta retkim žbunjem izniklim iz suvog žutog peska. Jedan od razloga zbog kojih je lokalu posao išao tako loše bilo je i kašnjenje u izgradnji poslovne i stambene četvrti koju je neko dve ili tri godine ranije planirao na tom mestu. Preko svojih veza Voker je doznao za to i on i Ejken su veoma jeftino kupili komad zemljišta, u nadi da će posao cvetati kada naselje bude završeno...

Ali naselje se još uvek nalazilo samo u planovima i stoga je oniska građevina podsećala na tvrđavu podignutu usred prerije iz onih davnih vremena velike zlatne groznice u Kaliforniji, 1849. A neko se nalazio na krovu te tvrđave, osmatrajući dvogledom okolinu. Oštro Koblerovo oko odmah je zapazilo odblesak sunca na staklu nepreznog osmatrača.

— Lu se neće dati iznenaditi! — osmehnu se Lesli. — A još kada nas dvojica stignemo...

— Nas dvojica? — Koblerov glas je bio leden. — Rekao sam ti... ova me se stvar ne tiče!

Lesli odlučio da usmeri udarac pravo u središte mete.

— Di... taj bol koji povremeno osećaš? Šta su ti rekli lekari o tome?

— To te se ne tiče!

— Je li? U redu, ako nećeš da kažeš, pusti da pogodim sam... boli te jetra, zar ne?

— Idi do đavola! — zaškruta Kobler zubima i Lesli malo promeni položaj za volanom. Nije očekivao da će ga Kobler napasti, ali...

— Grešiš, Di — produži mirnim glasom. — Video si Vokera... to isto sutra se može dogoditi tebi... i svakom drugom ko je bio u onoj proklesoj džungli... Ljudi koji su za to krivi moraju biti kažnjeni!

Kobler se naceri.

— Les, nemoj me nagovarati... moja jetra je moja stvar... a što se plaćanja tiče, i ja sam za to. Oni će platiti... ali meni!

— Misliš na ucenu? — tiho reče Lesli.

— Neee... ono što se dogodilo onom sirotom đavolu ne može biti plaćeno novcem. Kad poželim da se osvetim, osvetiću se mnogo krvavije i strašnije nego što bi to učinio ti ili neko drugi. A dotle...

— Pomoći ćeš Ejkenu da se odbrani od Kortinijevih ubica?

— Dosadan si, Les... kao stepenica! — U Koblerovom glasu, međutim, osećao se smeh. — Pomoći ću mu, do đavola. Nadam se samo da će biti zabavno.

— Biće! — osmehnu se i Lesli. — Ti momci ne očekuju neki naročiti otpor... mislim da će biti čak veoma zabavno. Da...

Zaustavljajući kola na velikom parkingu, Lesli je pogledom proveravao dokle su odmakle pri-

preme za odbranu. Sem osmatrača na krovu, bio je tu još jedan, udobno smešten na verandi, sa flašom piva na daščanom podu pored sebe. Držao je na oku zgradu benzinske stanice, stotina-
nak jardi dalje, ponašajući se da nema druge brige na svetu osim one flaše piva koja se brzo praznila.

— Ovaj posao počinje da mi se dopada! — isceri se Kobler izlazeći iz kola. — Ako Ejken daje besplatno piće, nadam se da te barabe neće naići još nekoliko dana...

— Za to su mali izgledi — od mahnu Lesli glavom. Kortniju se žuri, jer shvata da više nije u pitanju obračun sa pojedincima, već sa organizovanom grupom koja će i te kako umeti da se bori. Zna da vreme ovoga puta nije na njegovoj strani i požuriće da se obračuna sa nama pre nego što završimo sve pripreme. Prema tome, ako ne napadnu već danas, napašće sutra ili prekossutra. A ako si raspoložen za opkladu, ja tvrdim da će napasti još danas!

Kobler se osvrte oko sebe, tražeći pogledom neko sumnjivo vozilo koje bi potvrdilo toliku Leslijevu samouverenost.

— Ipak ne — odmahnu glavom. — Nešto što sam naučio preko, u Vijetnamu... ako nešto loše treba da se dogodi, onda je bolje kada se dogodi što pre!

Za prvim stolom kraj ulaza sedela su još dva momka tvrdih lica koji sumnjičavo odmeriše

pridošlice. Kutija za violinu namerno naslonjena na zid pored jednog od njih zaista je u sebi mogla imati taj instrument, ali Lesli u to već nije bio spreman da se kladi... Kao ni u to da drugi momak za stolom ne prebira po gomili sitniša u džepu...

— Hej, hej! — poluglasno se nasmeja Kobler. — Vidi tamo, Les... pa oni imaju pravi mitraljez, časna reč!

Ejken, koji im je sa širokim osmehom na licu hitao u susret, posramljeno se zagleda prema šanku, gde je ovoga puta stajao drugi barmen, a ne onaj koji je bio na Ejkenovom platnom spisku.

— Jesam li ti rekao, Zik — cerio se — da se to tvoje gvožđe odmah vidi. Ta kamuflaža sa automatom za kafu ne valja, moraćemo da smislimo nešto bolje... Les, kako je? Dovodiš nam pojačanje, a?

Dva dana, koliko se nisu videli, donela su veliku promenu kod Lua Ejkena. Njegovo ugojeno lice delovalo je mnogo odlučnije, pokreti su mu bili brži i energičniji; Lesli je čak imao utisak da je i njegov ogromni trbuh nešto splasnulo i to ga ne bi iznenadilo. Preteranom uživanju u jelu obično se odaju ljudi koji ne nalaze neki naročiti cilj u svom životu... a Lu Ejken je sada imao takav cilj.

— Zdravo, Lu! — reče veselo. — Ovo je Di Kobler, takođe jedan od vaših iz Vijetnama. Ti ovde komanduješ, izgleda. Nađi

neko zgodno mesto za njega, o kej?

— Dobro došao, Di! — srdačno reče Ejken pružajući Koble-ru ruku. — Ima nas ovde šest, sa vama dvojicom osam, više nego dovoljno za te barabe. Kako ti mesto odgovara? Želiš li možda u zaklon ili ćeš ostati u sali? Znaš kako je, treba da stvorimo iluziju da ih ne očekujemo, bilo bi idealno da imamo i jednu žensku, ali kad je nema, tu se ne može ništa...

Kobler se osvrte oko sebe, procenjujući raspored prozora i vrata.

— Ja ću ovde — reče pokazujući stolicu kraj drvenog stuba u sredini sale. — Odatle mogu da držim na oku prozore na desnom boku. Hmmm... imaš li neko oružje za mene, Lu?

— Samo jedan kolt 45? Odgovara?

— Noževi?

— Ne, nemam noževa. Sem ako ne pronađeš nešto zgodno u kuhinji i uspeš da ubediš mog kuvara da ti ih pozajmi. On je Namac, znaš, i užasno je pedantan...

Iscerivši se, Kobler nestade u pravcu kuhinje, a Lu se okrete Lesliju.

— A ti, Les? Gde tebe da rasporedimo?

— Hmm, ne znam ni sam... ostaću tu negde kao nezainteresovani gost i umešati se gde bude potrebno. Neka vrsta rezerv, a?

— Oružje?

Lesli se osmehnu:

— Meni oružje nije potrebno, Lu...

— Šališ se?

— Ne, zaista mi nije potrebno. Slušaj — Lesli požuri da skrene razgovor u drugom pravcu — onaj tvoj osmatrač na krovu... neka malo pripazi na staklo dvogleda, suviše mu blešti na suncu. Ne bi valjalo da upozori naše prijatelje...

— Odmah ću! — užurba se Ejken i nestade u sporednoj prostoriji, odakle se verovatno moglo izaći na krov.

Lesli još jednom pregleda čitav prostor oko sebe, neupadljivim pogledom, nastojeći da u pamćenje utisne svaku sitnicu koja bi u datom trenutku mogla postati veoma važna: koliko tačno stolica ima i gde se nalaze; koje su daske u podu oštećene, preteći da u odsudnom trenutku oduzmu oslonac pod nogama; gde se nalazi koji čovek i kakve bi mogle biti njegove reakcije u ovoj ili onoj varijanti...

Škola koju je prošao mladić po imenu Lesli Eldridž bila je veoma teška: tek svaki dvadeseti ili trideseti kandidat uspevao je da je završi, ali je on tada postajao užasna mašina za ubijanje kojoj se, čak i kada nije koristila oružje, ništa nije moglo suprostaviti. Nije tu bilo nikakve velike tajne, nikakve čarolije, samo ljudske mogućnosti dovedene do svojih krajnjih granica. Poznavanje svih tehnika borenja i dobro planiranje, što je obuhvatalo i upoznavanje svih

detalja budućeg poprišta obračuna.

Noseći pod miškom neotvorenu flašu viskija, Kobler se pojavio iz kuhinje sa čitavom snopom noževa u rukama. Otvorio je flašu udarcem osakaćene leve ruke po dnu, a onda poređao noževe po stolu, zamišljeno ih jednog po jednog odmeravajući u ruci i povremeno otpijajući po koji gutljaj. Po njegovim pokretima Lesli je zaključio da je pravi majstor u složenoj veštini bacanja noževa i zadovoljno se osmehnuo.

Kortnijeve ubice mogle su da dođu; vijetnamski veterani bili su spremni da ih dočekaju...

*
* *

Smrknutog lica, Trejsi Emeri se osvrtao oko sebe, ne obraćajući mnogo pažnje na tipa koji ga je još uvek držao na nišanu. »Zar je moguće da se sve ovo događa u upravnoj zgradi, svega stotinak jardi ispod moje kancelarije? Da ne gledam sopstvenim očima, bio bih ubeđen da su to kadrovi iz loše režiranog kriminalističkog filma. A otac... on se u ovoj atmosferi oseća kao riba u vodi!«

Zaista, izborano lice starijeg Emerija je blistalo dok je levo i desno razbacivao grube šale po ogromnoj podzemnoj prostoriji za koju Trejsi nije ni znao da postoji u suterenu upravne zgrade. Unaokolo se muvalo dvade-

setak tipova razbojničkih lica, birajući oružje iz otvorenih sanduka i puneći džepove već spremnim okvirima za automatske puške i pištolje. Dvojica su se nečemu grohotom smejala, nagnjući se nad bazuku da prove-re mehanizam za okidanje: jedan u uglu je hladnokrvo trljao masnom krpom rastavljene delove pištolja gadnog izgleda i nepoznate konstrukcije. Na sve strane videle su se otvorene flaše viskija iz kojih su se svi obilato služili.

Svi, sem Kortnija. Trejsi je to odmah primetio. On je stajao nasred prostorije, tihim glasom odgovarajući na pitanja koja su mu njegovi ljudi svaki čas postavljali. Lice mu je i dalje bilo nepokretno, ali su oči blistale plamenom od koga je uzdrhtao čak i neustrašivi Trejsi. Jednom je već video takav pogled: na afričkom safariju nekoliko godina ranije...

Pogled tigra svesnog da je upao u zamku i rešenog da svojim ostrim zubima i kandžama raskine lanac hajkača koji se stezao oko njega...

— Momci! — začu se snažni glas starijeg Emerija. — Momci, samo nekoliko reči...

Ljudi se utišaše, okrenuti prema mršavoj figuri koja se sada progurala do središta prostorije sa čašom viskija u ruci.

— Momci! — ponovi Emeri. — Za koji minut krećemo da naučimo pameti jednog koji misli da se može igrati sa nama...

pokazaćemo mu da sa nama nema šale, a?

Divlji krici, nalik režanju divljih zveri. Trejsi se strese, ali je njegov otac zapovedničkim pokretom ruke već prekinuo galamu.

— Znam da vas prokleta dobro plaćam i da ne radite ništa! — iscerio se, gledajući po zver-skim licima oko sebe. — Ali nije važno... kada se vratimo ova mo, pored uobičajene, čekaće vas još posebna nagrada od sto dolara po glavi!

Smeh, zvižduci, oduševljeni povici, aplauz. Trejsi pljunu na pod. »Gospode bože«, pomisli, »zar je ovo moj otac«?

— U redu je! — javi se sada snažnim glasom Kornij. — Krećemo, ljudi! Svako zna svoje mesto i neću nikakve gužve dok se ukrcavamo u kola! Vozači, ovamo... neću nikakve egzibicije kroz grad, jesmo li se razumeli? Onaj koga policija slučajno zaustavi neka se ne vraća ovamo! Jasno?

— Jasno, mister Kortni! — zažagoriše banditi. Hitrim pokretima završavali su poslednje pripreme, stvarajući polako prilično uredan stroj koji se trenutak kasnije počeo kretati prema prolazu u podzemnu garažu.

— Hajde, mali! — dobaci mu otac u prolazu. Njegovo oznojeno lice bilo je još uvek razvučeno u osmeh, oči su pijano svetlucale pod čupavim belim obrvama.

Pokorno oborivši glavu, Trejsi zakorači, ispod oka posmatra-

jući svog pratioca. Svi ostali su već bili na izlazu, otac i Kortni hitali su za njima. Ako bi uspeo da se oslobodi tog odvratnog tipa, možda bi mogao da se dočepa lifta u dnu prostorije i uma kne im. Trebalo je obavestiti policiju... ili bar tog Ejkena...

Trejsi Emeri nije bio čovek od akcije, ali njegova mladost i sportom očeličeno telo imali su dovoljno brzine za ono što je trenutak kasnije učinio. U hodu je desnom rukom ščepao jednu polupraznu flašu viskija sa stola i nastavio poluokret čitavim telom, unoseći svu njegovu težinu u udarac. Dno od debelog stakla užasnom snagom se sručilo na slepoočnicu njegovog pratioca. Još uvek sa onim glupavim meškom na licu, čovek posrte i teško se sruči pred Emerijeve noge.

Preskočio ga je jednim skokom i dugim koracima pohitao prema liftu, ne usuđujući se da se okrene. Delićem mozga još uvek se nadao da otac i Kortni ipak neće ići do kraja, da će sprečiti svakog ko bi eventualno podigao oružje na njega. Jer, ipak, on je bio Trejsi Vedžvud Emeri, naslednik najvećeg dela akcija koncerna EPC, a Emerijevi umiru dostojanstveno, u svojim raskošnim posteljama, ne na prljavom cementnom podu gole podzemne prostorije...

Metak koji ga je pogodio u leđa osetio je kao snažan i iznenadan udarac koji ga je bacio licem prema podu. Čak ni u tom trenutku, možda zbog šoka,

još nije shvatio da to više nije igra. Besno se okrenuo na bok i zagledao iza sebe, oslonjen na lakat, otvorivši usta da vikne na tu budalu koja se usudila da puca na njega, na jednog Emerija...

Imao bi vremena za nekoliko reči, verovatno, jer je stariji Emeri na trenutak zastao sa zadržanim revolverom u ruci. Lice mu je bilo zapanjeno, kao da je tek tog trenutka shvatio da je taj begunac u koga je ispalio metak — njegov sin!

Korni, međutim, nije oklevao. Hitrim pokretom, pokretom zveckarke, istrgao je revolver iz džepa, otkočio ga veštmi pokretom i ispalio samo jedan hitac.

Hitac dostojan profesionalca, kakav se svakako ne očekuje od jednog poštovanog advokata. Teški metak pogodio je mladića među oči, odbacivši mu glavu unazad tako da je potiljkom ponovo lupio o betonski pod, refleksno trznuvši nogama.

— Trejsi... prostjenja stariji Emeri. A onda još jednom, glasnije: — Trejsi!

Korni ga ščepa za rame, unošeći mu se u lice.

— Tako je moralo da bude, Brente! — govorio je vatreno, ubedljivo. — Tvoj sin je hteo da nas izda, da izda tebe i sve ono što si godinama stvarao... morao si da ga ubiješ, Brente, morao! Bio je slabić... i kukavica!

Iz opuštene ruke starca ispadne revolver, tupo zvecknuvši o

beton. S nerazumevanjem je zurio u Kortnijevo lice.

— Trejsi... — prošaputa. — On... ja...

Kortni pokretom glave dade znak trojici zaostalih bandita koji su nemo posmatrali tu scenu. Dohvatili su starca za ruke i lagano ga povelili prema izlazu. Prepustio im se kao da je onaj pritisak na obarač pištolja ispraznio svu onu snagu preostalu u mršavom staračkom telu. Kortni je gledao za njim, prezrivo se smešeći. Ti bogataši, mislio je... uvek izigravaju veličine, ali kada stvar postane ozbiljna onda se jednostavno slome...

— U redu, momci! — reče oštro omanjoj grupi koja je još gledala u njega. — Idemo! Čeka nas posao, do đavola!

*
* *

U mračnom uglu malog ekspres-restorana Dileni je dovršavao obrok koji mu je donekle povratio svu snagu izgubljenu u toku dva dana boravka u onoj tajanstvenoj kući. Gutao je hranu, jedva osećajući šta jede, neprestano se obazirući unaokolo, iako je bio svestan da mu Japanci ovako brzo ne mogu ući u trag.

Progutavši poslednji zalogaj, on sa uživanjem povuče dim iz cigarete. Bilo je vreme da razmisli o svemu što mu se dogodilo i potraži najbolji izlaz iz te glupe situacije. Najvažnije od

svega bilo je da izbegava sva ona mesta na kojima će ga oče-kivati, a to neće biti naročito teško, jer je spadao u ljude koji ne robuju navikama. Nije postojalo određeno mesto u koje bi odlazio u određeno vreme, a njegov hladni momački stan na Telegraf Hilu ostajao je prazan ponekad i po desetak dana.

Da li da se telefonom javi Murgatrojdu i proveri da li se Ose gai vratio u hotel? To je bilo rizično, ali ne previše sve dok detektivu ne oda gde se nalazi. Murgatrojd je bio inteligentan tip, umeće da mu kaže ako i njega drže pod prismotrom.

Ubacivši nekoliko novčića u automat na zidu, Dileni okrete direktni broj kancelarije hotelskog detektiva. Murgatrojd se javio brzo, neobično brzo i Dileni skupi obrve.

— Halo, Pate — reče veselim glasom. — Šta mi radiš?

— Stari Vik! — začu se s druge strane oduševljen Murgatrojdov glas i Dileni se zadovoljno isceri. Da, detektiv je bio pod prismotrom, ali je jako i rizi-kovao; ako neko od Japanaca prepozna Dilenijev glas, skupo će platiti svoju malu igru.

— Da, ja sam — reče. — Ot-kad se nismo videli, pet-šest godina, a?

— Tako nešto. Boga mu, baš bih voleo da te vidim, ali znaš kako je, trenutno dežuram u hotelu. Slušaj, a kako bi bilo da malo navratliš ovamo, a? Pitaj na recepciji gde možeš naći hotelskog detektiva, važi?

— Žao mi je, Pate, ali zaista nemam vremena. U prolazu sam samo. Zovem te sa aerodroma, moj avion za koji minut poleće prema Renou. Hteo sam samo da čujem da li...

S druge strane žice dopreše nerazgovetni šumovi i Dileni ućuta, napinjući se da razabere šta se tamo događa, iako to nije bilo teško naslutiti. Murgatrojdova mala igra nije dala rezultata.

— Mister Dileni — javi se iznenada drugi glas. Prijatan, dubok glas, veoma poznat Dileniju. — Hteo bih da govorim sa vama, mister Dileni...

— Osegai — isceri se Dileni — drago mi je što vas čujem posle toliko vremena.

— Možemo li da razgovaramo, mister Dileni — u glasu japanskog profesora osećala se neobična napetost.

— Već razgovarate sa mnom, kako mi se čini — progundā Dileni.

— Nemam mnogo vremena, mister Dileni. O stvarima o kojima smo počeli razgovor ne može se govoriti telefonom... i još samo nešto: nemam ništa sa ljudima koji su vas oteli!

— Ne verujem vam.

— Dokazaću vam — reče Osegai posle kraćeg oklevanja. — Gde možemo da se nademo?

— Da li ste odlučili da mi kažete nešto više o onome što želim da doznam? — upita Dileni, cereći se. Ponovo je bio u svom elementu i prezirao sve opasnosti koje su se mogle is-

prečiti između njega i novog velikog napisa. Boga mu, posle dva deset godina poštenog rada, mogao bi i njega neko bar predložiti za Pulicerovu nagradu!

Kratko oklevanje, a onda odlučan odgovor:

— Da!

— U redu. — Dileni je brzo razmišljao i plan se već formirao u njegovoj glavi. — Izaći ćete iz hotela, uzeti taksi i reći vozaču da vas vozi u Ouklend. U blizini auto-puta za Berkli, kod poslednje petlje u gradu nalazi se lokal. Zove se »Vundid Ni«. Izaći ćete iz taksija i čekati me na parking. Sami, naravno! U redu?

— U redu — Osegaijev glas bio je miran. — Hvala, mister Dileni i...

— I?

— Budite oprezni. Jako oprezni.

— Dva puta više nego do sada! — isceri se Dileni u slušalicu. — Hvala, mister Osegai, vi dimo se uskoro. Nadam se da niste ništa loše učinili mom prijatelju Patu?

— Ne, ne brinite, ništa mu se neće dogoditi. Naravno, možda se osećao malo neugodno što sam iskoristio njegove uređaje za prisluškivanje, ali to možda i nije loše... neka se jednom stavi u ulogu svojih žrtava, mirnih hotelskih gostiju.

Veselo se nasmejavši, Dileni prekide vezu, ne zaboravivši da se još jednom osvrne oko sebe. a licu mu je još uvek lebdeo osmeh kada je prišao šanku.

— Vaš konj je stigao prvi, mister? — isceri se barmen, puneci čašu naručenim viskijem.

— Nešto bolje od toga, dečko, nešto bolje od toga! — smeškao se Dileni. — Zadrži kusur... Život je ipak lep, zar ne?

Desetak minuta kasnije, s prijatnom toplinom alkohola u želuca, ušao je u agenciju za iznajmljivanje kola i veoma brzo odabrao neupadljivi stari »bjuik« u izvrsnom stanju. Nije mu se žurilo; želeo je da Osegai stigne pre njega do Ejkenovog lokala i sačeka ga na parking koji će u ovo doba dana biti skoro sasvim prazan. Bilo je više razloga zbog kojih je odabrao to mesto za sastanak. Pre svega, tu je još iz daljine mogao da vidi da li mu se sprema zaseda, a ako nešto baš i pođe kako ne treba, uvek se može obratiti starom prijatelju Lu Ejkenu, za pomoć... Ejken je bio momak na koga si se uvek mogao osloniti u nevolji...

Pola sata kasnije, zadovoljno osluškujući pravilno zujanje »bjuikovog« motora, izdvojio je kola iz kolone vozila i sišao na petlju koja je vodila do benzinske pumpe i Ejkenovog lokala. Sa ove visine pružao se odličan pogled na zgradu ispred praznog prostora. Kako je i očekivao, parking je bio gotovo prazan. A tamo, na samom početku mirno je stajala jedna sitna ljudska figura sa belom kosom.

Osegai je, dakle, već stigao na zakazano mesto. Hmm... malo je preblizu onim parkiranim

kolima u kojima se ipak može nalaziti zaseda...

Malo usporivši u prolazu kraj Osegaija, Dileni pritisnu sirenu i mahnu rukom, dopustivši međutim da kola produže još pedesetak jardi do suprotnog kraja parkinga. Osegai je već išao za njim, ne pokazujući nikakvog traga straha ili nesigurnosti.

Dileni izađe iz kola, ali ostade u njihovom zaklonu, ne gaseći motor, spreman da u svakom trenutku skoči natrag i uma kne sa tog mesta. Činilo se, međutim, da je sve bilo u redu... On se saže da izvuče ključ i zalupi vrata kola.

— Idemo unutra, mister Osegai! — reče sa osmehom. — Čeka nas dug razgovor, zar ne?

Njegovo novinarsko oko odmah je primetilo napetost na licima nekolicine gostiju u lokalu i izvesno razočarenje kada su se on i Osegai pojavili na vratima.

»Kao da čekaju nekog drugog« — prolete mu kroz glavu. »Prokletstvo, šta se ovo događa kod Lua?«

Ali mu je Lu Ejken, jedan neobično izmenjeni, energičniji Lu Ejken, već hitao u susret, sa osmehom na licu.

— Nat, Nat Dileni! Koji je tebe davno ovamo doneo?

— Zdravo, Lu! Da te upoznam: mister Osegai, moj prijatelj iz Japana — on se osvrte oko sebe i naže prema Ejkenu. — Slušaj, šta je ovo kod tebe?

Ejken odmahnu glavom i lice mu postade ozbiljnije:

— Nat, najpametnije bi bilo da uzmeš tvog prijatelja u kola i što pre se izgubiš odavde. Očekujem posetu... prilično neugodnu posetu, ako shvataš šta želim da kažem. Moglo bi da dođe do gužve...

Oštro Dilenijevo oko već je zapazilo loše zatvorenu kutiju za violinu, red noževa na brzinu prekriven prekratkim salvetom na jednom stolu i sumnjivu cev iza aparata za kafu.

— Vidim da si spreman da ih dočekaš, Lu — isceri se. — A što se mene tiče, Nat Dileni uvek je bio čovek koji se nalazi usred zbivanja... Ne bi sada uspeo da me odvučeš odavde ni divljim konjima. Jedino, ne bi bilo loše da negde uklonimo mog gosta. Mister Osegai, vi...

Japanac ga prekide energičnim pokretom ruke.

— Ne, mister Dileni! — reče svojim prijatnim glasom. — U ovom gradu za mene trenutno nema mesta gde bi bilo mnogo bezbednije. Ostajem ovde... Po stoji još jedan razlog, znate: mnogo sam čitao o američkim krvavim obračunima... krajnje je vreme da jedan vidim i sopstvenim očima, zar ne?

Ejken sleže ramenima.

— U redu onda reče. — Sedite za onaj sto u uglu, mislim da ćete tamo biti najbezbedniji. I budite oprezni. Momci koje očekujem nimalo se ne šale. Nemajte se ustručavati da se bacite na pod ako postane vruće... čistiji je nego obično, časna reč!

Dileni se trže kad nešto iznenada zalupa po tavanici gotovo iznad njegove glave. Ejken se osmehnu i lupi ga po rame-nu.

— Požuri u zaklon, Nat — reče mirno — naši prijatelji dolaze...

*
* *

Sa svog mesta, Leslie je pažljivo motrio dvojicu pridošlica. Njegovu pažnju privukao je o-ma-nji Japanac okruglog lica, oštih pokreta i blistavih očiju koje su odavale energiju kakva se nije mogla očekivati u naizgled krhkom telu. I njegovi pokreti: mi-rni, sigurni, ekonomični, varljivi-vo spori.

Čuo je njegovo ime, Osegai, kada ga je Dileni izgovorio, ali mu ono nije govorilo ništa. Bilo kako bilo, mister Osegai morao se držati na oku, ali za to neće biti dovoljno prilike u narednih nekoliko minuta, jer su Kortni-jeve ubice već dolazile.

Ustao je i približio se prozo-ru, pazeći da se ne izloži pogle-dima spolja. Jedna, dvojica... pe-tora kola približavala su se u razvučenoj koloni niz petlju. Čak i sa ove daljine, njegov haragei upozoravao ga je na opasnost: kola su bila puna ljudi naoru-žanih do zuba i žednih krvi...

Sa odobravanjem je klimnuo glavom, primetivši kako se kola raspoređuju kada su sišla sa pe-tlje. Kornij nije želeo ništa da

rizikuje: dvojica kola krenula su da bi prišla zgradi sa bokova, dvojica pravo prema ulazu. Poslednja, najveća i najelegantnija, zastala su na bezbednom rasto-janju. U njima se svakako na-lazio Kornij, spreman da inter-veniše ako njegovi revolveraši ne postignu odmah svoj cilj.

Ili ne... iz tih kola zračila je najveća opasnost i on steže zu-be. Kakav je bio Kortnijev plan? Da li je moguće da će napad početi odmah, bez ikakvog upozo-renja? Da li je odlučio da lokal neposlušnog Lu Ejkena potpuno sravni sa zemljom, za primer svima koji pokušaju da mu se suprotstave?

Peta kola sada su se lagano okretala bokom prema ulazu u »Vundid Ni«. Zadnji prozor bio je spušten, a iza njega...

— Lezi! — uzviknu Leslie ba-cajući se udesno, prema zidu. — Svi dole!

Raketa iz bazuke uletela je kroz prozor uz koji je delić se-kunde ranije stajao i eksplodi-rala na zidu iznad šanka, zasi-pajući sve unaokolo krhotinama stakla i čelika. U tili čas sve je ispunio zagušljivi dim koji je smrdeo na eksploziv i alkohol. Oko šanka jezivo zapalacalo sve viši žuti jezici plamena.

Nastojeći da pogledom prodre kroz dim, Leslie hitro proceni si-tuaciju. Čovek u šanku, za mi-traljezom, bio je mrtav, sasvim sigurno; njegovo oružje toliko oštećeno da se više nije moglo upotrebiti. Još jedan od one dvo-jice kraj vrata koprcalo se na

podu, stežući rukama grlo u koje se zarila duga, neravna krhkotina stakla, ali je zato drugi proturao cev automatske puške kroz prozor i već pritiskivao obarač, lica zgrčenog od gneva.

— Lu? Di? — uzviknu Lesli trčeći prema zadnjem delu lokala. — Jeste li čitavi?

Kobler mu u prolazu klimnu glavom, široko se cereći svojim grubim licem. Lu Ejken se izvlačio ispod slomljenog stola, odmahujući glavom, ali nije izgledao kao da je ranjen. Lesli stiže da pogleda i prema uglu. Dileni i Osegai smestili su se iza prevrnutog stola i oprezno izvirivala preko njega, još uvek u šoku od iznenadne eksplozije.

Rafali automatskog oružja sada su dopirali i spolja i Lesli je po zvuku procenio da sa njihove strane puca još samo čovek sa krova, što je značilo da je onaj napolju već izbačen iz borbe. Obračun je počeo loše i Lesli je sebe krivio za to: morao je predvideti i mogućnost upotrebe težeg oružja od revolvera i mitraljeza...

Ipak nije još sve bilo izgubljeno, iako su ostali bez trojice ljudi. Obuka koju je prošao osposobila je Leslija za brze i, što je mnogo važnije, dobro proračunate odluke.

Bilo je vreme da opsađeni upotrebe svoje tajno oružje... Oružje za koje nije znao čak ni Lu Ejken...

— Prokletstvo, u šta smo ovo upali? — procedi Dileni, divlje se osvrćući oko sebe.

Meci su sa svih strana doletali kroz već razbijene prozore, ostavljajući svoje smrtonosne tragove po drvenim zidovima. Na krovu iznad njegove glave suvo je praštala jedna jedina puška, ali sve ređe, dok konačno nije začutala. Lu Ejken, sa grčem na licu, ispaljivao je metak za metkom kroz vrata, pokušavajući nešto da vidi kroz sve gušći dim. Momak pored vrata još se nije predavao. Glasno psujući, ubacivao je okvir za okvirom i pokretao cev levo i desno kao da poliva vatrogasnim šmrkom. Bilo je pravo čudo kako ga nije pogodio još nijedan metak...

Dileni skrete pogled na Osegaija koji je mirnog lica sedeo naslonjen na zid. Osmehnuo se Dileniju i nešto rekao.

— Šta? — uzviknu ovaj, naginjući se prema njemu. Pucnjava oko njih kao da je iznenada postala dvostruko bučnija.

— Suviše buke! — govorio je Osegai. — Suviše oružja! Kod nas u Japanu ovakva borba do sada bi bila odlučna, a sve vreme mogli biste slušati slavuje u susednom vrtu...

Dileni zbunjeno sleže ramenima, osvrćući se oko sebe. Situacija mu se nimalo nije svidala. Po svemu sudeći Ejken će ovu bitku izgubiti. Gubitaka je moralo biti mnogo i na protivničkoj strani, što je značilo da pobednici neće poštediti nikoga kada konačno prodru u lokal...

Čovek kraj vrata kao da je utrošio sve svoje zalihe sreće: istovremeno ga je pogodilo ne-

koliko metaka, odbacivši njegovo telo nekoliko stopa nazad, na daščani pod. Kašljući i pokušavajući da rastera dim ispruženim rukama, Ejken trapavo potrča prema njemu. Ne da bi mu ukazao pomoć; odmah se video da se tu više ništa ne može učiniti, već da bi iz ukočenih ruku otrgao pušku. Malo sagnut, on pod zaklonom dima, pritrča vratima i ispali rafal kroz njih, da bi onda nespreno pao natrag u zaklon, pipajući oko sebe po rasutoj gomili punih i praznih okvira.

Nečujno, kao zmija, Kobler po prvi put napusti svoj zaklon i kliznu do prozora blizu ugla u kojem su se skrivali Dileni i Osegai. Oprezno je izvirivao iznad njegove ivice, stežući nekoliko noževa pod miškom osakaćene leve ruke.

— Kobler! — promuklo zaurla Ejken. — Ovamo, do đavola! Uzmi moj revolver, Gde je Eldridž?

Kobler ga pogleda hladno.

— Igra je gotova, Lu! — reče, nastojeći da nadjača pucnjavu. — Izgubili smo... Vreme je da mislimo kako da spasavamo naše kože...

— Đavola! — dahtao je Ejken. — Nisi ni gledao napolje... i mi smo sredili petoricu ili šestoricu!

— Oni sebi to mogu da dozvole, Lu... mi ne... Slušaj, sa ove strane ostala su samo još dvojica, momak sa krova je sredio ostale. Hajde sa mnom, ima

mo izgleda da se dočepamo njihovih kola...

— Ne! — zaurla Ejken ispljujući novi rafal kroz vrata. — Ne, do đavola! Ovo ne može trajati još dugo, neko će valjda pozvati policiju!

— Ko? Oni su svakako presekli telefone od lokala i benzinske pumpe. Dok glupani koji se voze autoputom shvate da ovo nije snimanje filma i stignu do prvog telefona, mi ćemo biti živi pečeni, Lu. Do đavola, zar ne vidiš da ova tvoja rupa gori! Prokleti krov samo što nam se nije srušio na glavu!

— Ti idi! — dahtao je Ejken. — Ja oдавде ne mrdam!

Slegavši ramenima, Kobler se ponovo zagleda kroz prozor. Prokleti Eldridž koji ga je doveo ovamo, a sada se nekud izvukao! Kukavica!

Ali Di Kobler još nije gotov, ne, gospodine moj!

Suženim očima procenjivao je šta rade dvojica preostalih bandita u zaklonu kola. Pucali su sve ređe, jer, najzad, nije više ni bilo meta za njihovo oružje. Verovatno su smatrali da je sve već gotovo.

Stisnuvši zube, Kobler, jednim skokom prelete niski okvir prozora i nastavi da trči, dugim, lakim korakom, sa nožem koji je nežno balansirao u ispruženoj desnoj ruci. Iznenadenje je uvek bilo najveći adut svakog napadača i on je računao sa iznenađenjem dvojice gangstera koji svakako misle da je obračun za-

vršen i da im više ne preti nikakva opasnost.

Još jedan činilac bio je na njegovoj strani: oni neće odmah shvatiti da je on naoružan, a i kada shvate neće se uplašiti noža. Nož je za njih oduvek bio oružje kojim se ubija iz blizine, ali je Di Kobler znao da to nije tačno, a oni ne...

Upravo kako je i očekivao, obojica su se ispravila iza kola, kako bi lakše nišaniili. Dve cevi podizale su se prema njegovim grudima, ali je prvi nož već siktao kroz vazduh, odmah za njim i drugi. Već s trećim nožem u ruci, Kobler odskoči u stranu i zakotrljao se po suvoj travi, spreman da ponovo skoči na noge i zavitla još jednom svo je smrtonosno oružje...

Nije bilo potrebno i on se zadovoljno isceri. Ruka mu je još uvek sigurna, kao nekad, boga mu! Proći će još mnogo vremena pre nego što neko uspe da sredi Di Koblera — pa makar to bila i dva tipa sa puškama u rukama!

Pognut gotovo do tla, on hitro pretrča put do kola i baci se unutra kroz otvorena vrata. Sediste je bilo gotovo pokidano mecima s krova, ali njemu to nije smetalo. Još samo da motor ne bude oštećen... ili probušen rezervoar za benzin...

Ne, sve je bilo u redu i motor poslušno zabrunda čim je okrenuo ključ. Brza kola podskočiše kada je brutalno pritisnuo papučicu gasa i on jurnu napred, koristeći zgradu kao zaklon

od preostalih vozila napadača. Istina, kola nisu naročito veliki cilj na ovom rastojanju, ali je Kobler još u Vijetnamu naučio da poštuje razornu snagu debele rakete sa krilcima koja je mogla da probije i najtvrdi oklop.

Pola milje dalje, na drugom kraju čistine, on izbi na neki sporedni put i dopusti sebi da se osvrne. Niko ga nije progonio; mogao je zaista i pogledati šta se događa u opsednutom lokalu, iako je do sada sve već svakako gotovo.

Dim se već uzdizao visoko, sve gušći i sve crniji, ali je iz njega neko još tvrdoglavo zaspao mecima napadače. Kobler odmahnu glavom.

Taj Lu Ejken je bio dobar momak. Bio... šteta samo što je bio i suviše glup i krenuo glavom kroz zid. Di Kobler će već drukčije umeti da se osveti, gospodine moj! Di Kobler će umeti da udari tamo gde će najviše zaboleti bezdušne bogataše i nezainteresovane građane kojima je najveće uzbuđenje film strave i užasa na televiziji...

A njegov čas dolazi. Čas osвете Dija Koblera...

On stisnu zube pred navalom bola koji ga iznenada zaslepi. Grčevito je stezao volan desnom rukom, pokušavajući da levu pritisne na bolno mesto. Prokleti bili... ali Di Kobler nije gotov... neko će platiti i za ove muke koje sada podnosi... krvavo platiti!

Dileni u paničnom strahu povuče glavu pred rafalom koji je

zaparao zid nad njegovom glavom. Ipak, kroz prozor je došpeo da vidi kako se onaj krupni momak sa noževima probio do kola i sada jezdio preko čistine na neko bezbednije mesto. Pametan momak... i vešt.

Uspravivši se, Lu Ejken tresnu pod noge nekorisno oružje. Nije imao više ni jednog jedinog metka.

Kao da su to osetili, i napadači iznenada prekidoše pucnjavu. U iznenadnoj tišini, čula se samo huka plamena koji je lagano proždirao krov nad njihovim glavama.

— Hajde! — promuklo zaurla Ejken. — Dođite, proklete ubice! Čekam vas!

On se lagano povlačio unazad, prema ostacima šanka, sve dok se ledima ne osloni na stub iza kojeg se nešto ranije skrivao Kobler. Rukom napipa jedan od preostalih noževa na stolu i čvrsto ga steže.

— Hajde, dođite! — povika, savlađujući kašalj. — Da vidim ko ima hrabrosti da me pogleda u oči!

— Gotovo je! — prostenja Dileni. — Oni dolaze... ne verujem da će i nas dvojicu poštediti.

Osegai se mirno uspravljao, tresući prašinu sa svog elegantnog odela.

— Da — reče mirno, gledajući Dilenija kroz debela stakla svojih naočara. — Mi bismo mogli da postanemo neugodni svedoca, mister Dileni. Bojim se da

nećemo imati prilike da završimo naš razgovor...

Kroz gusti dim, na verandi su se naslućivale senke ljudi sa puškama u rukama. Napadači su dolazili...

Dileni steže zube, osvrćući se oko sebe, kao magnetom privučen pogledom na prozor kroz koji je maločas izleteo Kobler. Možda bi i on uspeo da...

Jedna ruka položena na rame zaustavi ga u pokretu.

— Trenutak, mister Dileni — Osegaijev glas i dalje je bio sablasno miran. — Hteli ste da vidite nindžu, zar ne... pa gledajte ga onda!

*
* *

Dileni s mukom zadrža krik koji mu se iznenada rodio u grudi. »Gospode bože«, prolete mu kroz glavu, »da li je ovo opet san, ili...«

Jedna tamna senka kretala se kroz gusti dim, lagano, preteći. Vitka i visoka prilika, obučena u crno, sa širokim kožnim opasacem iste boje, na kojem su visile korice dugog mača. Na glavi je bila kapuljača, ona ista koju je Dileni mnogo puta video na slikama, i u svojim strašnim snovima — kapuljača sa dva uska proreza za oči.

— To je on — prošaputa Osegai kraj njega sa strahopoštovanjem. — Ninda...

Kao da je osetio neki pokret iza sebe, Ejken se naglo trže i

okrete u mestu. Trgao se, ali odmah potom i ispravio, stežući čvršće nož u ruci.

— Ko si ti? — upita promuklo. — Jesi li i ti došao sa njima? Šta znači taj kostim. želiš da me uplašiš, a?

Ninda je ćutao, prilazeći onim istim sporim korakom, nečujno kao da klizi po ledu. Ejkenovi nervi ne izdržaše i on glasno zaurla, zavitlavši nož prema širokim grudima odevenim u crno.

— Ahhh!

Bio je to glas koji je goppro iza Dilenija. Uzvik divljenja i pošto vanja malog Japanca. Jer, lakim, jedva vidljivim pokretom ruke, ninda je zaustavio nož u letu i nemarno ga odbacio u stranu.

— Nisam ti neprijatelj, Ejkene — ču se potmuli glas ispod maske. — Tvoji neprijatelji u ovom času su i moji...

Energija koju je uložio u svoj pokušaj, kao da je iscrpila poslednje rezerve Ejkenove snage. Oslonio se leđima na stub, malo povijen u kolenima i tupo buljio pred sebe, potpuno ravnodušan prema svemu što se zbiva oko njega.

Ninda prođe pored stuba i zastane pred ulazom, malo raširenih nogu, sa rukama opuštenim niz telo. Na drvenoj verandi, napolju, začuše se teški koraci.

— Hajde, do đavola, udite već jednom! — glasno je neko govorio kao da hrabri sebe. — Oni su već svi mrtvi...

Ipak, trojica ljudi, koji su prvi upali kroz razbijena vrata, postupili su po svim pravilima.

Jedan je ostao na sredini, sa puškom na gotovs; druga dvojica skočili su po korak levo i desno i bacili se na pod, spremni da mecima zaspu svakoga ko načini neki pokret.

Dileni proguta pljuvačku. Ovo što je gledao nije moglo da bude stvarno...

Nad glavom ninde zasja nešto kao srebrni bič, spuštajući se u dugom luku na telo napadača na vratima. Onda skok u stranu, fijuk oštrice i bolni krik čoveka kome je vrh dugog mača otvorio utrobu. Treći, onaj desno od vrata, sledio je svojom cevi munjevite pokrete prilike u crnom, ali su njegovi pokreti bili spori, pre spori... Ruka u crnoj svili digla se i spustila munjevitom brzinom i iz nje je izletelo nešto sitno, blistavo, nešto što je zviždalo kroz vazduh, zarivajući se s tupim udarom među oči čoveka na podu.

I tek tada, gotovo tri desetine sekunde pošto je strahoviti udarac pao, telo čoveka na vratima zanjihalo se i stropoštalo. Užasn timer, Dileni shvati da je ono bukvalno prepolovljeno. U padu se gornji deo trupa, ukoso rasečen od ramena do pojasa, odvojio od donjeg, oslobađajući ružičastu masu creva koja su se kao zmije grčila po daskama.

Iza Dilenija, Osegai je nešto šaputao na japanskom, ali ovaj nije uspevao da razume nijednu reč. Da li su to bile molitve ili kletve, bilo mu je svejedno. Natan Dileni, po prvi put u svojoj novinarskoj karijeri, bio je šoki-

ran nečim što se dogodilo pred njegovim očima.

— Šta se to događa? — dopre spolja novi, energičan glas. — Krejne, Džeksone, zašto se ne javljate, do đavola!

— Pa on je lud! — procedi Dileni jedva razdvajajući stisnute zube. — Izlazi napolje, pred njih...

Da, ninda je napuštao zaklon koji mu je pružao dim i izlazio na veardnu. Uspravan, prešao je pogledom preko petorice ljudi koji su u strahu ustuknuli pred tom pojavom koja je iznenada izronila iz dima. Kortni se snašao prvi.

— Pucajte! — zaurlao je. — Pucajte!

Jedan od petorice nije imao nerava za takvo nešto; puška mu je ispala iz ukočenih prstiju i on se bezglavo nadao u beg, urlajući iz sveg glasa. Kortni je takođe ustuknuo korak nazad, tražeći zaklon iza širokih pleća preostale trojice revolveraša. Oni su već dizali cevi svog oružja prema ponosno uspravljenoj prilici u crnom, dizali ih brzim pokretima dobrih strelaca kojima nije potrebno mnogo vremena da ispale čitav šaržer iz svojih revolvera.

Ali nijedan od njih nije dospao da to učini, jer je sečivo katana, tog strašnog samurajskog mača od plemenitog čelika, čija je tajna zaboravljena u srednjovekovnom Japanu, ponovo izletela iz svojih korica, uz karakteristični zvižduk. Tri kratka zamaha, brža od ujeda zmije, tri

krika... Revolveraši su stajali razoružani, tek tada shvativši da su njihovi revolveri sada pred njihovim nogama... i da su oko njih još uvek obavijeni prsti njihovih odsečenih šaka!

— Hajde, Kortni! — začu se potmul glas ispod crne kapuljače. — Sada si ti na redu!

Kortni proguta pljuvačku, dižući lagano ruke uvis, dok su ga noge, korak po korak, nosile dalje od te užasne pojave. Odmahnio je glavom, nervozno trzajući tankim usnama.

— N-n-ne! — promuca. — Nemoj me ubiti... nisam ni naružan... ja... Do ušiju mu dopre zvuk koji je značio nadu, urlik policijskih sirena koje su dolazile auto-putem. Ako bi uspeo da stvori dovoljno rastojanja između sebe i tog ubice u crnom, možda...

Okrenuo se i potrčao u trenutku kada su trojica osakaćenih, savladavši svoj strah pokušali nemoguće: da zaustave nindu boreći se samo po jednom rukom.

Smrt je bila milosrdna prema njima, jer se ninda žurilo. Kortni je odmicao sve dalje, ali tih trideset, četrdeset, pedeset stopa nije bilo dovoljno za nindu. Obo rivši kratkim zamahom mača i poslednjeg od one trojice, on vrati katanu u korice. Prsti desne ruke ispod pojasa napipaše poznati oblik: šuriken.

Sečivo oštrije od briača nepogrešivo se zari Kortniju u tetive pod kolenom, već napete od trčanja, i on uz užasan krik pade na tle u oblaku prašine.

Okrenuo se, vukući nogu, shvatio je da smrt stiže za njim. Jecajući od straha, on drhtavom rukom napipa glomaznu dršku pištolja pod sakoom, prikupljajući svu snagu za svoj poslednji napad.

Ninda zastade korak pred njim, procenjujući koliko mu vremena ostaje pre nego što se policijska kola uz urlanje sirena zaustave u njegovoj blizini. Minut, možda malo više... dovoljno.

— Hajde — reče. — Pucaj, Kortni. Sad imaš priliku.

Ovaj ga je posmatrao s nevericom. Šta to treba da znači?

— Pucaj! — ponovi ninda. — Policija stiže... imaćeš vremena da smisliš ubedljivu priču, zar ne?

U očima punim straha lagano se radalo drugo osećanje: nada. Zverski iskeživši zube, Kortni pritisnu obarač.

Signal koji je usledio neposredno pre tog trenutka bio je potpuno čitljiv za nindu. Mali, jedva приметni pokret u stranu, bio je dovoljan da se ukloni sa putanje metka.

— Još jednom! — reče. — Promašio si, Kortni.

Revolver se trzao u ukočenoj Kortnijevoj ruci, bljujući metak za metkom, sve dok igla nije škljocnula u praznoj komori. Njemu se činilo da se crna figura, sada zaklonjena oblakom dima, nije ni pomerila sa mesta, da je nije mogao promašiti, ali...

— Ne vredi, Kortni — reče ninda — ti mene ne možeš ubiti... ali ja tebe mogu!

Srebrna oštrica još jednom se podiže i spusti u dugom luku. Ninda se naže da obriše sečivo o Kortniju odeću, gledajući u lice izobličeno maskom smrti. Veštini pokretom iščupao je šuriken iz rane pod kolenom i obrisanog ga vratio na mesto, a onda hitrim korakom prišao kolima koja su stajala nekoliko stopa dalje.

U trenutku kada su prva policijska kola stigla do krvavog Kortnijevo leša, ninda je zamicao za krivinu sporednog puta kojim je nešto ranije umakao i Kobler. Umornim pokretom strgao je kapuljaču s lica, ne želeći da privuče pažnju nekog radoznalca koji bi ga mogao primetiti.

Lice pod maskom bilo je još uvek tvrdo i odlučno, ali bez ikakvog traga od sve one krvi koju je ostavio za sobom.

Lice Leslija Eldridža...

*
* *

— Les...

Otvorio je oči u trenutku kada je devojkа nežno prošaputala njegovo ime, gotovo kao da je u dubokom snu osetio njenu želju da se probudi, što je i moglo da bude tačno: čak i Sumiko, devojkа japanskog porekla, još uvek nije poznavala sve tajanstvene mogućnosti ninde s kojim je živela već mnogo godina.

— Sumiko — šapnuo je on, privlačeći njeno vitko telo uz sebe. — Kako si topla...

— A ti si tako dugo spavao da sam se uplašila! — osmehnu se ona. — Vreme je da ustane-mo, Pit samo što nije stigao...

— Bio sam umoran! — reče on jednostavno.

— Ne bih to rekla po onome što smo noćas sve izveli! — Šaputala je tiho, usana priljubljenih uz njegove grudi.

— Znaš da za tebe nikada nisam umoran, devojčice...

— Ne! — ona se sa osmehom otrže od njega. — Rekla sam ti, Pit samo što nije došao!

— U redu, u redu! — pogladio je po kosi i nestao u pravcu kupatila malog hotelskog apartmana u predgrađu. Sumiko je pohitala da se obuče i uredi postelju, tiho pevušeći. Još jedna velika borba je okončana i Leslie će, bar na nekoliko dana, ponovo biti samo njen...

Neko zakuca na vrata.

— Halo, spavalice! — čuo se gromki glas Tabasko Pita. — Ustajte, skoro će podne, a ja sam gladan!

Sumiko mu otvori vrata i mladić ulete kao vihor, sručivši na sto u prolazu čitavu gomilu novina.

— Zdravo, Sumiko! Gde je Les? U kupatilu svakako, čujem vodu... Treba da pogledaš naslove, boga ti. Čista poezija: »Drugi pokolj kod »Vundid Nija«, »Osamnaest mrtvih, jedan upola, dvojica pojma nemaju«, »Policija kao i uvek — kasno!« i još

petnaestak raznih naslova. Novinari nisu uspeali ništa da doznaju, a što se manje zna, utoliko su krupniji naslovi. Bilo kako bilo, Ouklend će o ovome pričati još najmanje mesec dana, časna reč!

— Zašto galamiš? — Leslie je dolazio iz kupatila sa osmehom na licu. — Žao ti je što ti nisam dopustio da učestvuješ, zar ne?

— Najvažnije je da je to sve sada gotovo! — umeša se Sumiko, dok je Leslie brzim pogledom preletao preko naslova u novinama. — Sada se možeš odmoriti, zar ne?

Dva mladića izmeniše poglede, nakratko, ali to nije moglo da promakne Sumiko.

— U redu, vas dvojica — re-re oštro. — Šta imate još da mi kažete?

Pit uzdahnu, gledajući u Leslieja, ali se ovaj pravio da je zadubljen u proučavanje ogromne fotografije koja je na polovini strane prikazivala unutrašnjost lokala Lua Ejkena.

— Nije još sve gotovo — progundao Pit.

— Šta?

— Kažem da sve nije još gotovo, do đavola!

— Les?

On podiže glavu, nastojeći da je umiri osmehom.

— Da, Pit je u pravu, devojčice. Nije još gotovo...

— Misliš na starijeg Emerija? Želiš i njega da kazniš?

Leslie odmahnu glavom:

— Još sinoć smo čuli da se predao policiji i ispričao sve... kakva mu gora kazna treba od saznanja da će živeti još nekoliko godina osuđen od svih kao ubica rođenog sina? Ne, Sumiko, nije Emeri u pitanju, već neko drugi. Tvoj zemljak po imenu Osegai...

— Osegai? Čudno ime... ali, otkuda on iznenada u ovoj stvari?

— Vidiš — počeo zamišljeno Leslie — on se iznenada pojavio u lokalu sa Dilenijem, onim poznatim novinarom, nekoliko trenutaka pred početak obračuna. U tom času mislio sam da se to dogodilo slučajno, ali sam kasnije zaključio da njegova pojava ima neke veze sa mnom. Ona je borba počela i ja sam se presvukao u kostim ninde, koji sam, srećom, još ranije sakrio u toaletu »Vundid Nija«. Nekoliko puta sam stigao da pogledam prema njemu i odmah shvatio da mi od njega pretila opasnost. Još uvek ne znam kakva, jer sve vreme nije pokušao ništa, iako je za to imao nekoliko prilika.

— Taj Dileni — umeša se Pit — svi kažu da je odličan novinar. Ja, međutim, u jutrošnjim novinama nisam našao nijedno slovo od njega. Čudno za dobrog novinara koji je bio i jedan od dvojice očevidaca događaja, zar ne?

— Zaista? — trže se Leslie, prelistavajući novine. — Tačno, u listovima koji obično objavljuju njegove napise nema ničega.

Hmmm... to nešto govori, zar ne?

— Da. Ili nije hteo ništa da napiše, a ne vidim zbog čega ne bi hteo, ili...

— Ili nije bio u mogućnosti da to učini! — klimnu Leslie glavom. — A to može značiti samo jedno: neko ga je sprečio da piše. Kako bismo mogli da ga potražimo, Pite?

Plavokosi div se malo zamislilo:

— Potražiti ga, to nije problem; problem je pronaći ga. Da vidimo... poznajem momka koji je Dileniju u svoje vreme učinio nekoliko usluga, a mislim da još uvek radi za njega. Donald Snajder, sećaš ga se, Les? Omanji, crn, vrlo brzo govori, jednom smo se sreli s njim u »Alhambri«...

— Sećam se — klimnu Leslie glavom. — Pokušaj da doznaš od njega gde bi mogao da bude Dileni, a naročito o čemu je u poslednje vreme prikupljao materijal. To bi nas možda moglo uputiti na neki trag... Hajde, nadam se da ćeš to završiti dok Sumiko i ja doručujemo...

— A ja? Do đavola, ništa još nisam stavio u usta! — pobuni se Pit.

Leslie kritički odmeri njegovu figuru u uskim farmerkama i majici koja je bukvalno pucala na širokim plećima.

— Tebi neće škoditi ako jednom preskočiš dručak — reče sa osmehom. — Imam utisak da si počeo da piješ previše piva, a?

— Les... šta se dogodilo sa nišim poznanikom, Koblerom? — upita Sumiko nekoliko trenutaka kasnije dok su jeli, osluškujući bučni telefonski razgovor Tabasko Pita.

— Izvukao se, to sam dospeo da vidim. Dobar je... srediо je dvojicu bacajući noževe, iako mu je rame ranjeno.

— Meni on čudno izgleda — tiho reče devojka. — Brzo menja raspoloženje, ponekad je grub i okrutan, ponekad opet kao... malo dete. Je li on bolestan, Les?

— Jeste.

— »Narandžasti agens«?

— Da. I on je nekoliko puta bio izložen tom prokletom sredstvu. Bojim se da već ima rak jetre...

— Les! Zašto ne pokuša da ode lekarima... da se leči?

Lesli je nekoliko trenutaka ćutao.

— Ja mislim da on to ne želi, Sumiko. Znaš takve tipove: od malih nogu navikli da se bore potpuno sami, da budu jači i okrutniji od svih oko sebe. Kobler ne bi mogao ni da zamisli da svoju sudbinu preda u ruke lekarima koji bi čeprkali po njegovom telu. Tako on gleda na to; više voli da umre kao zver, u nekom uglu... Međutim...

— Međutim?

— Nisam to hteo da ti kažem, ali, kad već hoćeš... Vidiš, ljuđi kao Kobler u stanju su da se strašno svete...

— Kome?

— Svima. Kobler bi, recimo, bio u stanju da načini neki uža-

sni zločin, da kazni ovo društvo zbog toga što ga je poslalo u Vijetnam otrovalo »narandžastim agensom« i osudilo na sigurnu smrt. Je li tako, Pite?

Ovaj se u međuvremenu vratio za sto, na vreme da čuje kraj njegovog razgovora.

— Takav je i moj utisak o njemu — klimnu glavom. — Tip koji neće birti sredstva da se osveti na strašan način...

Sumiko se strese.

— Da li će ikada doći kraj ovome? — prošaputa.

— Hoće, devojčice! — nežno reče Lesli. — Kada na svetu ne bude više ljudi koji ne biraju sredstva da dođu do cilja... i ljudi kakav sam ja. Pite, šta si doznao?

— Ne mnogo, ali bi moglo da bude zanimljivo. Pre svega, Snajder pojma nema gde bi Dileni mogao biti i mislim da govori istinu. Međutim, znaš na čemu je on sam poslednjih mesec i po dana radio?

— Na čemu?

— Skupljao je materijal o — nindama!

Sumiko tiho uskliknu, ali Lesli nijednim pokretom ne pokazao iznenađenje. Mirno je klimnuo glavom.

— Tako sam nešto i prepostavljao — reče ustajući od stola. — On i Osegai... a verovatno tu ima još neko. Moram da razmislim...

Pit i Sumiko se zagledaše, ali je to bio prizor na koji su već navikli. Oslobođivši telo suviše odeće, Lesli Eldridž, ninda, spu-

sti se na pod u tradicionalnom položaju za meditaciju. Njih dvojice bili su veoma tihi, iako zapravo za to nije bilo potrebe; u svom transu ninda nije primao nikakve spoljne stimulanse, ostavljajući svom »šestom čulu«, onome što je nazivao haragei, da za to vreme bdi nad njegovom sigurnošću, spremno da ga upozori i na najmanji znak opasnosti.

Ispravio se puna dva sata kasnije i duboko udahnuo vazduh. Udovi su mu ponovili niz dobro poznatih pokreta kojima im je veoma brzo vratio uobičajenu gipkost. Podigao je pogled i osmehnuo se svojim prijateljima.

— Dakle? — radoznalo upita Tabasko Pit.

— Biće posla i za tebe, Pite, ne brini! — Leslie je žurno prelistavao novine na stolu. — Aha, ovo sam tražio... »Poznati novinar Natan Dileni i njegov gost iz Japana, mister Maruo Osegai, koji je u San Francisko doputovao na kongres istoričara po svećen srednjovekovnom Japanu, slučajno su se našli u lokalu kada je napad izvršen. Na žalost, nijedan od njih nije mogao policiji pomoći u istraži, jer su se, što im se ne može zameriti, na vreme sklonili u jedan ugao odakle nisu izašli sve dok policija nije stigla na mesto događaja«. Pite, ti ćeš doznati u kojem hotelu je Osegai odseo i pokušati da otkriješ s kim se sastajao i, naravno, gde bi sada mogao da bude. Nikako ne mogu da se otmem utisku da su on i Di-

leni još uvek zajedno, sa nametom koja se meni nimalo ne dopada...

— Kakvom? — trže se Sumiko. — Do tog zaključka si došao razmišljanjem, zar ne?

— Da. Oni žele nindu, iako iz različitih razloga. Dilenijevi motivi su mi jasni, on hoće članak o nindama, ali Osegai...

— Osegai želi tvoju smrt?

— Tako je, Sumiko. Ali se ne boj plašiti... on sam nikada ne bi uspeo da me ubije.

— A šta ako nije sam?

— I tu sam mogućnost razmotrio u svojoj meditaciji! — osmehnu se Leslie. — Ako uopšte ima pomoćnike, onda su to verovatno Japanci. A nijedan Japanac neće se usuditi da stane pred čoveka za koga sigurno zna da je ninda. Osegai je u lokalu video sasvim dovoljno; paziće veoma dobro da mi ne stane na put.

Sumiko se nasmeja.

— Les, mene nećeš uspeti da prevariš! Koliko si mi puta samo ponovio da je potcenjivanje protivnika najteža greška koju borac može da načini. A, evo, ti upravo pokušavaš da me ubediš kako to radiš. Ne verujem ti, Les...

— U redu — osmehnu se Leslie — nije mi uspelo, zaista. Međutim, nema razloga da se plašiš... Hajde, obuci se, ti i ja idemo u jednu posetu dok Pit juri Osegaija.

— Znam gde ćeš me odvesti... kod Koblera...

— Tačno. Idemo da potražimo Koblera...

*
* *

Dvadeset sati i mnogo viskija kasnije, Nat Dileni je još uvek bio u nekoj vrsti šoka. Ne zbog krvoprolića kojem je prisustvovao; takve stvari naučio je da podnosi još kao reporter — početnik, kada su ga slali na mesta velikih saobraćajnih nesreća ili odvratnih, krvavih ubistava negde u nekom prljavom predgrađu.

Nat Dileni bio je u šoku zbog toga što je sreo biće, nije se usuđivao da upotrebi reč »čovjek«, biće koje je svojim moćima toliko prevazilazio obične ljudske mogućnosti da je morao da oseti strah pred njim, bez obzira koliko je psihički bio pripremljen za susret sa nindom. Drukčije je, ipak, kada se nešto čita u knjizi koja opisuje zbivanja u mračnom japanskom srednjem veku, kada se čitaju dokumenta iz već davnog drugog svetskog rata... nešto sasvim drugo je kada to čudesno biće gledaš sopstvenim očima, u akciji, iz časa u čas stičući utisak da je ono mnogo, mnogo nadmoćnije od tebe...

Taj šok je, međutim, imao i svojih dobrih strana, jer su policajci odmah shvatili da u takvom stanju ni od njega ni od Osegaija ne mogu očekivati niš-

ta konkretnije. Otpustili su ih, uz upozorenje da moraju ostati na adresama koje su naveli, ali im to nije padalo na pamet. Ipak, Nat Dileni, a Osegai pogotovu, nisu bili u takvom šoku da u gomili radoznalaca, koja se na zvuk policijskih i vatrogasnih sirena stvorila oko zapaljenog lokala, ne bi mogli raspoznati neka poznata lica. Japanska lica...

Istina, sećao se sada Dileni, Osegai je u tom času bio svakako pribraniji od njega, toliko pribran da zatraži policijsku pratnju do hotela. Da, policajci su ih doveli pred hotel u kojem je Osegai odseo, ali njih dvojica nisu u njemu ostali ni tri minuta; tek koliko je bilo potrebno da kroz hol i restoran prođu na suprotnu stranu, izbiju ponovo na ulicu i promene nekoliko taksijsa pre nego što su se skrasili u hotelu gde ih niko svakako neće tražiti. Bio je to jeftini mali pansion na Telegraf Hillu, koji je svoje poslednje veliko uzbuđenje doživeo verovatno u doba prohibicije.

— Previše pijete, miser Dileni! — primeti Osegai svojim kultivisanim glasom, u kojem se ipak osećalo neodobravanje. Zaista, od trenutka kada su se njih dvojica probudili, i posle lakog doručka, reporter je slistio gotovo punu flašu viskija.

— Jedini način da prebrodim šok — odgovori Dileni, malo odobljalim jezikom. Mozak mu je, međutim, bio potpuno bistar i on

je postepeno sređivao svoje utiske, lagano i metodično smišljajući plan koji bi sve ovo još uvijek mogao pretvoriti u trijumf za Natana Dilenija.

Divio se Osegaiju koji je mirno sedeo na svom mestu, sa novinama u rukama, kao da se nalazi na letovanju. U redu, od njega je mogao doznati još mnogo toga o nindama, ali je osećao da to više nije ono glavno. Profesorovi podaci trebalo je da budu nužna dopuna članka, ne, čitave serije članaka, objašnjenja koja će neobrazovanom čitaocu pomoći da shvati istorijske uslove pojave i delovanja nindī. Ali je glavna ličnost morao biti onaj tajanstveni čovek koga je nekoliko napetih minuta posmatrao u akciji.

— Osegai — reče on — taj ninda juče... nije bio Japanac!

Profesor klimnu glavom.

— Zar vam je to uopšte padalo na pamet? — upita nastojeći da prikrije iznenađenje.

— Naravno, do đavola! Bio sam ubeđen da nijedan stranac ne može da postane ninda! Ne zamerite, ali ksenofobija je u Japanu gotovo zvanična religija!

— Vidiš nije! — blago se osmehnu Osegai. — Prosećan Japanac više ne mrzi strance, iako ih i ne razume mnogo više od prethodnih generacija. Međutim, još uvek je jaka i veoma uticajna struja tradicionalista koja bi najradije ponovo prekinula sve kontakte sa svetom. Naš mladi prijatelj Niobuši jedan je od pr-

edstavnika te struje, ljudi koji tvrde da Japan sve svoje tajne, uključujući i tajnu nindī, mora sačuvati za sebe.

— Niobuši! To je onaj tip koji me je oteo i ispitivao? Čekajte, meni je rekao da želi da likvidira nindū!

— Tačno. Za njegove pojmove taj ninda je otpadnik od japanske kulture i predstavlja opasnost samim svojim primerom. Međutim, uveren sam da Niobuši ne zna da je ovaj ninda Zapadnjak, najverovatnije Amerikanac, inače bi njegova reakcija bila još burnija... i mnogo neopreznija: u svom preziru prema svemu što nije japansko, biće sklon da potceniti tog nindū, što bi se po njega moglo loše završiti. Uostalom, podcenio je i vas, mister Dileni, zar ne? Inače vam svakako ne bi uspeo da se oslobodite...

— To je tačno — klimnu Dileni glavom. — Još jedna stvar mi nikako nije jasna... kako je taj čovek postao ninda?

— Pravo objašnjenje ne znam, ali mislim da to nije teško zaključiti. Na neki način, nije bitno kako, on se približio jednom od senseija i stekao njegovu naklonost. Neki dobar sensei svakako, jer inače ne bi u tom čoveku osetio skriveni potencijal za nindū i ponudio mu obuku. Prirodno, napustio je Japan kada je obuka bila završena i vratio se u Ameriku, koristeći svoje znanje dosta oprezno...

— Opresno? — podiže Dileni obrve. — Do đavola, pa ja sam mu ušao u trag!

— Ne, mister Dileni — ljubazno se osmehnu Osegai — vi niste bili na njegovom tragu, već samo na tragu njegovih žrtava. O njemu niste doznali ništa — sem da ume da ubija brzo i lako... I tamo, u onom napadnutom lokalnu, našli ste se potpuno slučajno, zar ne?

— To je tačno — progunda reporter. — Ni sada, nekoliko meseci otkako je ta tema počela da me privlači, ne znam mnogo više o tom čoveku, iako sam ga u međuvremenu čak i video!

— Imate njegov opis, a to je mnogo više nego samo dan ranije, zar ne?

— Opis? Mislite da... do đavola, u pravu ste! Kakav sam magarac bio!

— Tačno, mister Dileni. Visoki, crnokosi mladić koji je prvi upozorio na opasnost. Zar je moguće da vam je promaklo kako je fantastično brzo reagovao u času kada je ispaljena raketa? Sećate li se šta se potom dogodilo s njim?

— Čekajte... pa da, nekud se izgubio... više ga nismo videli, zar ne?

— Nismo, ali se zato pojavio neko drugi. — ninda. Odakle? Sa istog mesta na kojem je nestao naš prijatelj Eldridž.

— Eldridž? Prokletstvo, otkuda sad i njegovo ime?

Osegai se blago osmehivao:

— Bojim se da ste suviše bili pod utiskom obračuna, mister Dileni. Sećate se, Ejken je pitao za Eldridža, čoveka koji se onako vešto poslužio noževima da bi

umakao. Svi ostali bili su već mrtvi, prema tome njegovo ime je svakako Eldridž!

— Bravo! — oduševljeno uskliknu Dileni. — Pa vi ste pravi Šerlok Holms, mister Osegai! Mada ne verujem da će nam to ime mnogo pomoći; čovek koga tražimo suviše je oprezan da bismo ga mogli naći u policijskoj kartoteci.

— Tako je. Moraćemo da krenemo drugim putem, iako i taj put na sebi ima samo jedan putokaz...

Dileni umorno protrlja slepoočnice.

— Cenim japanski način izražavanja, mister Osegai, ali vas ipak molim da budete malo jasniji... Kakav put? I kakav putokaz, do đavola?

— Lu Ejken. On bolje od nas dvojice poznaje tog Eldridža. Možda će moći da nam pomogne...

Reporter klimnu glavom.

— Da, ostaje nam još samo to da pokušamo — on priđe telefonu, ali zastade sa rukom na slušalici. — Mister Osegai... mogu li da pitam koji su vaši razlozi zbog kojih sledite nindu?

Svetlo je padalo na staklo naočara, tako da Dileni nije mogao da vidi profesorove oči, ali je obično nepokretno lice sada pokazivalo jedva primetan grč.

— U redu — umorno reče Osegai posle dužeg ćutanja — reći ću vam... želim od njega da doznam ko mu je bio sensei, učitelj...

— Zašto?

— Zato što pretpostavljam da je on jedan od preživelih ninda sa Sajpana. Bilo ih je vrlo malo pred kraj rata i mislim da su svi bili angažovani na Sajpanu. Da, vodio ih je moj otac, takođe ninda i sensei u školi »Čas pre izlaska sunca«.

— Želite da doznate šta se dogodilo sa vašim ocem? — tiho upita Dileni.

— Želim da doznam gde se nalazi njegov grob. Nazovite to dugom sina koji... koji nije mogao da krene očevim putem. Otac je želeo da i ja postanem ninda, čak je započeo da radi sa mnom, ali...

— Ne morate mi reći ako ne želite. Mislim... to je potpuno privatna stvar, zar ne?

— Jeste, ali ću vam ipak reći... nisam mogao da postanem ninda, mister Dileni. Nikada nisam mogao da podnesem nasilje i hladnokrvno prolijem krv. Otac me je prezreo, ali ja nisam prestao da ga volim i poštujem...

Dileni proguta pljuvačku, zbuñeno se zagledavši u slušalicu, kao da se pita šta će mu ona u ruci. Drhtavom rukom okrenuo je broj Ejkenovog stana, saslušao glas sa druge strane i onda lagano spustio slušalicu.

— Samo snimljena poruka — objasnio je. — Ejken je u bolnici za veterane, jedan njegov prijatelj, Bob Voker je umro...

— Bolnica za veterane u Ouklendu?

— Da. Mislite da pođemo tamo? Da nije suviše opasno?

— Poći ćemo — odlučno reče Osegai. — Moram vas podučiti u taktici progonjenog, mister Dileni: što se manje zadržava na istom mestu; utoliko bolje po njega, jer će tako gonioci imati i manje vremena da mu uđu u trag. Uostalom, mislim da nemamo više čega da se plašimo... Niobuši ne želi nas dvojicu, već nindu. Ako nas i prati, biće to samo u nadi da ćemo ga konačno dovesti do ninde...

Bolnica za veterane u Ouklendu bila je duga, niska zgrada, okružena zapuštenim parkom. Lu Ejkena, srećom, nije bilo teško naći: on i oniži, vitak čovek u elegantnom odelu nešto su vatreno razgovarali u velikom holu. Ejken podiže pogled kad primeti Dilenija i Osegaija.

— Nat! — uskliknu. — Baš kao poručen! Da te upoznam, Majk Orban, moj advokat i drug sa fakulteta...

Dileni je iznenađeno posmatrao Ejkena. Ni traga od onog potpuno slomljenog čoveka od juče, i pored udaraca koji su stizali jedan za drugim. Kipteo je od energije, a oči su mu borbeno svetlucale.

— O čemu se radi? — osmehnu se Dileni. — Čuo sam da ti je jedan prijatelj... mislim...

— Da. Jadni Bob Voker je umro, Nate, ali je to za njega samo oslobođenje, užasno se mućio. Međutim, ti bi meni i Majku mogao pomoći da optužimo ljude koji su krivi za njegovu smrt, kao i smrt mnogih dru-

gih... Posredno, čak i za onu klanicu juče u »Vundid Niju«... Odlučili smo da čitavu stvar iznesemo u javnost. Ono što se dogodilo bila je kap koja je prepunila čašu!

— Pusti da pogodim — osmehnu se Dileni. — »Narandžasti agens«, zar ne?

— Do đavola, pa ti si čarobnjak! — oduševi se Ejken. — Upravo tako! Stvar je opasna, da znaš... tipovi koji su juče napali hteli su da nas kazne zato što smo čačkali oko te stvari.

— Toga se ne plašim — sleže Dileni ramenima. — Mister Orban, kod vas se svakako nalaze svi skupljeni podaci? Za dan ili dva ću vas posetiti u kancelariji, učiniću sve što budem mogao. Sada, međutim, pokušavam da nađem čoveka koji je juče bio u lokal, čini mi se da se zove Eldridž...

Preko Ejkenovog lica prelete senka.

— Prokleta kukavica... izgubio se čim je postalo tvrdo! Ne znam gde da ga nađem, boga mu, i sreća njegova što je tako!

— Aha — Dileni klimnu glavom, prihvatajući posetnicu koju mu je Orban ćutke pružio. — Pa, u redu... hvala, Lu. Videćemo se uskoro, nadam se.

— Trenutak — umeša se iznenada Osegai. — Da li znate gde bih mogao naći Koblera, drugog koji je uspeo da se izvuče. Možda on zna nešto više o Eldridžu?

— Moguće — složi se Ejken. — Eldridž ga je i doveo kod mene... hmm s njim sam malo razgovarao, ali je pomenio da stanuje u lučkom delu grada, kod devojkice po imenu Mardži...

— To ne govori mnogo — osmehnu se Dileni. — Devojaka po imenu Mardži ima bar pet hiljada u San Francisku.

— Kobler mi je ovu dosta detaljno opisao! — osmehnu se Ejken. — Imam utisak da mu se jako dopada, i pored svog zanata. Niska je, izvanredno građena, sa dugom crnom kosom. Ima meksikanske krvi, i to se na njoj odmah vidi. Možda i neće biti suviše teško da je pronađete...

— Hvala, Lu — klimnu Dileni glavom. — Idemo, mister Osegai...

Mali Japanac ga zadrža rukom u času kada je ulazio u kola.

— Trenutak...

— Šta se dogodilo? — trže se Dileni.

— Našli su nas... tamo preko na trenutak sam video poznato lice. Jedan od Niobušijevih ljudi...

Dileni je nekoliko trenutaka napeto razmišljao, a onda se osmehnu.

— Pokušaćemo da ih se otresemo, dosta dobro poznajem lučki deo. U redu?

— U redu, mada nije opasno i ako ne uspemo, mister Dileni.

Sada sam potpuno uveren da oni ne žele nas, već nindū...

*
* *

— To mora da je ova zgrada — zamišljeno reče Dileni, zaustavljajući kola. — Da, veranda duž čitavog prvog sprata.

— Vidite da ipak nije bilo teško naći tu devojkicu — osmehnu se Osegai. — Takve dame obično svi poznaju u kraju gde žive. I u Japanu je slično.

Dileni se napeto osvrtao oko sebe:

— Da li smo uspeli da se otresemo pratilaca?

— Ne vidim ih, ali to ne mora ništa da znači...

— Tačno. Idemo li gore?

Osegai naglo uvuče vazduh kroz stisnute zube, trzajući se čitavim telom.

— Nije potrebno — reče — on je tu... dolazi...

— Šta? — Dileni se zbunjeno obazre oko sebe. — Ja ne vidim ništa...

— Ja ga osećam — reče Osegai. — To se zove haragei... bojim se da nećete shvatiti o čemu govorim, ali sasvim izvesno znam da je on u blizini...

— Šesto čulo? — tiho reče Dileni. — I meni se to ponekad događalo. Gde bi mogao da bude?

— Gore... ali će svakog trenutka stići...

Jedna vrata sa verande zaista se naglo otvoriše i na njima se pojavi poznata visoka prilika mladića koga su dan ranije prvi put videli u »Vundid Niju«. Ne, greške nije moglo biti, ti precizni pokreti, brzina kojom je bukvalno sleteo niz stepenice, oštar pogled uperen u njih.

— Eldridž! — Dileni se ispreči na putu. — Mogu li da govorim s tobom?

Ninda na trenutak zastade, ali mu je pogled bio uperen u Osegaija.

— Drugi put — reče tiho — žuri mi se... jako mi se žuri!

— Nešto se dogodilo?

— Da. Kobler je poludeo... gotovo je ubio Mardži. Otišao je pre jednog sata s namerom da dignu u vazduh upravnu zgradu koncerna ECP...

— Šta?!

— Upravo tako. Mardži je uspela da mi toliko kaže pre nego što je izgubila svest. Prema tome, nemam vremena za razgovor s vama...

Jednim skokom prešao je put do kola parkiranih u blizini i gume su zaškripale od naglog starta. Dileni i Osegai se zгледаше.

Jedna kola nasred ulice napravise oštar zaokret, izazivajući škripu kočnica i psovke vozača.

Neko je krenuo u poteru za Eldridžom.

— To je Niobuši! — uzviknu Dileni. — Idemo za njima!

Nat Dileni bio je odličan vozač, ali njegovi refleksi već dugo nisu bili refleksi dvadesetogodišnjaka, da ne pominjemo urođeno ustručavanje da projuri kroz crveno svetlo. Vozači pred njim očigledno nisu poštovali takva ograničenja: tako se i dogodilo da su oboja kola nestala iz vida mnogo pre nego što su prešli polovinu puta do upravne zgrade koncerna.

Dileni besno zaškriguta zubima.

— Prokletstvo, umaći će nam!

Osegai se filozofski smeškao:

— Znamo gde ćemo ga naći, zar ne?

— Da, ali da li ćemo uspeti da mu pridemo?

— Ne uzbuđujte se, mister Dileni... nećemo uspeti da mu pridemo u svakom slučaju sve dok to sam ne bude želeo. Potpuno je svejedno koliko smo mu blizu... ili daleko...

Lesli Eldridž je odmah primećivao kola koja su ga sledila, ali sada nije imao vremena čak ni za razmišljanje o tome ko su ti novi, nepoznati protivnici. Oni su mogli da čekaju, Kobler, lud od bolova i željan osvete, nije. Misli su mu bile obuzete analiziranjem onoga što je zapazio prilikom jedne posete upravnoj zgradi EPC; veoma brzo je do-

šao do zaključka da Kobler svakako namerava da upotrebi eksploziv koji su tu čuvali Kortnjev ljudi, a njihovo skrovište moglo se nalaziti samo na je dnom mestu: u nekom od podzemnih nivoa ogromne zgrade, sada potpuno ispunjene ljudima koji su mirno radili na svojim mestima, ne sanjajući o strašnoj smrti koja im se sprema.

Kobler je, dakle, bio u podzemlju. S njegovom veštinom i brzinom neće mu biti teško da prođe kroz jedan od dva ulaza: liftom ili kroz podzemnu garažu. Lift je bilo lako blokirati, što je značilo da će njegova pažnja biti usmerena na prolaz iz garaže.

Ali, pre svega drugog morao je alarmirati službenike koncerna i nastojati da se zgrada što pre evakuše. Vatrogasci su za takvo nešto najpogodniji, ali je to značilo još nešto: izgubiće nekoliko dragocenih trenutaka dok telefonom objasni šta se događa. Kobler će se ušunjati u zgradu i čutati: njegov cilj je što više krvi, ne novac koji bi mogao izvući ucenom za taoce zadržane u zgradi.

Sišavši sa ulice, Leslijeva kola u elegantnom luku skretoše prema ulazu u podzemnu garažu, jedan nivo niže. Rampa na ulazu bila je podignuta, ali je zato dugi niz neonskih svetiljki pod golom betonskom tavanicom bio ugašen. U garaži je vladao mr-

kli mrak, tek načet farovima Leslievih kola i on ih ugasi. Njemu je svetlo svakako bilo manje potrebno nego Kobleru.

Telo čuvara garaže ležalo je preko praga njegove kućice na ulazu. Kobler je dakle tuda prošao. Prekoračivši telo, Leslie privuče sebi telefonski aparat i prinese slušalicu uhu. Nikakvog zvuka; njegov pogled otkri da je kabl presečen, što se i moglo očekivati.

Na prstima, misleći kako je šteta što uz sebe nema kompletnu opremu ninđe, Leslie pohita između mračnih vozila, oslanjajući se na haragci da ga upozori na eventualnu opasnost, iako je ovde nije očekivao. Kobler se već nalazio iza teških čeličnih vrata u dnu garaže, građenih tako da spreče i najambicioznije provalnike. Leslie prstima opipa hladni čelik, kao da procenjuje njegovu debljinu. Bilo je načina da ih otvori: pod njegovim opasčem nalazilo se nekoliko kuglica ogromne razorne moći, ali...

Kobler je imao dovoljno vremena da pripremi uređaj koji će njega i čitavu ogromnu zgradu u deliću sekunde dići u vazduh. Eksplozija na vratima će ga upozoriti na opasnost i on će zatvoriti električno kolo pokretom ruke za koji nije bilo potrebno više od stotog dela sekunde... ne, vrata nisu dolazila u obzir.

Dugim, nečujnim koracima, Leslie polete uz stepenice koje su

vodile jedan nivo više, u prizemlje, u trenutku kada na ulazu u garažu zasvetleše farovi kola koja su ga sledila. Nije bilo vremena da osmotri ko mu je za petama: Kobler se svakog trenutka mogao odlučiti na strašnu osvetu.

— Hej!

Čovek u uniformi čuvara, sa revolverom o pojasu, koji se isprečio pred Lesliejem nije ni shvatio šta ga je pogodilo. Oborivši ga kratkim, brutalnim udarcem, Leslie na trenutak zastade pred grupicom zapanjenih ljudi koji su buljili u njega, okupljeni pred liftom.

— Zgrada je minirana! — reče Leslie oštro. — Najbolje je da odmah izađete... i neka neko pozove vatrogasce, treba evakuisati sve koji se nalaze pod krovom! Brzo!

Ljudi se rasprštaše pred njim kao miševi, bezglavo jureći prema izlazu. Leslie pogleda u indikator nad vratima lifta: bilo je onako kako je i očekivao, obe kabine nalazile su se na nivou označenom sa minus jedan. Kobler je ipak rezonovao šablonski: spustio je obe kabine u suteran i ostavio otvorena vrata, misleći da je time efikasno presekao pristup svim goniocima.

Stisnuvši zube, Leslie jednim pokretom raskide bravu koja je držala zatvorenim vrata bližeg lifta. Da, tavanica kabine nalazila se desetak stopa pod njim, neće biti nimalo teško doći do

nje. Lako, kao mačka, on skoči i bešumno se dočeka na noge.

Tavanica je bila izgrađena od tankog lima i on bez oklevanja zari u nju oštricu kratkog noža koji mu se stvori u ruci. Nož je rezao lako, ali se njemu nije žurilo; bilo je veoma važno da do Koblera ne dopre nikakav šum.

Otvor nepravilnog oblika bio je dovoljan da mu prođu rame na i on bez oklevanja skoči naniže, sa nožem u ruci. Još jednom bez ikakvog šuma...

Malo pognut, on se kroz otvorena vrata lifta zagleda u prizor pred sobom. Kobler je sedeo licem prema njemu. Desna ruka blago je milovala minijturni uređaj postavljen na stolu. Dva neuredno razmotana kabl vodila su do gomile sanduka naslaganih u uglu; jedan od sanduka bio je otvoren, kablovi su nestajali u njemu.

Drugom, osakaćenom rukom, Kobler je oprezno prinosio usnama gotovo ispražnjenu flašu sa viskijem. Do Leslija dopre ne običan zvuk, nešto nalik pevušenju kroz Koblerove stisnute usne. Još uvek nije dizao pogled, inače bi svako morao primetiti Leslija, zgurenog u uskoj kabini.

Nešto iznenada snažno lupi o čelična vrata na drugom kraju prostorije i Kobler se trže kao gromom ošinit.

Lesli stisnu zube, osećajući da ga od smrti deli samo jedan mali korak. Bio je dovoljan čak i

nehotičan pokret Koblerovih prstiju da osetljivi prekidač zatvori strujno kolo, a onda...

*
* *

Ruka na minijaturnom prekidaču nije zadrhtala. Straha nije bilo ni u Koblerovim očima; u njima nije bilo nikakvog osećanja, kao ni u očima zveri koja je namirisala krv.

Niđa neprimetno premesti te žinu s jedne noge na drugu. Morao je biti brz, možda brži nego ikada; nije smeo dozvoliti ni najmanje zakašnjenje zbog nesigurne podloge pod nogama... Ako se odluči da napadne...

Izbora, u stvari, nije ni bilo... jer, ako njegov napad ne uspe, smrt će, brza i strašna, pružiti svoju krvavu šapu prema stotinama ljudi koji u ovom trenutku nisu ni sanjali o njoj...

Ponovo tresak na čeličnim vratima. Lesli zadrža dah.

Kobler se okrote čitavim telom i iz grla mu se zaori grohotan smeh.

— Šta je, momci? — zaurla. — Bolje će biti da se nosite do sto đavola oдавде! Ovde u uglu imam skoro pola tone trotila... dovoljno da sebe i čitavu ovu prokletu zgradu pretvorim u prah i pepeo!

Na drugoj strani vrata zavlada tišina i Lesli se isceri. Ma ko

da ga je sledio, sada će umaći na bezbedno rastojanje. Nije ni bilo razloga da ostane u blizini, uostalom, ko god da je želeo nindinu smrt mogao je mirno da čeka ishod njegovog obračuna sa Koblerom...

Nije bilo više vremena za oklevanje i Leslie nečujno ispuni pluća vazduhom. Ni Kobler neće moći da čeka još dugo...

— Di! — reče on tiho.

Kobler podiže pogled. Na licu mu se videlo iznenađenje.

— Eldridž! Prokletstvo, otkuda ti ovde?

Di, nemoj to činiti! — mirno reče Leslie. Telo mu je bilo okrenuto tako da Kobler ne vidi nož u desnoj ruci.

— Ha! — glas pun prezira koji je Leslie odmah rekao da ne vredi pokušavati rečima. Di Kobler je prešao granicu do koje su reči mogle pomoći...

Ruka sa nožem podigla se i spustila munjevito, plemeniti čelik zazviždao je kroz vazduh.

Grč na Koblerovom licu, nagli trzaj prstiju desne ruke...

Niko nikada neće doznati da li je Kobler u poslednjem trenutku zatvorio kontakt i da li je električni impuls brzinom svetlosti jurnuo niz provodnike prema detonatoru. Oštrica noža je glatko preseklala oba kabla u svakom slučaju pre nego što je taj impuls stigao do svog cilja!

Kobler zaurla od gneva i slepo jurnu prema Leslieju. Ovaj iskoči iz kabine i vešto izbeže prvi napad.

— Di, stani! — upozori ga. — Ne želim da te ubijem!

Iskeženih zuba, Kobler ponovo jurnu napred. Sa lakim uzdahom na usnama, Leslie uputi precizan udarac.

Di Kobler ostade da leži na betonskom podu kao skršeno stablo. Bez svesti, ležao je tu sve dok ne stigne policija, ali Leslie nije verovao da će dugo ostati u zatvoru. Di Kobler je bio bolestan, teško bolestan... uskoro će ga u svoje ruke preuzeti lekari i možda, možda, uspeti da ga spasu prokletstva koje se zove »narrandžasti agens«...

Ali... ako je Kobler izbačen iz igre, zbog čega ga haragei još uvek upozorava na opasnost?

Na opasnost iza tih debelih čeličnih vrata koja je neko malčus pokušavao da provali...

Dograbivši u prolazu svoj nož, Leslie odlučno priđe vratima. Bio je umoran i želeo da sve to što pre završi...

Otvorio je vrata, gurnuvši tešku čeličnu rezu jednim pokretom u stranu. U garaži je još uvek vladao mrak i on se na trenutak priljubi uz betonski zid, sklapajući oči. Samo nekoliko deciminki sekunde dovoljnih da mu se oči priviknu na tamu...

Motor jednih kola zaurla i farovi ga ponovo zaslepeće. On se

instiktivno baci na pod, tražeći zaklon iza najbližih kola.

Dve prilike, dve poznate prilike izjuriše iz kola. Nat Dileni i onaj Japanac koga je sreo kod Ejkena.

— Ne! — uzviknu Lesli. — Sklonite se sa svetla!

Prekasno... odjeknula su dva pucnja iz istog oružja, tako brzo jedan za drugim da su se gotovo slili u jedan. Ubica iz mraka nije promašio svoj cilj...

Tišina nije trajala dugo. Iz tame se javi jedan glas koji izgovori nekoliko reči. Na japanskom.

Lesli nečujno promeni položaj. Novi rafal vatrenih japanskih reči. On je i dalje ćutao. Šta se i moglo odgovoriti čoveku koji zasipa uvredama jednog nindžu i preti mu smrću?

Takav čovek bio je lud. Bez obzira na zaklon od tame i oružje koje drži u ruci.

Kao zmija, Lesli šmugnu ispod dugog niza parkiranih vozila. U glasu se sada već osećala nervoza i nindža se prezrivo isceri. Da, lud čovek...

Par nogu u belim patikama stajao je kraj kola ispod kojih se sada nalazio. Jedan od trojice. Trojice neopreznih. Njihovo disanje jasno je odavalo Lesliju gde se koji od njih nalazi.

U rukama mu se stvori tanko svileno uže, jače od čelične žice, i njegovi vešti prsti pretvoriše

ga u omču, koja bešumno polete ispod kola. Naglo je povukao uže sebi kada je osetio da je nešto dotaklo.

Lice čoveka sada mu je bilo pred očima, lice unakaženo užasnim mukama borbe za vazduh. Lesli načini kratak trzaj i telo se opusti, prekinute kičme.

Još dvojica...

Drugi se nalazio u blizini i mora da je ipak čuo neki šum. Iznad susednih kola Lesli u tami nazre obrise bledega lica i šuriken zazvižda kroz vazduh. Kao puna vreća, mrtvo telo skliznu niz haubu kola na koja je trenutak ranije bilo oslonjeno. Još samo jedan...

Novi pljusak japanskih psovki, ali je glas čoveka sada bio histeričan. Sa osmehom na licu Lesli se uspravi. Da, tamo je... i izmiče lagano unazad, zaboravljajući na veliki revolver u ruci.

— Zašto si hteo da me ubiješ? — upita Lesli na japanskom. Zar ti se toliko žuri da umreš?

Japanac s mnogo napora povratio kontrolu nad svojim telom. Revolver mu ispade iz prstiju i on načini prezriv pokret rukom.

— Ubij me, nindžo! — reče. — Zaslužio sam smrt...

— Da — glas nindže bio je tih. — Zaslužio si smrt...

Pokret desne ruke sa nožem još jednom je bio neuhvatljiv, ali je zato smrt došla brzo. Leslie prekorači nepokretno telo i žurnim korakom pođe prema izlazu iz garaže

Bio je sit mraka. I smrti. I krvi... ali je znao da njegova borba još nije završena.

Sve dok na svetu bude ljudi kojima cilj opravdava upotrebu svakog sredstva...

K R A J

NOVO NOVO NOVO

U svim kioscima širom zemlje pojaviće se ovih dana prvi iz serije romana KONAN. Ne propustite priliku da doživite neponovljive, neverovatne i uzbudljive avanture sa džinovskim Simerijancem u novoj ediciji KONAN!

BUŠIDO

BUŠIDO KODEKS SAMURAJA

Put ratnika — knjiga zakona koji su više od sedam vekova upravljali životima samuraja. Etički kodeks ratničkog staleža koji je postavio standarde ponašanja i ideale karaktera za ceo japanski narod. »Duša Japana« — jedan od ključnih faktora u stvaranju modernog Japana.

POGLAVLJA IZ SADRŽAJA: Hrabrost—duh smelosti i trpljenja, Čast, Obaveza lojalnosti, Vaspitanje i obučavanje samuraja, Samokontrola, Samoubistvo i osveta, Mač—duša samuraja...

Naručite na adresu: Borislav Stanić, 11030 Beograd, poštanski fah 104.

Cena 650 din., plaćanje poštaru prilikom prijema knjiga.

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem ————— primeraka knjige Bušido—kodeks samuraja, po ceni od 650 din. po primerku.

ime i prezime

poštanski broj i mesto

ulica i broj

U decembru Ninđa 19

TRI SMRTI DEZMONDA BEJKERA

... Sklopio je oči jer gusta magla ionako nije dopuštala da se vidi bilo šta dalje od nekoliko stopa. Da, magla je, kao i obično, prigušivala sve šumove, ali to za njegov sluh nije važno, čuo je korake u daljini isto onako jasno kako ih običan čovek čuje u velikoj, praznoj dvorani ...

«Krupan je», govorio je taj šum. «Jako krupan i težak ... i zapanjujuće brz za takvu masu ... sa hitrim i elastičnim pokretima ...»

«I još nešto», nametnuo se zaključak u izvežbanom mozgu borca. «U ruci ima oružje ... oružje koje bi u ovom trenutku i na ovom mestu moglo značiti razliku između života i smrti ...»